ИЗБРАНА СВЕТОВНА ФАНТАСТИКА

ФАНТАСТИКА

150

21 декември 2012 година може да е най-важната дата в историята...

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

УИТЛИ СТРИЙБЪР

2012

ВОЙНА ЗА ДУШИТЕ

УИТЛИ СТРИЙБЪР
2012: ВОЙНА ЗА ДУШИТЕ

Превод: Петър Василев

chitanka.info

Смелостта се сблъсква със страха, лоялността среща предателството, докато целият свят се бори, за да оцелее в тази невероятна война за душите. Раждат се герои, разкриват се злодеи и накрая се случва нещо напълно неочаквано, което вкарва измислените герои в нов свят и звучи като реално предупреждение за бъдещето.

В памет на Робърт Антън Уилсън

ЧАСТ ПЪРВА
И МРАК НАД ЗЕМЯТА

И раждането ни е сън, забрава:
ала залязла някъде далеч,
Душата ни пак изгрява,
и се въздига веч:
и не във празна суета,
и не в безкрайна голота —
ний идваме в облаци от слава…

Уилям Уърдсуърт, „За същността на безсмъртието …“

Няма нищо свръхестествено. Съществува само естественият свят и ти имаш достъп до всяка част от него. Душите са част от природата.

Пазителят на ключа

ПРОЛОГ
21 НОЕМВРИ
ТЪМНАТА ЛЕЩА

Мартин Уинтърс беше влизал в пирамидата на Хуфу[1] много пъти, но изумлението и клаустрофобията не преставаха да го съпътстват. Работата, която вършеше тук, щеше да доведе до революция в археологията, което само по себе си беше вълнуващо, но специално това пътешествие в малкия изкоп под сградата го изпълваше с ужас.

Задачата му беше да събере образци от вътрешния слой на каменната стена, за да може новата техника за средномасов разпад да бъде приложена и последната загадка да намери решението си. През последните три години неговата лаборатория в Държавния университет на Канзас беше датирала десетина археологически обекта в Южна Америка с помощта на тази техника. През последните девет месеца те работеха върху Голямата пирамида и резултатите бяха толкова противоречиви, че археолози от целия свят, нетърпеливи да отхвърлят откритията, които бяха съсипали теориите им за миналото, сега осъждаха метода като несъстоятелен.

Бяха установили, че пирамидата не е построена само за няколко години, а работата е протекла на четири етапа в продължение на поне шест хиляди години. Фараонът Хуфу от Четвъртата династия наистина беше построил частта, където беше открит неговият йероглиф, но пирамидата лежеше върху основа, построена три хиляди години преди неговото царуване.

Сега беше време да се обърне към изкопа под пирамидата, за който се смяташе, че е по-ранна погребална камера. Вярваше, че именно тук изследванията му на платото Гиза ще бъдат завършени, тъй като това подземие се приемаше за първото човешко дело в пределите му.

Беше работил и на друг обект, много древно здание, наречено Озирион, където са изпълнявали ритуали, свързани с бога на прераждането Озирис.

Откритията му бяха толкова експлозивни, че все още не ги беше публикувал. Не желаеше да подложи метода си на унищожителните нападки и критики, които щяха да последват разкритието, че сградата е била построена преди осемнадесет до двадесет хиляди години. Беше изследвал и Сфинкса за евентуално датиране, но той беше изваян от цял блок варовик, а това не даваше възможност да се снабди с образец. Трябваха му дребни парчета камък, раздробен от каменарски сечива и малко след това прилепен към друг камък и неотделян оттогава.

Наклоненият проход зееше очакващо пред него. Правителството не разрешаваше на посетители да влизат в ямата, и то с основание. Неведнъж се беше случвало да бъдат изнасяни изпаднали в паника хора, а въздухът беше толкова лош, че възможността за задушаване съществуваше не на шега. Легендите, свързани с мястото, твърдяха, че то е било използвано от някои египетски жреци за ритуал за посвещаване, при който, вероятно, хората са се учели да преодоляват страховете, които мястото би могло да им вдъхне.

— Добре — каза той и провери фенерчето. После отново: — Добре.

Ахмад Махфуз се захили.

— Добре.

— Копеле, ти слез долу тогава.

Ахмад избухна в смях.

— Не моята машина подлудява всички.

Ахмад беше не само един от най-добрите археолози в Египет, но имаше и отличен усет за технологията, затова му беше ясно, че е малко вероятно методът за датиране, основан на средномасовия разпад, да е несъстоятелен. Той беше нещо като Светия граал на методите за датиране: разпознаваше кога един камък е бил обработван за последно, стига въпросният камък да не е бил изложен на въздух, което и налагаше спускането в такива шахти, пробиването на слепени камъни и извличането на образци.

В Перу, където инките скрепяваха каменните си блокове с ювелирна точност, нещата бяха лесни. В пирамидите и Озириона това изискваше внимателно пробиване с помощта на сонарно насочване. И в този случай Мартин носеше своето оборудване.

Коридорът беше тесен, изпълнен с непроницаем мрак, и лудостта дебнеше всеки, който тръгнеше по него.

— Проверка на радиото — каза Мартин след първите десет крачки.

— Все още няма нужда. Тук съм.

— Съжалявам, Ахмад. Виж, ако изляза жив, ще почерпиш.

— Градежът стои от хиляди години, много по-дълго, отколкото се смяташе досега. Защо мислиш, че точно днес ще се срути?

Мартин се спусна по-навътре. Чувстваше се като пълен глупак. Скоро тишината го обгърна по начин, който не можеше да сравни с нищо познато, а беше слизал в доста дълбоки изкопи.

Различното в тази тишина, помисли си той, е, че е заплашителна. Сякаш знае, че идваш, причаква те и те иска. *Сякаш знае.*

Но, разбира се, всичко това беше в ума му. Нямаше злонамерено присъствие тук — или където и да е другаде. Никакви призраци, никакви богове. Просто така се чувстваш, когато се спуснеш по тесен тунел под шест милиона тона камък.

Древните египтяни със сигурност не са били глупави. Разбирали са този ефект и може би точно затова съществуваше изкопът. Общоприетата теория твърдеше, че това е стара гробница, но подобно мнение не беше съвсем безспорно. Половината от обекта беше странна, грубо иззидана платформа с каменни издатъци по протежението й. Със сигурност нямаше място за саркофаг, а останалата част на залата беше също толкова странна — откроваше се диагоналният процеп в пода, дълбок около два метра. Всъщност точно в стените на този изкоп Мартин се надяваше да открие слепените камъни, които бяха тъй необходими за неговото изследване.

Достигна самата камера. Вече се намираше на двадесет и пет метра под основите на пирамидата. Въздухът беше плътен и хладен, дори лепкав. Газовият детектор отчиташе нива на въглероден двуокис, но все пак не съществуваше опасност. Мартин носеше респиратор за извънредни случаи със запаси от кислород за един час — повече от достатъчно време, за да се измъкне, ако въздухът в затвореното помещение свърши. Или ако се случеше най-лошото — за да се задуши по-бавно.

— Пристигнах — каза той по радиото.

Отвърна му тишина. Дълга тишина.

— Ахмад!

— О, съжалявам, ефенди. Наслаждавах се на хубавия чай.

— Тук долу е страшничко, човече.

— Знам и се опитвам да ти създам малко забавление.

Ахмад Махфуз беше добър човек и блестящ учен, но имаше определена културна пропаст между мюсюлманина, израснал по времето, когато Египет е бил още турска територия, и британците, на които се налагаше да служи.

— Не забравяй, че съм американец — напомни му Мартин. Сега не беше време за шегички по радиото.

Пое дълбоко дъх, после още веднъж. Сетне отвори торбата с оборудването си и извади радара. Можеше да проникне във варовик на три метра дълбочина и да получи подробен образ на вътрешната структура. С други думи, можеше да различи къде са спойките в зида.

Планът му беше да пробие с малката бургия няколко милиметра зад спойката и да извлече образец от нея.

Не освети наоколо с фенерчето. Знаеше какво има и нямаше желание да гледа точно колко близо са стените. Таванът обаче беше три метра висок и вече нямаше нужда да се привежда, както по прохода на идване.

Всички археолози страдаха от болки в гърба. Не можеше да се работи без прегърбване и привеждане, често в продължение на часове, и то в тясно пространство. И колкото повече остаряваш, толкова по-трудно става. На тридесет и четири той все още не изпитваше болки, не и с плуването, скуоша, тениса и… Линди. Да, гърбът му още беше добре и двете деца вкъщи доказваха това. Имаше и жена, която полагаше всички усилия, за да получи едно от най-необикновените назначения в света. От 2010-а, когато НАСА беше обявила, че някои от неидентифицираните летящи обекти наистина са интелигентно управлявани машини, може би от извънземни или пък от паралелна вселена, международният семинар по ракетна физика се свикваше извънредно, за да се разбере как работят тези машини.

Линди беше пуснала всичките си връзки в научните среди и сред управленските фактори, защото искаше да присъства на този семинар.

Мартин нямаше представа как това може да се постигне от преподавател в колеж, толкова ниско в списъка на Ю Ес Нюз — името й беше в края на гърба на прегънатата страница. Но тя бе упорита и изгаряше от желание да излети от планетата.

Колкото до него, той се бе заровил дълбоко в археологическите устои и именно заради това малката му революция срещаше толкова свирепа съпротива. Но цифрите бяха недвусмислени: човешката история трябваше да се пренапише поради простата причина, че всички древни сгради, които беше изследвал досега, бяха далеч по-стари, отколкото се предполагаше.

Наблюдаваше компютъра на радара, който накрая се активира, и малкият екран показа смислен образ.

— Имам картина — съобщи Мартин по радиото.

— Добре. Засега си добре с времето.

Имперският отдел по старините им беше отпуснал час, от четири до пет сутринта, когато започваше обиколката на пирамидите на „Даун Турс“. Те не желаеха дейност в тази част на пирамидата по времето, когато беше отворена за туристи. Неизбежно някой щеше да си плати, за да се спусне надолу, а това щеше да донесе големи неприятности за бедния археолог, който се опитва да работи. Друга опасност бяха фанатиците, които идваха тук, за да се помолят или преклонят.

Погледна си часовника. Беше точно четири и половина. Трябваше му още малко време, за да проникне с бургията, да открие образеца и да го изтегли.

Само вещо око би разбрало изображението върху малкия екран на скенера. Мартин беше притиснат в стесненото второ ниво на дупката и се опитваше да избегне шестметровата яма, изкопана през деветнадесети век от Кавиля и след него — от английския изследовател — или грабител? — Хауърд-Вайс. Зеленото изображение потрепери, избледнявайки там, където камъните бяха по-плътни, а потъмня, където плътността беше по-малка.

Най-накрая откри това, което търсеше — тъмна права линия. Без съмнение беше спойка. Не можеше да се разбере само от повърхността на стената. От години се смяташе, че е изсечена във варовика. После радарните изображения, направени отгоре, бяха показали структурата на стените и се изясни, че тази камера е изградена от обработен камък.

— Започвам пробиването.

— Разбрано.

Измъкна тънък дълъг свредел и го зави на бормашината. Той струваше тридесет хиляди долара, завършваше с диамантен накрайник и беше направен от най-твърдата стомана на света, с рейтинг на Кнуп

за твърдост 920. Беше с диаметъра на три карфици, затова трябваше да е твърд, за да пробие.

Докато работеше, Мартин се зачуди как ли египтяните са издълбавали гърнета от диорит с бургии, които едва ли са били по-дебели от неговата. Тази не би устояла срещу диорит. Всъщност дори гранитът й създаваше затруднения и той спря, за да й даде възможност да се охлади. Макар че носеше още три, определено нямаше намерение да изразходва бюджета си, като ги унищожи преждевременно. Имаше планове за разкопки по цял свят. Линди можеше да стигне до звездите, но той преразглеждаше историята, а това беше не по-малко важно.

В този миг усети вибрация под краката си.

— Ахмад?

— Казвай.

— Нещо… става. Усещам вибрация.

— Да не би бургията да е задействала хармонично трептене?

— Възможно е, но сега е изключена.

Постепенно вибрацията се превърна в пулсация.

Върза, регулярна, сякаш създавана от машина. Ако не беше убеден, че е невъзможно, би решил, че някъде под камерата се е задействал компресор.

Вероятно вибрациите идваха от някоя фабрика в Кайро, която включваше моторите си за деня. Цялото варовиково плато можеше да завибрира от нещо подобно.

— Разбрах, звук от града е. От някоя фабрика.

— Новата фабрика за електроуреди е на километър оттук.

— Трябва да е от нея.

Вибрация — нов вид замърсяване. Предвиждаше, че това ще доведе до ад в археологическата зона. Върна се към работата си.

Сега, след като острието се беше охладило, той напредваше по-лесно — просто го допираше до повърхността, без да натиска. Навътре камъкът беше по-мек. Мартин работи известно време, преди да осъзнае, че от тавана се сипе прах. Спря да пробива и освети камерата с фенерчето.

С удивление установи, че в тавана се бяха отворили същински гейзери от прах, сякаш беше компресиран или притиснат отгоре.

— Ахмад?

— Да.

— Става ли нещо горе?

— Колкото и странно да звучи, видях чакал. Мислех, че вече са прогонени от Кайро.

Върна се към работата си. Беше на броени милиметри от заветния образец — бургията се движеше — и ето! Сега трябваше да я изтегли и да вкара сондата — тънка лапа от същата закалена стомана.

Извади сребристата сонда от куфарчето си и я включи в генератора, който използваше за източник на енергия. Вкара я в тясната дупка, издълбана от бургията, или по-скоро се опита. Пулсациите правеха това по-сложно от вдяване на игла.

— Знаем ли дали фабриката някога спира?

— Излез, Мартин.

— Защо?

— Защото започвам да го усещам тук, а не би трябвало.

От тавана се посипаха отломки и той осъзна, че това не е обикновено събитие. Беше сигурен, защото подът досега беше чист, а камерата непокътната. Следователно подобно нещо се случваше за пръв път, а Ахмад бе прав — трябваше да се измъква веднага.

Беше на милиметри от целта. Взираше се във вече вибриращия екран и движеше инструмента.

— Мартин, идваш ли?

— Изчакай.

— Изтегляш ли се? Какво правиш?

Той не отговори. Пулсациите станаха по-силни, дум… дум… дум… а той се опитваше да достигне поне мъничко късче от камъка, който му трябваше.

Чу се трясък и парче от тавана, което сигурно тежеше четвърт тон, премина покрай него и потъна в ямата на Кавиля.

— Полицията е тук, казаха да излезеш.

— Идвам.

Но сондата още не беше нагласена. Той наблюдаваше екрана и я въртеше като обезумял. Тоновете камък отгоре го притискаха като гигантска ръка, задушаваха го.

Помисли си за Линди, Тревър и Уини и измъкна сондата. Още един блок падна и той осъзна, че това е краят. Започна да събира оборудването си.

Дум! Дум! Дум!

Това не беше земетресение, никое земетресение не можеше да предизвика подобно нещо. Някъде отдолу имаше машина. Трябваше да има.

Из тунела проехтя пукот, като от изстрели. Сред прахта лъчът на фенерчето разкри пукнатините по стените.

Мартин се втурна към прохода. Забърза почти пълзешком, ръкавите и крачолите му се разкъсаха, а тунелът се извиваше и люлееше като тръба в ръцете на побъркан гигант.

Крещейки с цяло гърло, Мартин хукна нагоре. Подът под него пропадна и се посипа дъжд от камъни. Пулсациите сега бяха много силни, сякаш самата земя се гърчеше в спазми.

После се появиха ръце, някакви хора го издърпаха и той излезе, беше свободен — извън пирамидата. Запрепъва се, кашляйки, очите му бяха затворени от дебелия слой прах.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

— Тичай, Мартин!

Усети как някой го побутва, изтри горе-долу праха от очите си и видя най-странното нещо в живота си.

Северната стена на гигантската пирамида сякаш се надипляше. Каменните блокове като че се втечняваха и заплашваха да се излеят над тях в някакъв странен потоп.

Устните му оформиха две думи, които не смееше да изрече: „Пирамидата пада“.

Завиха оглушителни сирени. В далечината редицата туристически автобуси, водещи любителите на старини към рекламираната гледка на „пирамидите на зазоряване“, се разкъса в тромави опити да се върне обратно.

Мартин хукна след Ахмад и тримата полицаи към стената, ограждаща археологическата зона. Зад тях се чу вой, изтръгнат чак от самото гърло на света. Беше пронизителен, като шума от самолет, или като писък на милиони самозапалили се луди.

Мартин се обърна и видя, че пирамидата се издува, сякаш се превръщаше в един огромен блок. Формата й се разми, докато камъните, положени там преди хиляди години, изскачаха от местата си и политаха надолу в светлината на зората.

Навсякъде из Кайро и по протежение на Нил хората, стреснати от звука, се обръщаха към Гиза. Това, което виждаха, беше невъобразимо, напълно необяснимо — огромен черен стълб, осеян с кафяви точици, се издигаше към небето.

Всяка от тези точици беше камък с тегло между един и три тона и с големината на джип. Всички те щяха да се стоварят върху милионите безпомощни хора в Кайро.

Мартин разбираше това съвсем ясно. В този миг вярваше, че терористи са взривили атомна бомба под пирамидата. Неговият безкрайно лош късмет беше, че се намираше вътре, когато древната сграда, най-величествената постройка на земята, срещна края си.

Когато големият фонтан от камъни достигна апогея си на над две мили височина, Мартин легна до стената. Не беше религиозен човек и се изненада от дълбокото спокойствие, което го обзе. Смъртта го беше докоснала. Това беше съвсем сигурно.

Но после пристъп на страх го накара да обгърне главата си с ръце и да закрещи в несекващия, усилващ се рев на разцъфтяващата експлозия.

Спря. Извика в ума си образа на Линди, най-красивата жена, която беше виждал, и едно от най-мъдрите човешки същества, които познаваше. Реши, че ще умре така, с нейния образ пред очите си.

А после чу гласа на Тревър, така ясно, сякаш стоеше до него:

— Татко кога ще се върне?

А Уини отговори с отмерена загриженост:

— Тревър, толкова си нетърпелив. Ще се върне, когато приключи.

Струваше му се, че да ги чува е най-естественото нещо на света, а после големият часовник в хола удари часа, осем силни изкънтявания.

Свистенето се превърна в пищене, а после в дрезгав рев и един от камъните се стовари в пустинята на тридесет метра от него. Земята подскочи и го остави без въздух. Видя Ахмад, който се взираше право в него с оцъклени от ужас очи и разтеглени в гримаса устни.

Още един блок падна, сетне още и още, разнесоха се викове, а над тях грохотът на камъните, които се стоварваха над автобуси и коли, далечният плисък на тези, които потъваха в Нил, и експлозиите от бомбардиращите Кайро. Редица къщи на половин километър

разстояние изчезна сред облак прах, пътното платно беше смачкано и колите криволичейки навлизаха в пустинята. Един автобус, който се опитваше да се измъкне, беше ударен в задната част. Повдигна се нагоре, сякаш в молитва за опрощение, и избухна в пламъци сред отчаяни пронизителни писъци.

Случваше се отново и отново с часове, сякаш с дни — безкрайна експлозия. Нови и нови камъни падаха от небето, пак писъци и унищожителен тътен.

Най-после отмина. Настана тишина, по-дълбока дори от онази, която го бе угнетила в изкопа. Може би се дължеше на спуканото му ляво тъпанче и звънтенето в дясното му ухо, което нямаше да отмине с дни. Или на шока от това, че виждаше нещо като скала на мястото, където Ахмад бе лежал, само на няколко крачки от лицето му. До нея лежеше един от полицаите, безжизнените му очи се взираха оцъклено в небето. Беше умрял от шока.

Германски турист бродеше наоколо и викаше:

— Morgen hat gebrochen, Morgen hat gebrochen.[2]

Да, зазоряваше се. И като гръм от изтока слънцето изгря над платото Гиза, обвито в дим и задушено от отломките.

Мартин се изправи на крака. Беше отседнал в „Мена Хауз“, точно срещу пирамидите, и тръгна натам. Забеляза, че се олюлява, но това нямаше значение, останалите призраци по платото бяха в същото положение.

В контраст с пустинята, градините на „Мена“ още бяха зелени. Шест огромни блока бяха паднали на игрището за голф и изглеждаха сякаш винаги са си били там.

Самият хотел беше незасегнат, персоналът и гостите бяха навън, вторачени в огромния черен стълб, който висеше в небето и се придвижваше бавно на юг, тласкан от преобладаващите за сезона ветрове. Британският и египетският кралски флаг се развяваха гордо, незасегнати като хотела.

Ноември в Египет може да бъде много хубав, дори и Кайро се наслаждаваше на няколко ясни дни.

Мартин премина през горното фоайе и влезе в „Кан ел Калили“. Някакъв сервитьор стоеше до прозореца.

— Може ли… може ли чаша кафе — промълви Мартин. Сервитьорът не помръдна. После се обърна. Очите му бяха пълни със

сълзи. Мартин осъзна, че той също плаче. Прегърнаха се и заплакаха като деца.

— Загубих приятеля си — пророни Мартин.

— Загубих моя Египет, сърцето ми е разбито, сър.

По-късно през същия ден Мартин се качи на покрива на хотела, за да види и чуе за какво говорят хората — онези, които не се бореха с пожарите, не разчистваха бомбардирания град и не гледаха безнадеждно големите камъни, които го бяха поразили.

Пред него се простираше платото, а на мястото на пирамидата сега имаше нещо различно — гигантска черна леща. Беше следобед и светлината се смекчаваше от облаците прах.

Мартин се взря през пространството, което делеше хотела от комплекса на пирамидите. Тук-там се виждаха движещи се фигури, най-често кралски египетски полицаи в зелените си униформи и британски войници в маскировъчни облекла. Бляскав ролс-ройс бе спрял пред хотела и генерал-губернаторът вървеше сред огромните отломки, следван от група офицери.

Мартин задържа погледа си върху лещата. Изглеждаше идеално кръгла и изпъкнала, може би около шест метра висока в центъра. Опита се да си спомни да е чел за подобно нещо, преравяше енциклопедията в ума си за някакви препратки.

Но, не, никой от древните не беше обрисувал подобно нещо. Той обаче не смяташе, че е изникнала случайно веднага след срутването на Голямата пирамида. Разбира се, че не беше случайно.

Дали пирамидата не беше построена, за да й пречи, или може би, за да я скрие?

Това бяха интересни въпроси, но по-важно беше за какво служеше? Очевидно беше продукт на напреднала технология — и то доста древна. Платото Гиза не беше смущавано хиляди години. Със сигурност нищо толкова огромно не е било заравяно тук след построяването на пирамидите.

Беше стара, в това нямаше съмнение, но изграждането й трябва да е било нещо повече от предизвикателство. Енергията, необходима да запокити тежките каменни блокове в небето, беше огромна.

И все пак през всички тези години земята под пирамидите беше пробивана от тунели и шахти и изследвана със сонари и радари, но не

беше засечена никаква следа от лещата, нито от някакво експлозивно устройство.

Всъщност беше намерено много малко. През 1950-а в изкопи покрай южната страна на Голямата пирамида бяха открити двете тъй наречени „слънчеви лодки“. Но нищо друго — само няколко неясни петна, които навеждаха на мисълта за пещери, но това беше всичко.

Божичко, погледни само! Сияеше под светлината. Зловещо.

Чу се вой на сирени. Мартин смяташе Британската империя за разпокъсана и пренаселена, но службите за бързо реагиране на Кайро явно бяха добре снабдени с превозни средства. Зачуди се за болниците обаче. Дали бяха внедрили националната система за здравеопазване и в протекторатите, както в откровените колонии? Ако не беше така, болниците вероятно имаха примитивно оборудване и той беше голям късметлия, че не е ранен.

Дори ушите му престанаха да бучат.

Обърна се настрани, не искаше — или просто не можеше — да гледа повече отвореното черно око, заменило великото чудо. Вечна пирамида, построена да устои на времето.

За колко време бе разрушена? За не повече от пет минути.

Понечи да слезе по стълбите, но се поколеба. Това беше някакъв кошмар. Сигурно сънуваше.

Върна се и погледна нещото отново. Нямаше с какво друго име да го нарече, освен с „леща“. Огромна, проблясваща мрачно към небето, в което беше изплюла пирамидата.

Колкото и старо да беше, изглеждаше съвършено, свежо и ново, изплувало от земята като око на демон, отворило се след вековен сън.

Което всъщност и се беше случило.

---

[1] Наричан още и с гръцкото Хеопс. — Б.ред. ↑

[2] Зазорява се, зазорява се. — Б.ред. ↑

1.
22 НОЕМВРИ
ТАНЦ В МРАКА

Генерал Алфред Уилям Норт влезе в пищния апартамент в Пентагона, собственост на командващия му офицер. Генерал Самсън беше назначен за председател на Обединения съвет на началник-щабовете и беше взел Ал със себе си в стратосферичния свят на висшата военна политика.

Адютантът, който трябваше да обяви идването му, липсваше. Като се имаше предвид настъпилият хаос сред военните, това не беше учудващо. Вероятно беше изпратен със задача някъде из огромната сграда и нямаше кой да го замести, за да съобщи за пристигането на генерала.

Очакваха ги в Белия дом след десет минути, така че Ал не държеше особено на церемониалностите. Беше срещнал Том Самсън, когато го повишиха като главнокомандващ на военновъздушните сили. Беше много ефективен офицер и с приятно излъчване.

Това обаче важеше само пред по-висшите офицери. Сега, след като беше председател на Обединения съвет на началник-щабовете, а Ал все още заместник-председател, нещата се промениха. Том беше студен, лишен от обаяние кресливец, безпощаден към провалите и изключително взискателен. Ал все още вярваше, че той е добър офицер, но подходът му към работата често беше твърде безкомпромисен. Честно казано, Ал очакваше да повишат него. Всъщност разчиташе на това. Това, което последва, беше огромно унижение и тъжен край на блестяща кариера. Познаваше президента от години и наистина не можеше да си обясни защо беше предпочел Том пред него. Ал бе изпълнявал всичките си задачи отлично.

Разликата между двамата беше, че Том бе служил с пилотите, а Ал ги беше обучавал, но прекара цялата си кариера като щабен офицер. Том беше награден с Пурпурно сърце. Дали Ал, който никога не беше чувал гневната стрелба на войната, завиждаше на Том за участието му в Кубинските конфликти?

Краткият отговор: естествено. Ако беше на негово място, кариерата му нямаше да спре малко преди върховата си точка.

— Том, тук съм — обяви той неуверено.

Тишина.

Вратата на банята беше открехната, така че Ал тръгна към нея.

— Том?

От банята се чу приглушен шум.

— Извини ме — отвърна Том гневно сред шумоленето.

— Том, съжалявам. Лени го няма…

— Излез оттук!

— Съжалявам!

Докато вървеше към вратата, Ал забеляза на бюрото на Том разтворена сребърна кутия, голяма колкото старомодна табакера. Вътре имаше шест издължени златни цилиндъра. До тях лежеше сребриста спринцовка, която изтъняваше постепенно от широкия край с гнездо, което очевидно би обхванало един от цилиндрите, до игла с толкова тънък връх, че беше почти незабележима.

Ал изскочи навън, залят от хиляди мисли. Дали беше наркоман? Жертва на рак? И каква странна спринцовка…

Няколко секунди по-късно Том блъсна вратата на кабинета си с такава сила, че цялата стая потрепери.

Ал обаче почти не го чу. Ако Том беше пристрастен, това, без съмнение, можеше да се окаже в негова полза. Беше хубаво да го знае.

В този миг Лени се появи и веднага каза:

— Генерале, нека известя за пристигането ви.

— Той знае, че съм тук.

Лени пребледня като платно.

— Така ли?

Ал кимна. И двамата не продумаха нито дума повече, а малко по-късно Том излезе с широка крачка, блестящ с униформата си, черните му очи се взираха право напред, а лицето му беше безизразно.

Лени застана мирно.

— Трябва да поговорим — каза му Том, като минаваше покрай бюрото му.

— Да, сър.

— Можеш да се обзаложиш, че да, млади приятелю.

И продължи с тежка стъпка през апартамента.

Ал го последва и двамата се спуснаха с частния му асансьор към подземния гараж, където колата ги очакваше пред отворената задна врата. През цялото време мълчаха. Всъщност човек не говореше с Том, ако той не го заговори пръв. Самсън не се наслаждаваше на любезното бъбрене, на шеги или клюки — нищо подобно. Но най-удивителното беше, че бе свикал тази така политическа среща. Как копелето беше успяло да го стори — всеки от генералите в щаба му жадуваше да узнае — ако и само за да намери начин да му навреди.

От историческа гледна точка Обединеният съвет на началник-щабовете беше солидна, добре смазана организация. Не и под водачеството на Том обаче. Той я беше превърнал в котило на плъхове, осеяно с паяжини. Хора, които бяха работили заедно с години, сега се биеха като зверчета в капан.

В годината след идването на Том бяха последвали пет „оставки“. Всъщност всички бяха уволнения, брутални, злонамерени, често загадъчни. И което беше по-лошо, бяха последвани от отмъстителни малки назначения на постове, избрани да унижат жертвите. Генерал Халф, например, беше армейски началник-щаб. Сега отслужваше времето си като командир на форт Силкър в Мисисипи. Форт Силкър беше разформирован, така че основната работа на Хари беше да се грижи за опазването на околната среда и за продажбата на имотите.

Ал се настани в колата. Знаеше, че тази среща е важна, но не беше особено сигурен за какво точно става въпрос. Предполагаше, че Том знае, но той си мълчеше. Може би и Ал го чакаше дръвникът. Вероятно се очакваше да се покаже неподготвен пред президента, сигурна прелюдия към падението.

Но имаше една малка подробност: Ал познаваше Джеймс Хана Уейд, откакто бяха съквартиранти в академията. През последните години приятелството им по необходимост бе станало по-дистанцирано, но двамата все още бяха достатъчно близки, за да бъде канен понякога от Джими да поиграят скуош. Това обикновено ставаше, когато нещата в този особено тежък мандат не вървяха добре. Но сега Джими се беше издигнал твърде високо, така че нямаше да има скуош със стария му приятел. По-точно, както и двамата знаеха, с предадения му приятел.

Колата обърна по Четиринадесета улица, мина покрай познатите смарагдени извивки на някакъв „Макдоналдс“, после навлезе в земите

на Белия дом.

— Днес ще чуем доклад на разузнаването — каза Том.

— На каква тема, сър?

Том го погледна, после се извърна. Секунда по-късно колата спря и двамата закрачиха през Белия дом към Залата на кабинета — но я подминаха, подминаха и Овалната зала, и влязоха през офиса на заместник-секретаря Мориси в президентския кабинет.

Не беше особено подходящо място за голяма среща, но тя не беше такава.

— Здравей, Ал — поздрави президентът.

Ал усети как Том се напряга. Добър знак, може би президентът най-накрая беше осъзнал, че това назначение е грешка, както му беше казал Ал — на практика единствената политическа мисъл, която беше споделял с него. Обърна се към Том.

— Добро утро, генерале.

— Добро утро, господин президент.

Минута по-късно влезе шефът на националното разузнаване Бо Уолдо, следван от двама помощници, които продължиха към телевизионния екран.

Уолдо заговори:

— Вчера имаше голяма експлозия в Кайро, която е довела поне до неколкостотин смъртни случая и огромни материални загуби. Разрушила е Хеопсовата пирамида.

— И? — излая Том.

Президентът му хвърли укорителен поглед.

Но нетърпението му беше разбираемо. Катастрофата в Кайро се предаваше по всеки новинарски канал в света. Не можеше да се попадне на нищо друго по телевизията, по радиото, в интернет — където и да е. Ал си помисли: „Известно им е коя терористична група е отговорна и ще ни информират, че британците ще отговорят с удар. Несъмнено искат от нас някаква подкрепа, а проблемът при тези неща е винаги един и същ: как да направиш това, което иска една империя, без да разсърдиш друга?“

Уолдо прочисти гърлото си и рече:

— Няма друга за последния половин час, господин президент.

Мислите на Ал запрепускаха. Друга? Какво искаше да каже?

— Колко има досега?

— С тази, която се появи в Камбоджа, стават четиринадесет.

Ал искаше да попита за какво, по дяволите, говорят, но не можеше да го направи, без да разкрие невежеството си. По ядния поглед на Том личеше, че и той си мисли същото. Комитетът на началник-щабовете контролираше не по-малко от пет военизирани разузнавателни служби, освен Филипинската колониална агенция и Кубинския разузнавателен корпус, затова изглеждаше невъзможно собствените им хора да не са ги известили за това? Том щеше да разследва случая и за пръв път Ал беше напълно съгласен с него. Това беше непростим пропуск.

— И всички те са… едно и също ли е? — попита президентът. — Разстояние и тъй нататък?

— Всяка е точно на девет хиляди и триста километра от земната ос и на хиляда и шестстотин от Северния полюс. Всички са се появили в средата на древни руини. Индокитайският културен институт вече изследва едната в Преах Вихеар. Засега се смята, че твърдостта на обекта е поне три хиляди по Кнуп, същото като в Кайро. Очевидно е от същия материал — без съмнение най-твърдото нещо на Земята. Единственото оръжие, което би могло да засегне тези обекти, е водородна бомба.

— Имаме ли такива?

— Да, сър — отвърна Том. — Добре скрити от задължителните инспекции на Кралските военновъздушни сили, но имаме.

Британците настоятелно налагаха спазването на противоядрения договор между петте сили, от които Съединените щати бяха най-малката и най-слабо въоръжената — и следователно единствената, която в действителност трябваше да спазва проклетия договор. Французите определено нямаха нужда. А колкото до царя или потайния японски император, никой не можеше да каже какво се случва в скритите им леговища? Можеше да има дори китайски пълководец с някакви ядрени оръжия.

Президентът пристъпи към прозореца.

— Страхувам се някоя да не изникне тук във Вашингтон.

— Освен ако няма друга фаза — отвърна Уолдо, — това нещо изглежда завършено. Но за мен най-странното е, че всяко от тези места е древен свещен център.

— Значи древните са знаели — каза президентът, като се извърна внезапно и ги изгледа втренчено поред.

Ал видя молбата в очите му, като че ли целият американски народ се намираше там и призоваваше чрез него да научи истината.

— Лещите — обади се Ал. Том му хвърли пронизващ поглед, но той продължи: — Лещите отразяват и пречупват. Имаме ли представа какво правят тези?

Уолдо поклати глава.

— Засега са просто там. Според МИ-3 тази в Кайро не излъчва и не абсорбира никаква известна енергия. Институтът потвърди същото за онази в Камбоджа.

— А знаем ли дали са естествени образувания?

— Не смятаме, че са естествени, господин президент — отвърна Уолдо.

— Но това е добър въпрос — отвърна Ал. — Ако са изкуствени, кой ги е създал и защо?

— Това е спешен въпрос — каза рязко президентът. — Вероятно най-спешният въпрос в историята на света. — Отново ги изгледа. — Май не си впечатлен, Том.

— Сър, ако не знаем нищо за тях, как можем да направим подобно заключение.

Президентът се намръщи.

— Говорим за инстинкт, по дяволите.

— Има още нещо, което трябва да видите, сър — намеси се Уолдо. — Пуснете видеото, моля.

Телевизионният екран просветна и оживя. Ал видя хора, които вървяха през красива провинциална местност. Бяха облечени странно, някои с пижами, други по бельо, един или двама с палта, един напълно гол. Имаше мъже, жени и деца.

Групата беше следвана от полицейска кола с пуснати светлини.

— Какво наблюдаваме тук? — попита президентът Уейд.

— Това е в Глочестършир — отвърна Уолдо.

— Кога е заснето?

— На живо е — поясни Уолдо. — През нощта тези хора са били огрени от ярка светлина, излъчвана от обекти с форма на дискове в небето. Оттогава вървят на север. Изминали са двадесет и два километра за единадесет часа.

— Свързано ли е с дисковете, който виждаме от години? Тези, за които НАСА твърди, че са контролирани от интелигентен източник?

— Не знаем. Не знаем почти нищо.

— Но най-важното е, че тези хора не могат да бъдат спрени, прав ли съм? — попита Том саркастично.

— Не могат да бъдат спрени, генерал Самсън — отвърна язвително Уолдо. — Могат да бъдат обездвижени само с упойка. Изследването на един от тях, извършено в местна болница, показа нормални физически показатели. Но мозъчният скенер разкри друга картина. Мозъчните функции са спаднали до една трета от нормалното.

— Значи са загубили нещо — заключи Том. — Интелигентността си?

— Не знаем — отвърна Уолдо.

— Имаме ли кадри от атаката?

— В показанията си очевидците говорят за дискове, светещи в мътно оранжево.

На Ал му хрумна нещо.

— Коя е най-близката до Глочестършир леща?

— Какво значение има, ако смея да попитам, генерале? — сопна се Том.

— Не, това е добър въпрос — заяви Уолдо. — Най-близката леща е в планината Тасили в Алжир. И това, което смятах да добавя, е, че има доклад от Чуждестранния легион за изблик на оранжеви огнени кълба от лещата там. Но е станало само четири минути преди атаката в Глочестършир, така че…

— Те са свързани — каза Ал и веднага съжали. Беше се обадил прибързано.

— Генерале, не разбирам… — започна Том.

Президентът го прекъсна.

— Съгласен съм. Дали дисковете над Глочестършир, са дошли от лещата в Алжир, знае само Бог. Но определено има някаква връзка между всичко това — дисковете, които виждаме вече от петдесет години, тези, атакували хората, и лещите… И трябва да добавя, че според мен е разумно да предположим най-лошото.

— За мен това са британски и френски проблеми — подчерта Самсън. — Освен ако не е засегната и Японската империя.

— Не е, засега са поразени само имперските територии на Британия и Франция, както и част от южноамериканските страни.

— Тогава да изчакаме — обяви Том с назидателен тон. — Може да е някакъв вид тайно оръжие. Царят има доста странни прищевки и иска части от Африка. Със сигурност би искал контрол над Египет, за да ядоса турците, ако не друго.

Президентът се обърна към него:

— Защо си тук, Том? Защо, по дяволите, си тук, според теб? Става нещо, не разбираш ли? — Той посочи екрана с ръка. — Това ще се разпространи.

Том продължи да упорства.

— Нямаме основания да смятаме така, сър.

— Ще се разпространи.

— Това не е атака над Съединените американски щати. И няма повод да мислим, че подобна атака е неизбежна.

— Том — заяви президентът, — веднага щом се върнеш в кабинета си, ще обявиш ДЕФКОН 1 и ще уведомиш всички командващи по целия свят да се подготвят за военен удар.

— Сър, аз…

— Под атака сме, проклет глупак такъв — изрева президентът. — Не просто две империи и няколко бананови кралства. Ние!

Том се вцепени. Очите му заблестяха от ярост.

Но президентът не беше приключил.

— Господа, аз имам военна подготовка и знам кога врагът изпитва силите ми. Това всъщност се е случило в малък град в сърцето на най-могъщата империя в света. Бо, искам да се свържеш с британците, французите и останалите империи. ЦРУ да наблюдава за подобни инциденти по целия свят.

Ал подушваше страха в стаята и се надяваше, че Уейд не действа в пристъп на паника.

— Ал, ти ще организираш специална група. Трябва да откриеш начин да унищожиш тези лещи, всички до една. Искам да се свърши бързо и с гарантиран успех.

— Сър — намеси се Том. — Дали е разумно да ги нападаме? Не знаем нищо за тях.

— Човекът с медалите предлага отстъпление — промълви президентът. — Добре, ще го имам предвид. Ал, когато си готов да

нападнем тези неща, незабавно ме уведоми лично. — Той посочи към телефона и повтори: — Лично!

— Да, сър, но имаме само четири бомби. Ще ни трябва подкрепа от Британия и Франция.

Президентът въздъхна.

— Уолдо, колко ядрени бомби имаме?

— Двадесет и три, сър. Четири в ръцете на военните, останалите под земята при…

— Том, Ал, разбирате, че не е имало нужда да знаете това.

— Сър, позволете да възразя — каза Том. Ал видя как вратът му почервенява, а вените започват да пулсират. — Трябвало е да знаем. Стратегическо планиране, военни игри… разбира се, че е трябвало да знаем!

— А аз не исках да се озовавам пред четирима разгневени имперски посланици, които настояват да предам ядрените си оръжия. Ти не можеш да опазиш такава информация, Том. Никой от собствения ти щаб не те харесва, а това създава проблеми със сигурността, нали?

Ал се бореше да овладее изражението си. И най-дребната следа от усмивка, която насладата от чутото канеше на устните му, можеше да му докара уволнение преди залез-слънце.

Един от помощниците на Уолдо намести слушалката си и кимна към шефа си.

Уолдо обяви:

— Господин президент, има един човек, който може да ни помогне. Археолог, бил е в пирамидата, когато е започнала експлозията. Сътрудниците му са загинали, но той се е измъкнал. Тук е.

— Чудесна работа, Бо — похвали го президентът. Ето, слушайте и се учете. Бо се опитва да впечатли президента си. Това очаквам и от вас, Том.

Самсън се наежи, но овладя изражението си. Прашен млад човек, с приятен вид, но явно ужасно изтощен, пристъпи ококорен в кабинета.

В самолета му сервираха яйца и много кафе. Беше доста необикновено — частни самолети на военновъздушните сили от Кайро

до Ле Бурже, сетне тук. Даже говори с Линди и децата по видеофон от самолета. Обаче голяма част от удоволствието липсваше. Беше поразен от станалото и все още се опитваше да го приеме. Голямата пирамида беше изчезнала, заменена от онова… нещо. Леща, така го нарекоха — всъщност той го беше нарекъл така за Би Би Си, в интервюто, което бе дал, преди да напусне Кайро. Вероятно той беше наложил това определение.

А ето че сега стоеше в Белия дом, при това в Западното крило. Предполагаше, че изглежда ужасно. Никой не си беше направил труда да му предложи душ или поне смяна на дрехите. Все още имаше прах от Гиза в косата си.

Мъж с черен костюм го въведе в кабинет, пълен с книги. Беше се надявал да зърне Овалния кабинет, но това явно беше светая светих на Големия американски глупак, президента Джими Уейд. Той беше изтърбушил бюджета на Националната академия на науките, беше изтеглил договорените пари от редица университети, включително от „Юрая“. Беше готов да изхарчи милиарди, за да подкрепи американските търговски асоциации във вечната им война с икономиките на по-големите империи, но образователната му система беше камуфлаж, академичната — пълна каша, а интересът му към науката никакъв го нямаше.

Под управлението на Уейд дори програмите на НАСА за екзобиология и извънземна култура гаснеха, а сега, когато вече се знаеше, че НЛО са интелигентно насочвани, тези две програми разработваха някои от най-сериозните научни дела в света. И то без да се споменава Семинарът.

И все пак той беше президент, водачът на американския народ и един от най-могъщите световни лидери, и това да го види тук — съвсем обикновен и уязвим, — беше странно преживяване. Президентът се изправи и подаде ръка. Мартин я пое и се вгледа в странните, празни очи на професионалния водач.

Още един мъж, плешив и едър — изпъкващ в стаята въпреки присъствието на двамата декорирани генерали — стисна ръката му, дръпна го покрай президента и го настани да седне.

— Знаем, че сте преживели шок — прошепна той. Ръцете му бяха меки, а очите му не бяха изпълнени със страх като тези на

президента. Те искряха, наблюдаваха. Мартин го разпозна. Бо Уолдо, разбира се, непрекъснато го даваха по новините.

— Доктор Уинтърс… може ли да ви наричам Марти…

— Мартин.

— Добре, Мартин е изтъкнат член на археологическата общност на нашата страна. Успял е да предизвика малка революция, и то съвсем сам.

Не беше малка, беше огромна, но Мартин си замълча.

— Оцеляхте в пирамидата? — попита президентът. — Къде се намирахте? Бил съм в това нещо и не е лесно да се ориентира човек.

— Бях в погребална камера на тридесет метра под повърхността.

— Как може да сте били там и да сте оцелели? — попита един от генералите. Мъж с тясно, почти жестоко лице и малки, грозни очи, блестящи като черен обсидиан.

Мартин реши да не отговаря на въпроса, беше толкова груб и, честно казано, глупав.

— Генерал Самсън иска да каже…

— Исках да кажа каквото казах, Ал!

Другият генерал веднага замълча. Очевидно високият мъж с буйната бяла коса беше по-нисшестоящ от двамата. Имаше по-хубаво лице, аристократично, с орлов профил, и, както се стори на Мартин, тъжно.

— Оцелях точно защото бях толкова дълбоко. Усетихме необичайни пулсации около три минути преди пирамидата да се срути, така че имах време да се изтегля.

— Доктор Уинтърс, ако ви кажа, че същите тези лещи са се появили на четиринадесет различни места по света, всички на едно и също разстояние от осевата линия близо до северния полюс…

Стаята избледня, гласовете се приглушиха.

— Доктор Уинтърс?

Мартин се опита да се съвземе. Първо видя генерала със святкащите очи — взираше се в него, както надзирател гледа опасен затворник. Мартин преглътна и се огледа за вода.

— Добре — отвърна той. — Май знам за какво говорите. Това е свещеният кръг. Имате Олантайтамбо, Великденските острови, Преах Вихеар — да не би да твърдите, че всички тези места са били разрушени?

— Всички — потвърди президентът. — Интересува ни дали тези лещи са повод за притеснение. Ако е така, бихте ли могли да дадете някакви идеи за възможните последствия?

Уейд беше обрисуван като идиот от медиите, но това беше впечатляващ въпрос.

— Сър, знаем, че преди петнадесет хиляди години на Земята е имало някакъв вид напреднала цивилизация, която е изчезнала внезапно след катаклизъм. Всички тези места, освен пирамидите, са по-късни постройки, разположени върху специфични геодезични точки. Но така и не разбрахме защо.

— Мисля, че това са най-вече спекулации — изплю Самсън.

— Генерал Самсън — намеси се президентът, — тук сте, за да съберете информация, която ще ви помогне да изпълните заповедите си. Благодаря ви.

— Работата на този човек е много спорна.

— Всъщност не е — заяви Мартин.

— Прочел съм доста научни списания и казвам, че е.

Мартин не знаеше как да отговори на подобна злоба. Грубостта на този човек го вбесяваше.

Президентът зададе въпрос и отклони вниманието му.

— Доктор Уинтърс, какво, според вас, може да представляват тези лещи?

— От чисто археологическа гледна точка, не знам. Но ако сте чели старите хроники, леща като тази може да е била механизъм за разрушение.

— На какво?

— На цивилизацията. Загинала е за един ден, разбирате ли. За няколко минути. Всъщност случило се е един следобед през юни. За около пет минути.

Това накара дори злостния генерал да замлъкне.

— Какъв риск има сега?

Мартин осъзна колко голяма е отговорността, тежаща на плещите му:

— Аз, честно казано, бях довлечен дотук. Нали разбирате, шокът, а сега и това…

— Нека перифразирам — каза президентът. — Виждате ли възможен риск и, ако е така, на какво основавате заключението си?

Така по-лесно ли е?

— Има календар — на маите, — който отбелязва края на тази епоха на идния двадесет и първи декември. Зимното слънцестоене се пада в деня, когато Земята пресича едновременно галактическия екватор и слънчевата еклиптика. Много необичайно съвпадение.

— Абсурдното в случая е — намеси се Самсън, — че се предполага, че древните май са познавали галактиката. Сбирщина жадни за кръв диваци. Самата идея е смехотворна.

Мартин реши, че ненавижда този човек, нещо рядко при него. Той пазеше силните си емоции за любовта към децата и жена си. Не се поддаваше на омразата. Но генерал Самсън сам си я просеше.

— Датата е посочена — продължи той. — И независимо какво са знаели или не са знаели древните май, местоположението на Земята също е там.

— Какво означава това? — попита президентът. — Казвате ми, че цяла човешка цивилизация е загинала в един ден? Какво трябва да ми говори това тук и сега?

Един от помощниците най-накрая се появи с вода и Мартин я изпи на един дъх.

— Все още нося пустинята в гърлото си — обясни той.

— Добре — каза добрият генерал. — Хайде, обяснете ни.

— Това пророчество — за 2012 година — винаги е било мистерия, защото е толкова точно. Изисквало е изключителни изчислителни способности — да се създаде целият календар, и, очевидно, знание за местоположението на Земята спрямо останалата част на Галактиката — и съжалявам, ако това ви е неприятно…

— Астрофизиците все още спорят за тези неща — подметна Самсън.

— Том, ще престанеш ли да го прекъсваш?

— Опитвам се да помогна, господин президент!

— Доктор Уинтърс, моля, продължете — каза президентът.

Мартин преглътна. Гърлото му отново беше пресъхнало. Не беше свикнал на подобно напрежение.

Всички погледи бяха ужасени, а стаята се изпълваше с вонята на пот.

— Да. Мисля за тези изскочили от земята неща и за факта, че толкова много древни култури говорят за същества, минали през

портали…

— Извънземни, както би ги окачествила НАСА?

— Не извънземни в смисъл на идващи от друга планета. Като се има предвид за какви разстояния става въпрос, сегашната представа клони по-скоро към разбирането, че НЛО са някакъв вид проекция от паралелна вселена или вселени. Направо тук, навсякъде около нас. Сега.

— О, стига! Господин президент, нямаме нужда от такива предположения — каза Самсън.

Президентът избухна.

— За Бога, генерале, ще млъкнете ли?

Самсън обаче нямаше намерение да си мълчи:

— Мисля, че този мъж трябва да бъде отстранен, той пречи…

— Просто го изслушай, Том. По дяволите! — изрева президентът.

Самсън се укроти.

— Продължавайте, докторе — тихо се обади Бо Уолдо.

— Шумерите са ги наричали *анунаки*, вавилонците *акпалус*, евреите *нефилим* — списъкът е дълъг. Те винаги са силни, доминиращи личности, донякъде изглеждат като хора, но с очи на влечуги — и идват от друга реалност. Някой са били враждебни, други по-добронамерени. Сякаш е имало две борещи се фракции с различно отношение към нас. Били са се помежду си до един момент, а после са изчезнали оттук.

— И каква е връзката с нашата ситуация?

— Може би причината предвиждането на края на света в стария календар да е толкова точно е свързана с астрофизичната ситуация, която отваря тези портали. Може би това представляват лещите. Тогава можем да очакваме, че са най-лошото, което можем да си представим.

Тишина.

Не го каза буквално, но беше ясно за всички. Спря за миг, после реши да продължи:

— Следователно бих казал, че се е включила някаква машина. Мисля, че между днес и двадесет и първи декември можем да очакваме тя да става все по-активна и на посочения ден да унищожи човешката цивилизация, или поне да се опита.

Президентът се изправи и тръгна към прозореца.

— Бо?

— Сър, нямаме такава информация.

— Том?

— Това е… очевидно, не мога да го нарека фантасмагория — нещата са там. Но мисля, че трябва да изчакаме още малко. Ако ще се бием, трябва да знаем с какво и как ще го правим.

— Ал, променям заповедите. Направи следното: удари с ядрено оръжие най-изолираното от тези неща…

Том Самсън скочи на крака.

— И дума да не става.

— Том, вече имаш своите заповеди.

— Сър, виждам, че взимате опасно и прибързано решение, и не мога да си замълча!

— Ще изпълниш ли заповедта, Ал?

— Сър, малко по-ниско съм в командването.

— Всички трябва да разберете нещо. Не чувам това, което искам да чуя. И след малко няма да се задоволя с оставки, а ще наредя арести. Още тук!

Втренчи се в Том и Мартин си помисли, че не иска да е на мястото на генерала.

Ал се изправи на крака.

— Сър, веднага ще наредя удара.

— А ти ще продължиш ли да спазваш клетвата си, Том?

— Както я разбирам.

— „Съвестно ще изпълнявам законни заповеди…“ е частта, която е важна в случая.

— Сър, ще подам предупрежденията и ще обявя военно положение. Но ви умолявам да поставите другия въпрос пред Съвета за национална сигурност и пред Роби. Не оставяйте секретаря на отбраната в неведение. И за Бога, уведомете французите и британците — всички империи. Недейте да ги изненадвате.

— Никой няма да остане в неведение — промълви президентът. — И нека ти кажа нещо невероятно. Знаеш ли какво трябва да направя сега? Трябва да отида в Розовата градина, да сложа усмивка на лицето си и да ям глупава пуйка! Честит Ден на благодарността.

Той излезе от стаята и Мартин си помисли, че би следвал този мъж навсякъде. Мнението му за президента беше напълно променено.

Беше умен, решителен и умел в управлението на властни мъже като тези в стаята.

Те го последваха. Мартин остана сам, напълно забравен. Неговата роля в срещата най-вероятно нямаше да бъде отразена в историята, но той разбираше какво е направил. Ако искаха да спрат онова, което щеше да започне всеки момент, трябваше да действат незабавно и решително.

Беше минала година, откакто НАСА даде изявление за НЛО, и сега той се чудеше дали това е било добра идея. Ако бяха извънземни от друга планета, бе донякъде безобидно. Но ако ставаше дума за паралелни вселени, независимо дали някой вярваше, че те са реални, това би обяснило способността им да влизат в нашия свят. Разумът може би играеше някаква роля, неподозирана при това. Може би нашата вяра беше съществена за тяхната способност да минават през порталите, което означаваше, че НАСА неволно е отворила врата, затворена от мъдростта на миналото и запечатана от свещените постройки, които сега бяха разрушени.

Той измъкна мобилния си телефон. Дали щеше да има обхват тук? Да. Добре. Позвъни на Линди.

— Прибирам се, скъпа.

— Мислех, че си в самолета.

— Направих малко отклонение. Доста невероятно отклонение. — Огледа се и на вратата видя човек от тайните служби. Явно беше дошъл за него — Извинете, трябва да стигна до Канзас Сити.

— Националното летище. ТАТ и „Брaниф“ имат полети дотам.

— Всъщност бях доведен със самолет на военновъздушните сили и реших…

Агентът се усмихна.

— Задачата ни беше да ви докараме тук.

— И толкова?

— Толкова.

— Мартин, какво става? — попита Линди. — С кого говориш?

— Ще ти се обадя от летището да ти кажа кога кацам.

Той преглътна ужаса, който се зараждаше в него. Надяваше се, че ще има достатъчно време да се прибере.

2.
ПЪРВИ ДЕКЕМВРИ
ПОСЛЕДНАТА ХУБАВА НОЩ НА УАЙЛИ ДЕЙЛ

Уайли Дейл се опита да спре треперенето си, но не успя. Помисли си, че никога през живота си не е бил по-уплашен. Беше изтощен, историята беше преминала през ума му като неконтролируема халюцинация и той реши, че това не е измислица, а реалност.

Най-вече защото не беше успял да спре ръцете си да докосват клавиатурата. Сякаш бяха чужди. Не можеше да ги контролира.

Поне сега не мърдаха. Погледът му се плъзна към часовника.

— Мамка му!

— Какво? — долетя сънениият глас на Брук от спалнята.

— Идвам след мъничко.

Уайли беше писал на лаптопа си в продължение на невероятните шестнадесет часа. Знаеше какво е написал, но сякаш не той беше авторът. Не беше творил, а записвал. Не създаваше роман, а пишеше история и това беше много плашеща история — беше го страх, че е истинска и не е само история, а предупреждение.

Включи малкия телевизор в края на бюрото. Погледа „Фокс Нюз“, после се прехвърли на Ем Ес Ен Би Си, после продължи със Си Ен Ен.

Само обичайните глупости — актьор, прострелян от тълпа разгневени фенове, комбинация от вихрушка, торнадо и потоп, помел всеки паркинг в Арканзас. Европейските империи бяха изчезнали и не се споменаваше нищо за странни лещи, които изплуват от земята, където и да е, и определено не изпод Голямата пирамида.

Той прехвърли написаното и откри над петдесет страници.

По дяволите… Не може да пишеш така, никой не може.

Какво, за Бога, се беше случило с него?

Трудно е да се пише литература, понякога отнема цели часове, за да се напише едно-единствено изречение.

Кокалчетата на пръстите го боляха от писането.

Продължи да чете. Ако това не беше литературна измислица, какво можеше да бъде? Нямаше президент Уейд, имаше само една луна в небето и определено нямаше цар.

Това беше реалност от паралелна вселена, която някак беше преляла в податлив ум — неговия.

Същества, които беше видял в гората преди пет години — обект на нашумялата му книга „Чуждоземни дни“, — бяха люспести, а Мартин беше описал древните библейски нефилими с влечугоподобен външен вид. Нямаше нищо такова в нашата Библия, но той със сигурност бе видял люспести лица, там в гората, на не повече от четвърт миля оттук.

Брук влезе в стаята и докосна бузата му.

— Уайли, време е да си лягаш.

Магията се развали и тялото му натежа. Беше стоял на стола дълго време и изведнъж почувства болка в пикочния мехур.

Хукна като луд към банята.

— Уайли?

Влетя вътре точно навреме.

— Благодаря ти, Господи.

Брук го последва.

— Какво ти става?

— Вече нищо.

— Стоиш там от закуска, осъзнаваш ли го?

Той отвори шкафчето с лекарства и изпи няколко хапчета „Миланта“. Продължи с „Пепто Бисмол“.

— Божествен нектар — промърмори.

— Късно е, време е да си лягаме. — Брук го погали по гърба.

— Имам нужда да подишам чист въздух. Трябва да се разходя.

— Книгата те подлудява.

— Не.

— Да, така е и не мога отново да премина през тази лудост. Книгата ти за извънземните ми беше достатъчна за цял живот.

Естествено тя имаше предвид омразната „Чуждоземни дни“. Той също я ненавиждаше. Не беше забавно да станеш за посмешище.

— Тази не е за извънземни.

— Познавам те, Уайли Дейл, за нещо странно е, иначе нямаше да си толкова подлуден. Никакви летящи чинии повече, това са

отживелици!

— Не е за извънземни, и другата не беше за тях. Само аз така смятах.

— Да, разказва за автор, който се държи като побъркан пред хората. Пълно излагане, това представляваше.

— Няма извънземни.

— Най-накрая той призна истината.

— Това, което се случва, е много по-странно от пристигането на извънземни на друга планета. И тази книга… хм… обладала ме е.

— Пишеш измислици, които смяташ за истина, и побъркваш цялото си семейство. Съжалявам, но не мога повече така.

— Брук…

— Повече не! Това е последната ми дума! Книги, които те обладават, и те побъркват, не… Стига толкова!

— Мамо? Тате?

Никълъс се появи. Изглеждаше унил и ядосан.

— Чудесно — отбеляза Уайли.

Брук се обърна към сина си:

— Баща ти имаше проблеми със стомаха.

— Карахте се.

— Обичам майка ти твърде много, за да се карам с нея. Просто й се подчинявам.

Той събра длани и й се поклони.

— Само дето не е вярно, тате — сега и Келси беше дошла, неговото прекрасно малко момиченце. — Криеш пури в гората.

— Не е вярно!

Брук скръсти ръце. Келси я последва. Брук се вгледа гневно в него.

— Извънземните, които търсиш в гората, Уайли Дейл, да не би да са от Куба?

— Пурите са на Мат — отбеляза той.

— И той е там сега, нали, пуши „Монт“ и отпива от бутилка „Джим Бийм“. Това е истинската причина да искаш да се разходиш, нали, за да пушиш и пиеш, докато ти стане лошо.

— Кубинските пури са най-добрите в света!

— Идваш в леглото с мен. Отивайте да си лягате и вие, иначе Торбалан ще се ядоса.

— Не можеш да ме уплашиш с Торбалан — отговори Ник.

— Мен може — каза му Келси. — Аз съм още малко момиченце и все още вярвам.

— Затова недей да разваляш представите на сестра си.

— Добре, сър.

Уайли влезе в спалнята и измъкна фенерчето си изпод леглото, беше до пушката.

— Трябва ми малко пространство, скъпа. Това, което пиша, определено ме натоварва и аз съм съгласен с теб. Книгата е за нас и за хората, които живеят в друга версия на тази къща в паралелна вселена. Поне за това си мисля, че става въпрос. По-скоро съм читател, отколкото писател. Чета, докато пръстите ми пишат.

— В какъв смисъл за нас?

— Ами например този разговор. Ще го има в книгата. Защото по някакъв начин сме част от историята. Все още не съм сигурен как, но сме част от историята.

— Няма да споменаваш имената ни отново!

О! Трябваше да бъде много внимателен.

— Е… хората в паралелната вселена не сме ние. Имат различни имена. Те живеят в своята версия на тази къща и градът също носи името Хароу, но хората не са същите.

— Уморих се от тия глупости.

— Хей, почакай. Паралелната вселена очевидно е различна. Техният „Макдоналдс“ има смарагдени извивки. Мишената на тяхната „Таргет“[1] е синя. Името на президента е Джеймс Хана Уейд, а семейството се нарича Уинтърс. Ние сме Дейл, ако не си забелязала. А тук „Макдоналдс“ очевидно има жълти извивки. Освен това няма Британска империя, както и още редица неща. Имат две малки луни вместо една голяма.

— Какви са имената на героите в частта, която се развива в нашата вселена?

Познаваше го достатъчно добре и не беше глупава. Изобщо не беше глупава.

— Е, естествено, използвам нашите…

— Не!

— Е, ние сме. Те са ние.

— Имената на децата ми няма да бъдат в още някоя от книгите ти. Знаеш ли какво каза Никълъс? Каза, че си най-позорният баща в света, и беше прав! Да кажеш, че си бил взет на борда на НЛО, беше достатъчно зле, но не, трябваше да включваш и Ник! И то когато беше само на седем години. Уайли, какво ти става?

— Имената са… като… просто работни имена. След като свърша, ще ги сменя.

— Защото е суетно да пишеш роман за себе си!

— Брук, стига вече. Знаеш, че се случи.

— Това нарани много семейството ни, скъпи. Не мога да го преживея отново. Децата не могат. Особено синът ти. Той е толкова смел, но страда.

— Какво имаш предвид?

— Децата го тормозят. Баща му е преживял ректално сондиране. Опитай да си представиш какво е да ти го подхвърлят, когато си на дванадесет.

— Проблемът е в насмешката, не в книгата. Случи се. — Той спря за миг. — Просто не е каквото го мислех.

В този миг го завладя усещането, по-скоро нещо като придръпване. Да се върне в кабинета, да седне…

Но не и след шестнадесет часа. Щеше да попадне в страната на инфарктите. На инсултите.

— Работата е, скъпа, че тази книга… Аз не съм нейният автор. Аз съм неин пленник.

— Ще държа теб отговорен, Уайли Дейл. Теб!

— Добре, стига вече. Отивам да се разходя. С малко късмет ще си заспала, когато се върна.

— Само да миришеш на пури…

— Келси трябва да има индианска кръв. Как успява да ме следва, без изобщо да я забележа. Но ние не сме индианци, скъпа, как си обясняваш способностите ѝ?

— С факта, че ти си двеста процента мошеник и негодник. — Тя се приближи до него. — Което са две от многото причини да съм толкова луда по теб.

Целуна го. Беше ѝ сърдит, но отвърна на целувката. Тя му се стори толкова уязвима и толкова… Брук. Прегърна я здраво.

Колкото и кавгаджийски да беше, този брак беше добър за Уайли Дейл. Имаше нужда от някой, който да му се противопоставя от време на време, а Брук се справяше с това. Но той нямаше да смени никакви имена в никоя част на книгата, включително и в тази.

— Толкова си прекрасна — каза й.

Тихи стъпки се отдалечиха. Келси прошепна:

— Те се целуват. Божичко!

Уайли и Брук успяха да сдържат смеха си.

Той тръгна към стълбата и когато тя се опита да го задържи, й обеща, че ще се върне скоро. Наистина имаше нужда да излезе на въздух. Ако не се махнеше от клавиатурата и не се откъснеше от това нещо, щеше да прекара цялата нощ в писане.

Излезе от къщата радостен, че навлиза в познатата гора под познатото звездно небе — и добрата стара луна също бе там, като добър стар приятел. Не би било романтично, ако имаше две луни.

Пое дълбоко дъх да прочисти главата си. Беше замаян от писането. Потръпна. Нощта беше прохладна, но сякаш студ го прониза до костите.

Беше преживял усещането за задушаване, изпитано от Мартин под пирамидата, мъчителния му ужас, когато блоковете падаха около него. Наистина се страхуваше дали няма да бъде смазан.

Но най-зловещото беше, че продължаваше да усеща присъствието на Мартин. Да го вижда един вид. Беше в Хароу и нещата се бяха стекли зле след посещението му в Белия дом — преди дванайсет или тринайсет дни.

Мартин беше в Хароу и живееше в пълен ужас. Уайли знаеше, че щом се върне в кабинета си, и той ще го изпита.

По някакъв начин виждаше в лещите — друга паралелна земя, трета, а това не беше хубаво. Изобщо не беше хубаво.

Не можеше да я види ясно, но усещаше, че е пропаднал свят, истински жив ад, който се мъчеше да се спаси. Можеше да усети отчаяния му стремеж да напусне разрухата, която сам си беше докарал.

Учудващо, но те бяха дори по-зле от нас.

— Стари са — промърмори той, като се върна към мисълта, която го тормозеше от години. Вярваше, че вече знае тайната на странните същества, които беше срещнал в тези гори преди няколко години, същите, които описваше в „Чуждоземни дни“. Изобщо не бяха

извънземни. Бяха оттук. Но в тяхната версия на земята динозаврите никога не бяха изчезвали. Вместо това мрачният влечугов мозък се беше развил и променил, и се бяха появили тези създания — яки, умни и съвършено безсърдечни.

О, Господи, помогни на човешките същества.

С нашето съчувствие и мекушавост не можем да се мерим с умните влечуги нито в света на Мартин, нито в този.

Ще ни отнемат всичко. Наистина всичко.

В прохладната декемврийска вечер гората беше съвсем тиха. Както винаги, Уайли тръгна по старата пътека към възвишението, където преди пет години беше забелязал странната светлина.

Там спря и погледна към дерето. Беше ги срещнал точно тук, петнадесетина метра по-надолу. Изглеждаше като странна къщурка на вещица, грееща в зловещи отблясъци.

Обхванат от любопитство, воден от мисълта, че вероятно са бездомници, той се бе приближил и в следващия миг беше сграбчен от люспести ръце и го прониза гневният поглед на най-ужасните очи, които някога беше виждал. Беше обездвижен — и да, въпросната ректална сонда беше използвана, — а после се озова на земята, малката къщурка изчезна и из въздуха се носеше електрическо пращене.

Поне това бяха съзнателните му спомени. Сънищата му бяха друга история. В сънищата му имаше нарастващо усещане за загуба и копнеж. Брук също беше там, но тя се закле, че не е видяла, нито чула нещо онази нощ.

Той продължи по тъмната пътека, като осветяваше пътя си с фенерчето и търсеше пещерата с пурите. Имаше нужда да запали една. Щеше да си направи гаргара в гаража, преди да се прибере в спалнята. Ако Брук подушеше дим, щеше да му се наложи да спи на дивана, а бе твърде уморен за това.

Освети дърветата наоколо, дъбове със златисти листа, червените кленове, островърхите борове, които се появиха, докато се изкачваше по склона.

Беше може би на петдесет метра от пещерата, когато забеляза някакъв странен силует.

Спря и се вгледа в мрака. Мат беше дежурен тази вечер, така че не можеше да е той, вероятно беше елен. И все пак силуетът

приличаше на човек, застанал съвсем близо до един дъб.

О, мамка му, ами ако влечугите знаеха, че той пише за тяхната инвазия, и това не им допадаше?

С трепереща ръка той насочи фенерчето по посока на фигурата.

Тя не помръдна.

Дали не беше клон? Може би се беше заблудил?

Приближи се.

— Ехо?

Нещото скочи към него.

Уайли падна назад, изпусна фенерчето и в следващия миг фигурата беше вече над него, гледаше го и се смееше.

— Мамка му!

— О, Боже, Уайли, това беше просто безценно. Безценно.

Уайли се изправи на крака.

— И се наричаш полицай? Стоиш тук и хабиш парите на данъкоплатците — ами ако има изгубено коте или някаква неразбория в града?

— Колко батерии има в това фенерче?

— Две.

— Бека ме попита кой е пуснал прожектор за претърсване от възвишението зад къщата на Дейл? Така изглежда. В Холкомб бяха притеснени, решиха, че се задава пожар.

— Холкомб е на двадесет километра оттук.

— Така си е.

— Видял си фенерчето ми от къщата си?

— Точно така.

— И дойде дотук за колко… пет минути? Не мисля. Бил си тук от известно време, защото грабиш от кубинските пури, мерзавецо.

— Ти също грабиш от кубинските пури, негоднико. Защо иначе си дошъл сам дотук?

— Копеле.

— Ти си копелето, защото можеш да си ги позволиш, а за бедно ченге като мен те са лукс.

— Изобщо не съм богат.

— Децата ти са в хубаво частно училище в Канзас Сити. Да не споменавам за джипа, с който ги караш всеки ден към въпросното училище.

— Не е кой знае какво.

— Телевизор в джип е много префърцунено за провинциален Канзас, приятелче. Виж, дай да отидем до вилата на жена ми и да се напием. Можем да вземем и малко пури, там е усамотено, никой няма да разбере.

— Брук ще се усъмни, ако остана навън твърде дълго. А да се прибирам пиян вкъщи… правил съм го твърде много пъти.

— Човече, трябва да си призная, че ми се иска да имах твоята воля.

— Нима?

Тръгнаха обратно, и двамата планираха нови набези за пури, с малко късмет — по-успешни. Целта беше да се изпушат повече от половината. Този, който го стореше, щеше да е победител.

Когато стигнаха възвишението над къщата на Уайли, той забеляза светлина в кабинета си. Появи се, заблестя ярко, после угасна.

Той спря и попита:

— Видя ли това?

— Да.

— Всички спят, какво ли може да е.

Светлината отново се появи, примигна и угасна.

— Явно е станало късо съединение някъде.

Уайли се спусна към къщата, а Мат го последва.

Беше негодник, но все пак бе съвестен полицай.

Влязоха в двора. Край басейна нищо не помръдваше. Светлината отново просветна ярко и откъм отворения прозорец се чу пращене.

Влязоха през страничната врата. Мат измъкна пожарогасителя от килера, а Уайли хукна към кабинета си.

Погледна към бюрото и кабелите зад него. Нищо не искреше.

— Е, какво е? — попита Мат, докато влизаше.

Дали не бяха влечугите, дошли да унищожат книгата му? Сигурно бяха нахлували и преди.

Мат се наведе и вдигна обгоряла жица. Разтърси я и тя заискри.

— Сали ли го е направила?

Тяхната бирманска котка беше печално известна с прегризването на кабели.

— Забравих да затворя вратата.

— Цялото ти семейство можеше да изгори, приятелю.

— Благодаря ти за помощта, Мат.

Взеха си довиждане и Мат се спусна по стълбите.

Уайли тръгна да излиза от кабинета, но го спря звук, който не трябваше да съществува. Стъпки. Някой се разхождаше в спалнята. Но Брук спеше.

Осъзна, че чува Линди Уинтърс.

Техният свят не беше дори на сантиметри разстояние. Ако физиците не грешаха, те бяха безкрайно близо и въпреки това би отнело повече енергия, отколкото съществуваше и в двете вселени, за да осъществят контакт. Само че… физиците явно бъркаха.

Уайли седна на стола си. Облегна се, затвори очи и вселената на Мартин се спусна около него, галейки го като жива, странна мъгла.

Лещите бяха куки, забили се в света на Мартин, и нямаше да мине много време, преди да проникнат и в този.

Когато отвори очи, бяха изминали почти два часа. Наближаваше един. Трябваше да поспи, но усещаше някакво напрежение, сякаш бе в разбиващ се самолет, в очакване на сблъсъка.

Идваха. Да, това беше. Идваха…

В другия човешки свят НАСА беше обявила, че НЛО са истински. Очевидно това бе променило баланса, позволявайки на влечугите да влязат с прилива на вяра.

Засега не изглеждаше, че нашата НАСА смята да прави подобно нещо.

Вече разбираше защо правителството отрича очевидната реалност на НЛО. Някой дълбоко скрит из тайните коридори беше наясно, че вярата е важна, че тя е маслото, което смазва пантите на вратите между световете.

Чу още нещо отвън. Металически звук. Много тих обаче. Какво беше това?

Чу се отново и заглъхна. Уайли отиде до прозореца и се наведе, ослушвайки се.

И ето че се появи отново, този път по-отчетливо. Да, сега разбра — беше звън на църковни камбани. В хубав ден можеха да се чуят дори тук, сред хълмовете, но кой би удрял камбаните в такъв час?

Мат живееше по-близо до града, може би той ги чуваше по-добре.

Уайли вдигна телефона, после се поколеба. Беше късно и Мат щеше да се ядоса. Но можеше ли да не се обади? Мат беше началник на полицията и, понастоящем, всъщност единственото ченге в града. Може би някой биеше камбаните на някоя от църквите, защото не може да се свърже иначе с останалите.

Той набра номера и притисна слушалката до ухото си.

— Да?

— Ей, да не те събудих?

— Стоя до телефона цяла нощ и чакам да ми звъннеш, тъпо копеле. Какво, по дяволите, искаш?

— Ще ми направиш ли една услуга? Иди до прозореца и ми кажи какво чуваш.

— Как не!

— Ти си полицай, не си ли поне малко любопитен?

— Никак. Лека нощ.

— Мат! Мат! — и внезапно вече не му беше забавно. *Трябваше да разбере.*

— Да?

— Просто го направѝ.

Последва тишина. Проточи се. Най-накрая Мат се върна.

— Нищо.

— Трябва да си чул нещо.

— Недоловимото шумолене на падащите листа. Мина пор, може да е бил и енот.

— Нямаше ли църковни камбани?

— Не, но чух нещо, свързано с църковните камбани, всъщност. С камбанарии и разхлопани дъски.

— Някой бие камбаните там, приятелю.

— Събуди ме още веднъж и ще дойда лично да ти сложа белезници, а после ще те набутам в багажника.

— Нали каза, че багажникът ти е ръждясал и не може да се отвори.

— За теб ще намеря начин.

Уайли затвори. Включи полицейския си скенер и погледна червения светодиод, премигващ през малкия екран. Скенерът издаваше леко пращене всеки път, когато пресичаше вълните на окръжното шерифство.

Самотен звук. Навън беше самотно.

Сигурен беше, че чу тези камбани.

Не в тази версия на Хароу, Канзас, обаче. Ако Мат ги бе чул, щеше да отиде в града и да провери какво става. Беше твърде съвестен, за да пренебрегне подобно нещо. В най-добрия случай щяха да са вандали, но в най-лошия — може би пожар, кой знае?

Ако сега седнеше пред лаптопа — смееше ли да го стори, — можеше и да разбере. Включи го. Ръцете му се раздвижиха. Пръстите му запърхаха над клавишите. После ги докоснаха. Сякаш наблюдаваше някаква машина, която се задейства. Ръцете не бяха негови.

Пръстите му заудряха клавишите. Спряха.

После той се вгледа в написаното: „Властелините на небето бяха на земята през онези дни — а също и после, — когато Божиите синове отидоха при човешките жени и имаха деца от тях.“

Дали това не беше цитат от Библията? Или някакъв древен еврейски текст?

Той потърси изречението в „Гугъл“, но не откри нищо.

Но властелините на небето са били нефилимите, същества, които се появиха от въздуха, за да изнасилват и грабят, които бяха причинили опустошителните войни, описани в древноиндийските веди, с техните истории за насочвани от звук ракети, летящи чинии и атомни бомби.

В легендата идването на нефилимите беше отбелязало края на предишната епоха.

Както и, според календара на древните маи, 21 декември 2012-а отбелязваше края на тази. Дата, която за маите изглеждаше като 13.0.0.0.0.

Всички нюейдж гурута проповядваха, че тогава човешкото съзнание ще бъде разтърсено из основи. Уайли смяташе, че става въпрос за още една фалшива тревога, подобна на навечерието на двехилядната, когато се очакваше вълна от хаос, но впоследствие се оказаха само празни страхове.

Когато затвори очи, му се стори, че в кабинета му няма бюро. Вместо това имаше две кресла с лампи за четене край тях. Там, където стоеше телевизорът му, се намираше етажерка, отрупана с книги по археология и физика. Виждаше ги толкова ясно, че почти разчиташе заглавията.

Към камбаните сега се бе присъединил вой на сирена.

Установи, че мърмори молитва за другия Хароу и за всички онези, които градът щеше да изгуби тази нощ, тук и сега, на първи декември 2012-а.

Усети движение до себе си.

Опита се да отвори очи, но не можа. Понечи да извика Брук, но от устните му не излезе нито звук.

Стаята в къщата на Мартин и Линди стана по-ясна.

Виждаше жена — Линди. Хубавичка. Имаше вид на учен. Не беше прекрасна като Брук.

Явно тя също чу звъна на камбаните и се приближи към прозореца. Беше напрегната и държеше пушка в ръце — не хубава като неговата, а стара ловна пушка, която беше видяла и по-добри дни.

После Уайли усети, че ръцете му пишат. Най-ужасното беше, че дори не си бе дал сметка за това. Очите му бяха затворени, но чуваше тракането. Усети докосването с върховете на пръстите си.

Опита се да отдръпне ръце от клавиатурата, но не успя.

— Линди — каза той. Сладко име. Тя се отдръпна от прозореца и тръгна да излиза от стаята.

Телефонът в нейната версия на стаята иззвъня. Уайли не можеше да го види, но го чу толкова ясно, че замръзна, пръстите му замряха над клавишите. Чуваше дишането й, почти задъхано, между настоятелните позвънявания.

От края на коридора долетя приглушена въздишка, докато неговата Брук се въртеше в леглото. Дали бе доловила някак звъна на телефона на Линди?

Линди сложи ръка върху слушалката. Пръстите й се свиха. Лицето й отразяваше мъка, ужасна, непоносима мъка. Вдигна слушалката.

---

[1] „Таргет“ — американска корпорация, чието лого е червена кръгла мишена. — Б.пр. ↑

3.
1 ДЕКЕМВРИ, 2012
НОЩНАТА СТРАЖА

До 29 ноември 2012 година онова, което беше започнало толкова странно в Глочестършир на двадесет и първи, се бе превърнало във вилнеещ ужас, който до онази нощ беше поразил милиони градове, градчета и села из целия свят и бе продължил да се разраства. Сега, на първи декември, Белият дом, който Мартин беше посетил, отдавна беше евакуиран, Вашингтон тънеше в хаос, целият свят беше залят от безредици. Вестите, идващи от големите градове, надхвърляха и най-ужасяващите представи. Вместо да се изправят пред ставащото, хората скачаха с хиляди от прозорците на Ню Йорк и Чикаго и оставяха купища тела по улиците.

Комуникационните линии из страната бяха прекъснати, храна и гориво вече не се превозваха по залетите от бежанци магистрали, а и се беше случило нещо далеч по-лошо, много по-лошо.

Хароу в Канзас обаче не беше ударен. Всички градчета в околността се бяха организирали и бяха подготвени според възможностите си, но засега Канзас не беше засегнат от проблеми — поне тази част от него. Заради прекъснатите комуникации обаче те знаеха какво става само в радиус от приблизително шейсет километра.

Мартин наблюдаваше от камбанарията на методистката църква на Трета улица и точно преди зазоряване забеляза проблясваща светлина сред облаците, които се бяха струпали сред мрака на запад. Когато се вгледа по-внимателно, облаците се осветиха за кратко. Но там имаше и бури, така че не бе изключено да е светкавица.

Нов проблясък се появи и стопи. Мартин познаваше археологията, не метеорологията, но никога не беше виждал мълния да се задържи толкова дълго.

Включи малкото радио, което носеше със себе си, ако случайно някой започнеше да предава сигнали от друго място, но светът беше останал безмълвен през последните три дни. Никакво радио, телевизия и интернет, джипиесът не работеше. Стационарните телефони

работеха спорадично, мобилните действаха само в определен радиус, и то рядко. Нямаше никакви телевизионни излъчвания и дори късовълновото радио улавяше само шум, а на по-високите честоти — безкраен поток от нещо, което приличаше на напевен код, машинен език.

Още един проблясък, този път по-близо до земята, разшири се и стана по-ярък.

Мартин осъзна, че сърцето му е започнало да бие бясно. Виждаше фантастична реалност: те бяха дошли в окръг Лаутнер. Светлината обгръщаше Холкомб, на не повече от тридесет километра разстояние.

Никой не ги беше виждал. Знаеше се само, че нощем четиринадесетте лещи бълват хиляди мрачно греещи кървавочервени дискове, които разпръскват най-ужасяващата и странна форма на смърт.

Той вдигна мобилния си телефон и се обади на градския полицай, неговия приятел Боби Чалмърс.

— Виждам доста неприятни проблясъци сред облаците, Боби.

— Наблюдавам ги.

Следващото му обаждане беше до Линди. Постара се да не я тревожи и заговори шеговито:

— Здравейте, доктор Уинтърс.

— Здравейте, доктор Уинтърс.

— Съжалявам, че прекъсвам съня ти, но е добре да подготвиш децата. Трябва да дойдете насам. Изглежда, става нещо на запад.

Тя дори не успя да му отговори, защото телефонът му иззвъня за ново обаждане и той превключи.

— Здравей, Боби, къде си?

— Идвам към теб. Рон Търпин от Паркър…

Паркър се намираше между Хароу и Холкомб, купчина каравани и наполовина съборен магазин край кръстопътя.

— Да, знам го.

— Та Рон казва, че сред проблясъците се вижда някаква формация. Движи се с облаците. А в Холкомб никой не вдига телефона.

— Но работят ли телефоните?

— Звънят. Няма полиция, няма шериф, никакви медицински екипи, нищо.

— Мили Боже!

— Най-добре е да се махаш оттам, Мартин. Веднага.

Той светкавично се спусна по четирите стъпала на камбанарията, огледа за миг сумрачната църква, след което притича по стълбите към изхода. Боби беше вече тук и отиваше към електрическото табло, когато Мартин взе последното стъпало. Боби дръпна шалтера и включи светлините в нефа и външните лампи.

Мартин измъкна мобилния си телефон и набра номера на пастора.

— Редж, изглежда, ще ни ударят тази нощ.

— Не може да бъде.

— Холкомб получи своя дял преди няколко минути и сега Боби не може да открие никого по телефона там. Дисковете минаха над Паркър и идват насам. Ние сме единственото градче в радиус от сто километра.

— Идвам.

Мартин излезе от църквата.

— Обадих се във фермата на Денис — каза му Боби. — Ние…

Телефонът му завибрира. Той вдигна, заслуша се за миг, после го затвори.

— Беше Лари Денис, викаше за помощ, хванали са Сал и, светлината се посипала като дъжд… После линията…

Той вдигна безмълвния телефон.

Една и съща мисъл изплува в умовете и на двамата: не можеше да се случва тук, това беше нещо, за което чуваш, нещо от големия град, европейски проблем, китайска катастрофа.

— Събуди ги — нареди Боби. — Под атака сме.

Мартин се върна в църквата и заудря камбаната.

Пръстите му се поколебаха над сирената. Не беше пускана от септември, когато идващо торнадо беше опустошило силоза Конагрия и паркинга за каравани „Кан-Сан“.

Дръпна ключа и сирената поде ниското си ръмжене, което бързо се превърна в пронизителен вой. Сам Госет пресече улицата все още по пижама и изкрещя:

— Наистина ли?

— Холкомб и фермата на Денис току-що са го отнесли — каза Боби. — Истина е.

Семейство Уилсън и още едни хора, които Мартин познаваше само по лице, слязоха от колите си и тичешком влязоха в църквата. Сигурно бяха спали с дрехите. Докато се разминаваше с него, Тими Уилсън отбеляза:

— Идват по Сикс Майл, движат се бавно и ниско.

Мартин се разтревожи. Обади се на Линди:

— Здравей, скъпа, как е положението?

— Тръгваме от къщи.

— Трябва да побързате, Линди, те са над Сикс Майл Роуд.

— О, Боже!

Според Отечествената сигурност останалите сами никога не оцеляват. Групите имаха по-добри шансове. Все още получаваха листовки от време на време. Мартин предполагаше, че Бо Уолдо има нещо общо с това. Този мъж нямаше да приеме поражение. За разлика от онези двама генерали, той беше корав и силен.

— Линди, мини през двора на Уолкър и излез на магистралата.

— Ще им съсипя градината.

— Направѝ го незабавно!

Тя затвори телефона — освен ако не беше прекъснала връзката. Вълна от гадене почти задуши Мартин.

— Добре ли си? — попита Боби.

— Линди е навън с децата. Къде е Роуз?

— Същата ситуация. Идва насам.

— Но не по Сикс Майл Роуд.

— В никакъв случай.

Боби, който му беше приятел от детинство, срещна погледа му. Той беше останал в градчето, а Мартин беше отишъл в университета. Но накрая се върна, като след Бъркли и Станфорд откри, че не е лесно човек да изостави Канзас.

— Не вярвах, че това ще се случи — промърмори Боби, докато гледаха небето и хората, които се вливаха в църквата. — Вече не сме в Канзас, Боби. Опасявам се, че Канзас е отнесен от вихъра.

— Мислиш ли, че всички ще загинем?

Вълна от нещо, което можеше да бъде описано само като скръб, заля Мартин.

— Листовките твърдят, че повечето от нас ще оцелеят, ако се съберем.

Бяха пуснати миналата седмица.

— Струва ми се правилно да се скрия. Това бих направил.

— Предполагам, че не можем да се скрием от светлината.

Листовката, пусната от цепелин „Гудиър“, на всичко отгоре беше единствената защита, предложена от правителството. Всъщност най-страшното беше мълчанието на Вашингтон и Топека.

Джордж и Мойра Фийлдинг дойдоха, дишаха тежко — тя беше по сутиен и бикини, а той по боксерки и потник.

— От края на Конститюшън се носеха викове — каза Джордж, докато се бореше да си поеме дъх.

Серенити Лодж. Четиридесет старци. Мартин погледна към Боби.

— Да идем ли?

Помисли си, че Линди и децата трябва да минат точно оттам по пътя към църквата.

— Не, трябва да съм тук.

Това не беше проява на страх, а самата истина.

От другата страна на града Мартин видя камбанарията на Първата църква на Христос да се осветява и чу как камбаната й се присъедини към тяхната. Тази на „Свети Петър“ не можеше да се види заради огромните дъбове по протежението на Еванс, зад Мейн, но той знаеше, че също свети. Нейната камбана не работеше.

Ема Хърд изскочи от колата си.

— Появи се онази светлина, точно както казват, беше ужасно, ужасно!

— Проникна ли в дома?

— Бях в кабинета, когато… о, Иисусе, опитах се да им помогна, всички бяха по стаите си…

Гласът й се загуби сред вопли и плач. Мартин погледна към улицата, търсеше доджа на Линди.

— Видя ли истинска атака?

— Когато избягах навън, видях светлината да се спуска над сградата от едно от онези неща, дисковете. Нещо като балон, грееща мембрана — много ярка — като по „Найтлайн“ онзи път, когато показваха видеото. Хукнах веднага.

Тя сведе очи.

— Видях как се плъзга към прозорците и чух… чух… о, Боби, писъците. — Замълча и добави с изтънял глас: — Тръгнаха на север. Всеки, който може да ходи, по пижами. Бедните хора.

После видя Мартин и се приближи към него. Макар и на четиридесет, все още беше хубава. Тя беше по-опитната жена, когато той беше на четиринайсет, а тя на двадесет. Бяха се гушкали и докосвали, от нея беше научил мистериите, които все още вдъхновяваха дълбоката радост, която откриваше в жените. Сега в Линди, само в нея.

Ема го стисна за ръката, а той я хвана за раменете и я обърна към църквата.

— Влез вътре, хайде.

Тя се отдалечи със странна, плъзгаща се походка. Мартин се загледа след нея.

— Сигурен ли си, че не е… засегната?

— Не, просто е в шок — обясни Боби. — Класически случай.

— Иисус ще ни помогне — каза госпожа Оутс, когато излезе на пътеката. — Не се притеснявайте, Иисус ще ни помогне.

Мина покрай тях, невиждаща, с оцъклени от ужас очи.

— Господ определено не ни помага много напоследък — промърмори Боби, но тихо. Сякаш това беше някаква мръсна тайна или, както той беше склонен да вярва, богохулство.

Като учен, Мартин беше надживял детската си вяра. Сега, макар че не беше против религията, просто не можеше да види механизма на духовното.

Боби и Роуз водеха децата си при методистите всяка седмица. Мартин и Линди бяха избрали да не натоварват Уини и Тревър с бремето на организираната религия. Тревър беше много радостен, че няма нужда да се присъединява към последователите на англиканската общност в Америка. Ужасяваше се от латинския.

Навсякъде по света хората заключаваха от зловещите събития, които се случваха, че душата съществува. И бяха убедени в това не по-малко от физика сър Роджър Пенфолд, който беше нарекъл душата „дълбокия орган“ заради начина, по който сякаш контролираше паметта и емоциите. Като се имаше предвид, че тя се състоеше най-вече от електрони, убеждението, че е безсмъртна, се беше оказало

напълно вярно. Енергията е наистина безсмъртна. Но можеше ли да бъде съзнателна сама по себе си, отделена от човешкото тяло, или да остане кохерентна структура след смъртта? Мартин не разбираше как това би могло да е възможно и се съмняваше, че някой друг разбира.

Имаше изключителна ирония в това, че атаката над душите беше довела до подобно откритие. Слепотата на научната общественост се бе стопила едва когато се започна отнемането на човешката душа и последиците от това можеха да бъдат видени и чути.

За Мартин, като учен, това не означаваше, че и боговете са нещо реално. Но обикновените хора го бяха приели за доказателство, че собствените им богове съществуват. Затова църквите и храмовете по света бяха претъпкани денем и нощем с хора, които молеха божествата за помощ.

Мартин гледаше на нещата другояче. Той беше запленен от мисълта, че тази плазма може да се извлече от човешкото тяло, но бе и не по-малко шокиран от промените, които ставаха. Освен че се наричаше *ка* при египтяните, *джива* при хиндуистите, *хун* при китайците — душата от фолклора — концепцията за безсмъртието й си оставаше недоказана. Тя беше просто орган от вид, който не бяха познавали досега. С дълбока функция, несъмнено. Всъщност функция, която обясняваше защо сме различни от животните — заради начина, по който запазваше спомените и ги предаваше за обработка на мозъка. Но тя не беше потвърдила съществуването на боговете, поне не и за този интелектуалец, нито беше ясно дали оцелява под някаква кохерентна форма след смъртта.

Напълно ясно беше, че отделянето на душата е ад за организма, а адът беше дошъл тази нощ в Канзас, дори може би и из цялата страна. Преди комуникациите да спрат, стана ясно, че истинският ад се разразява в претъпкания, беззащитен трети свят — ята дискове изскачаха всяка нощ като огромен рояк скакалци, излитаха от четиринадесетте огромни черни лещи и хората бяха разкъсвани с милиони по този странен нов начин. Една адска нощ след друга.

Мартин измъкна измачканата листовка на Отечествена сигурност.

„Приближавайте се към увредените индивиди с изключително внимание. Тяхното състояние е неизвестно и въпреки че обикновено са пасивни, могат да проявят неочаквано насилие.“

Мартин беше виждал някои от обездушените хора, както ги наричаха по медиите, докато все още съществуваха медии. Всъщност бяха шестима, изминали целия път от Гарланд дотук след атаката над Тексас, която беше оповестила началото на кошмара за Америка. Движеха се в подобие на редица. Всички бяха мръсни и вонящи, хранеха се с мърша и пиеха вода от локвите, ръмжаха и мърмореха един на друг, докато се движеха безцелно напред, вероятно съзнавайки, че са загубили нещо, но неспособни да разберат какво е то.

Беше спрял колата си, защото не можа да се сдържи да не ги погледне по-отблизо, въпреки предупрежденията на Отечествената сигурност. Изобщо не изглеждаха опасни. Напротив. Отблизо напомняха на мигриращи лосове.

Беше се опитал да ги заговори. Без резултат. Бяха двама мъже, три жени и няколко деца, едното на гърба на един от мъжете, другите бяха хванали майките си за ръце. Доближи се до тях, докосна една от жените по рамото и я попита:

— Можете ли да ми кажете името си?

Тя се обърна към него и се случи най-ужасяващото нещо — усмихна му се. Но това беше странна, особена усмивка. Съвсем сбъркана — празна. Не беше жестока, а невероятно невинна, каквато беше усмивката на бедния Джим Том Стивънс, когато бяха деца. Джим Том беше умствено изостанал. Ала Мартин нямаше усещането, че тези хора са оглупели.

Не, беше много по-странно. Не бяха изгубили интелигентността си, а по-скоро знанията си, но не как да броят или четат, не, информацията, която бяха загубили, бе далеч по-съществена. Липсваше им онова, което ни разграничава от животните — стрелата на осъзнатостта, която сочи навътре. Все още познаваха и виждаха света, но им беше отнета способността да осъзнават съществуването си и поради тази причина бяха престанали да бъдат хора. Бяха станали умни животни.

Въпреки интелектуалната си немощ Джим Том не беше толкова изгубен — знаеше, че е той и че съществува. Когато някой го повикаше по име, не се обръщаше към познатия звук, както би направило едно животно. Обръщаше се с изражение на лицето, което казваше: „Това съм аз“.

Мартин се сети за един стих на Рилке: „С погледа на целостта си съществото се оглежда…“ и не вижда нищо от себе си. Няма самосъзнание.

Бяха продължили по пътя си, в посоката, която следваха всички скиталци. И тя беше север-североизток.

Мартин беше останал на терасата целия следобед, гледаше листата в двора и се опитваше да види някакъв смисъл в случилото се.

Каза на Линди, че му напомнят за Джим Том, който беше толкова невинен, че можеше да изяде прегазено животно на пътя, ако го намереше, когато е гладен.

— Ако се опиташ да ги научиш на нещо, мислиш ли, че могат да го усвоят? — беше попитала тя.

— Как да карат камион, сигурно. Но никакви абстракции. Не.

— Значи са превърнати в глупаци.

— Не останах с това впечатление.

— А какво тогава?

Известно време обмисля отговора си. Накрая каза:

— Разликата между нас и едно умно животно е, че животното разбира какво е, но не и какво означава. Мисля, че те са били върнати към състоянието, в което сме били, преди откриването на нашето битие да ни направи хора. Те не бяха хора, Линди. Те бяха… просто бяха там.

Като специалист по миналото, му беше ясно, че човешкото тяло и мозък са еволюирали стотици хиляди години преди да се появи цивилизацията. Били сме умни животни дълго, твърде дълго и някъде в мрачните кътчета на съзнанието си той се боеше, че нападателите, които и да бяха, не разрушаваха или пленяваха душите, както смятаха хората, ни най-малко — беше нещо далеч по-просто: произвеждаха роби. А причината тези скиталци да вървят в една и съща посока беше, че те изобщо не се скитаха, а се придвижваха към сборен пункт.

Колкото до душите, извличането им от тялото беше като изпускането на въздух от балон. Ставаха част от общия електромагнитен поток. По същество се разпадаха.

Хората продължаваха да се вливат в църквата, по пижами, бельо или облечени набързо, с палта и прихлупени шапки. Всички носеха оръжие, някои дори повече от едно. Пистолети, пушки и няколко автомата. Забележителен арсенал.

Мей Уит седна на органа. За момент звуците се поколебаха, после се понесе смелата мелодия на „Какъв приятел имаме в лицето на Иисус“.

Секунди по-късно от улицата долетя вик, който заглуши воя на сирената, звъна на камбаните и химна. Десетгодишният Криси Пален посочи към небето. Отначало Мартин видя само първата луна, бяла и бледа, да се носи сред облаците. После Том Пален вдигна пушката си и стреля. Мартин проследи блясъка на дулото до проста сфера в мътно оранжево. Висеше неподвижно, сякаш закрепена към земята.

Мартин огледа улицата за доджа на Линди. Опита се да й се обади, но нямаше сигнал.

— Трябва да се махаме от улицата — извика Боби. — Бягайте!

Въпреки липсата си на религиозни убеждения Мартин откри, че се моли на Бог да върне семейството му при него. Повтаряше отново и отново: „Господи, моля те, Господи, моля те“ и се опита да изпрати някаква защита за любимата си и децата им, умното му малко момче и сладкото му момиченце.

Обектът се плъзна над „Райт Уей Дръгс“, после се отдръпна към края на града, в който се намираше „Таргет“.

Тъкмо тогава се появи Линди, излизаше от колата с Уини и Тревър — а дисковете бяха там, плъзгаха се по небето, сякаш по повърхността на маса.

— За Бога, бягайте! — извика им Мартин. — Стреляй по проклетото нещо, Том. Стреляй!

Пушката изтрещя два пъти и нещото се плъзна назад в мрака. Говореше се, че куршумите ги забавят, но не за дълго.

Линди и децата се приближиха към Мартин като в някакъв кошмар на забавен каданс. Като балетни танцьори, изпълняващи па де дьо, като малка лодка, пленена от безветрие.

Нещото се появи отново, набирайки скорост над покривите. По ръбовете му пращяха електрически огньове и запращаха искри из въздуха. Пален побягнаха към църквата и Мартин осъзна, че семейството му няма да успее. Затича се към тях, кръвта му кипеше, краката му се движеха бързо, но не достатъчно, защото нещото се сниши над Мейн, на не повече от сто метра зад тях, и започна да се движи напред. Канеше се да ги удари със светлината, сигурен беше.

— Бягай, Линди.

Тогава Линди, слава на Бога, се обърна, вдигна ловната си пушка и запрати четири залпа сачми.

Нещото изглеждаше незасегнато — куршумите го забавяха малко, а сачмите — явно никак.

Децата стигнаха до Мартин.

— Влизайте в църквата — извика им той и ги бутна към осветената врата. Линди се беше върнала до колата, за да вземе раница с провизии.

Камбаната заби отново, сирената зави и събраните хора запяха в нестроен хор.

— … Той ще те вземе и защити; там ще намериш утеха.

Боби изкрещя:

— Хайде! Движете се!

Линди излезе от колата. Движеше се толкова бавно, все едно бе под вода. А после Мартин разбра защо. Тя падаше, беше се подхлъзнала. Затича се към нея.

Редж Тод се провикна:

— Затваряме вратите!

Уини и Тревър осъзнаха какво ще се случи и се развикаха:

— Татко! Мамо!

— Мартин, над теб е, започва да грее.

Боби измъкна служебния си револвер и откри стрелба. Улицата около Мартин почервеня. Но въпреки това той продължи да тича към Линди, не можеше дори да си представи да я изостави.

Кожата й беше червена под светлината, която струеше отгоре. Той я хвана за ръка и я задърпа напред. Когато стигнаха стъпалата на църквата, тя възстанови равновесието си и започна да му помага. След като се свлече във фоайето, Маги Хастърт дойде да я подкрепи и двете приседнаха на последната пейка, докато Мартин и Боби залостваха вратите.

— Мамо — извика Тревър.

— Мамо — изпищя и Уини, дори и тя бе осъзнала, че започва нещо ужасно.

— Мама е добре — успя да изрече Линди.

— Плачеш — отбеляза Тревър.

— Всички плачем, Тревър — отвърна Мартин.

— Трябва ли да плачем? — попита Уини.

Мартин седна на пейката до Линди, децата се притиснаха към тях, а семейство Хастърт им направиха място. Роуз също беше успяла да дойде с децата, така че Боби и семейството му бяха в безопасност. За момента.

Редж Тод се качи на амвона. Мартин го харесваше, бяха ходили заедно на лов, когато бяха още деца.

— Всички се молят в този миг, навсякъде по света, призовават силата на Бог да защити душите им. За нас е разкрита мъдростта на Библията, книгата за душата, написана от Бог, написана за това време, когато откриваме душите си, защото ги губим. Така че слушайте! Ако светлината дойде…

Чу се вик. Всички се огледаха, но той беше дошъл отвън. Повтори се и децата покрай малкия неф също запищяха и Пег Тар закрещя с тях. Боби се опита да я успокои, но тя се отскубна от него.

— Това е мъжът ми — извика тя. — Знам, че е той, чувствам го.

Тя се отдръпна от съседа си и се блъсна в доктор Уилърсън.

— Къде са военновъздушните сили? Къде са самолетите? — заплака тя. Докторът залитна и очилата му паднаха. — Самолетите — продължи да крещи жената. — Самолетите!

Хвана го за раменете и го блъсна толкова силно, че скъса палтото му, а той се завъртя и й зашлеви оглушителен шамар, от който главата й се завъртя, а от устните й захвърча слюнка.

Тогава виковете отвън се повториха. Несъмнено излизаха от човешко гърло и в тях имаше толкова невероятна болка, че всеки в църквата започна да вика, да стене и да пищи. Агония от ревове, която, като им пригласяше, само ги правеше по-зловещи. Децата припадаха, майките също. Рон Бигс от „Бигс Джон Дийър“ изпразни пушката си в тавана, беше „Ремингтън“, белязан с живота на четиридесет и един елена и много весели дни.

Докато парчета от тавана и от гипсовите статуи на ангели, и облаци прах се сипеха надолу, ужасен драскащ звук се плъзна по покрива и завърши с тъп удар в страничния двор.

Тишина, после малката Кимбърли Уилсън запя: „И ще ходим на лов, и ще ходим на лов, ей хо…“, и продължи, докато майка й не я накара да млъкне.

Пълна тишина. Не бяха очаквали подобно нещо. Сред събралите се премина тих шепот. Боби погледна към Мартин:

— Някаква идея?

Мартин поклати глава. Не разбираше как бе станало така, че хора падат по покривите, но изглежда, че се беше случило.

— Докторе, ела да огледаме — каза Боби.

Роуз се възпротиви.

— Роуз, аз…

— Боби, не! Ще стоиш тук.

Двамата си размениха погледи мълчаливо. Тя знаеше, че Боби е длъжен да го стори, и накрая извърна глава с насълзени очи.

Боби и доктор Уилърсън прекосиха църквата и излязоха през страничната врата. Тялото — ако наистина беше тяло — бе паднало от тази страна на двора.

Насъбралите се стояха мълчаливо, чакаха, някои бяха свели глава за молитва, други просто се взираха в нищото.

Когато се върнаха след няколко минути, докторът заговори тихо, а погледът му обхождаше лицата на присъстващите.

— Мисля, че е кметът Тар. Умрял е при падането. Имал е пушка. Мисля, че е бил на покрива, опитвал се е да ни защити и е загубил равновесие.

Пег припадна.

Джинджър Форестър и нейният приятел Линдън Линч станаха, за да й помогнат, но в този миг се чуха още викове — по-тихи, но от много повече гърла.

Някоя от другите групи беше нападната. Боби отиде до входната врата, открехна я за миг, колкото да надникне, после се върна.

— „Свети Петър“ — обяви той.

— Това е лудост! — обади се Мал Холс. — Какво правим, защо просто стоим тук? Тар е имал право, да вземем оръжие и да им дадем отпор. За Бога, нека се бием!

— Бием се с нашите молитви — възпротиви се Редж.

Госпожа Джеймс извика силно и замахна с юмрук, жест, повтарян сигурно милиард пъти на земята през последните ужасяващи седмици.

— Искам да ви почета от Светото писание — провикна се Редж. — Един пасаж. А после ще се помолим. Ще се молим цялата нощ, а децата могат да спят на пейките.

— Няма начин да заспя — възрази Тревър.

— Нито пък аз — добави Уини.

— Добре, деца, стига — прошепна Линди.

Уини дръпна крачола на Мартин и прошепна:

— Много съм жадна.

— Аз… о, остана на улицата — паникьоса се Линди. — Когато онова нещо…

— Имаме достатъчно — намеси се Джим и измъкна бутилка вода „Айерс“.

— Това е от книгата на Исаия — обяви Редж. — Чуйте това. Исаия, петдесет и пета глава, можете да отгърнете на нея, на страница сто четиридесет и пет.

Той започна да чете:

— Ето, ти ще призовеш народ, който не си познавал, и народите, които не са те познавали, ще побързат при тебе, заради Господа, твоя Бог, и заради Светия Израилев, защото Той те прослави. Търсете Господа, когато може да го намерите; призовавайте Го, когато е близо. Нечестивецът да остави пътя си, и беззаконникът — помислите си, и да се обърне към Господа, нашия Бог, — и Той ще го помилува, защото е многомилостив.

В този миг лампите угаснаха. Насъбралите се извикаха от ужас.

— Да се помолим — извика отново Редж. — Да се помолим.

Гласовете затихнаха, из мрака засвяткаха фенерчета.

Но освен тях се появи и друга светлина, пълзяща по горната част на матирания стъклопис на западната стена, изобразяващ раждането, младостта и деянията на Иисус.

Мартин гледаше, неспособен да извърне очи, вкочанен от ужасяващата гледка.

Възцари се тишина. Пълна. Всички гледаха как се спуска това най-ужасно оръжие, измисляно някога, и все пак всичко бе толкова странно, толкова неочаквано.

Като учен, Мартин се опита да наблюдава невъзмутимо, доколкото можеше. Светлината се движеше като гъста течност. Хората бяха успели да забавят светлината, да я спрат, да я отразят, но никога не бяха създавали нещо подобно.

Когато тя започна да навлиза вътре, из църквата се понесе едва доловима въздишка и гласът на малко момиченце изрече:

— Виж колко е красиво, мамо, красотата е върху Иисус!

Стъклописът с брадатата фигура на кръста, голите скали и молещата се дева в синьо заблестяха с нов живот, докато светлината се плъзгаше по тях, после спря за миг, сякаш се вглеждаше в насъбралите се хора, оценяваше ги, сканираше ги, опитваше ги… и се спусна надолу, блестейки над обърнатите им нагоре лица.

— Тате, това извънземно ли е? — попита Тревър.

— Това е Луцифер — прошепна Уини. — Мълчи, или ще дойде за нас.

Някои от децата започнаха да плачат и паниката бързо се разпространи. Родителите им ги взеха на ръце.

Мартин веднага забеляза, че нещото се движи като живо — и сякаш не смяташе, че е нужно да е предпазливо, поне не личеше от начина, по който дойде, втичайки се през прозорците, изпълвайки църквата с режещия си блясък. Малко приличаше на разгъването на мембрана, помисли си той. После се стрелна напред толкова бързо, че последваха викове на агония. Ужасът беше неописуем.

Старецът Майкълс се свлече на пода с тежко тупване. Страните му посивяха и Мартин реши, че най-вероятно е умрял. Понесе се воня на урина и фекалии. Децата се отскубнаха от родителите си и се затичаха към вратите, като в ужаса си си въобразяваха, че могат да избягат. Мами Ленърд се спусна след Кевин, но момчето стигна страничната врата и я отвори.

Блясъкът буквално влетя вътре. Момчето извика и скочи назад, но светлината се плъзна около него. Мартин видя само примигване, след което детето застина в центъра му със зинала уста. Майка му се втурна към другата страна на църквата и закрещя оттам, обезумяла от мъка.

Редж се провикна:

— Моите мисли не са ваши мисли, нито вашите пътища са Мои пътища, казва Господ. Но както небето е по-високо от земята, тъй Моите пътища са по-високо от вашите пътища, и мислите Ми — по-високо от вашите мисли.

Светлината се придвижи и разгърна, прекоси олтара и се вля надолу под купола. Хората се покатериха по пейките, за да не попаднат стъпалата им в нея, но Мартин знаеше, че е безполезно, всеки миг щеше да настъпи зловещото разцъфтяване, а после… не можеше да си представи какво ще се случи. Просто не можеше.

Нямаше и следа от някакъв биологичен материал. Определено беше плазма. Но имаше стабилността на високоорганизирана мембрана. Опита се да се сети за някакъв барелеф, стенопис, скулптура някъде по света, която да прилича на това тук, но не можа.

Това бе ново, беше сигурен, несрещано от хората преди.

— Молете се сега — призова ги Редж, — молете се, хванете децата и дръжте пушките готови.

Мартин обгърна с ръка Тревър и Линди, вдигна Уини и напипа пистолета в джоба си. Беше го заредил с кухи патрони. Изстрел в главата щеше да убие едно дете светкавично, но Мартин не знаеше дали би могъл да го стори. Отечествената сигурност навярно беше права, че събраните хора са неуязвими, и с малко късмет щяха да оцелеят.

— Застреляйте го — извика нечий глас. — За Бога, застреляйте го.

— Не го правете! — възпротиви се Боби — Това само го разпространява, всички го знаем. Това…

Внезапно бяха заобиколени от най-странното нещо, което бяха виждали, потръпваща маса от цветове, която нараняваше и същевременно галеше кожата… и оставяше чувството, че някой те наблюдава, не със злоба, но с преценяващ поглед, който изглеждаше почти… професионален.

Мартин си помисли: „Ние сме унищожен, унищожен вид. Така ще изчезнем, убити по начин, който не разбираме, от нещо, което е отвъд познанието ни.“ После друга мисъл прониза съзнанието му: „Но така умира добитъкът всеки ден, или поне доскоро беше така.“

Изведнъж зърна някакъв мъж да се плъзга към него. Беше изправен, прихлупил шапка над очите си и имаше лице на змия. Мартин разтърси глава. Всички бяха чували за този феномен, разумът се опитваше да вкара невъзможното в някаква разбираема форма и по този начин да се противопостави.

Сега Тревър затвори очи.

— Тате, виждам нещо като змия.

Отвори ги.

— В ума ми. Наблюдава ме в ума ми.

Гласовете на децата се извисиха:

— Има кобра, мамо, дракон, тате, питон…

И той разбра откъде идваха древните разкази за змията. Така умът на човек даваше форма на безтелесното зло.

Чу се глух звук, като някое от онези тупвания, които понякога човек чува в гората и които никога не намират обяснение. Но нещо се беше променило. Редж се беше променил. На амвона мъжът с библия в ръка, облечен в износен сив костюм без вратовръзка, бе пременен в най-изтънчената и прекрасна цветна дреха. Не, не беше дреха. Цветовете идваха от тънки, изящно детайлни спомени, всеки пълен с живот и емоция, плуващи около него като живи скъпоценни камъни. Редж отметна глава назад и изрева като побесняла горила.

Откъс от Библията изплува в съзнанието на Мартин, този за шарената дреха на Йосиф. Сега разбра посланието: дрехата на Йосиф беше неговата душа. Значи древните автори на Библията знаеха как изглежда душата.

Всички гледаха как душата на Редж бива изсмуквана от тялото му, както маймуна би изсмукала вътрешността на портокал.

Никой не смееше да гъкне, но всеки се надяваше, че това ще е достатъчно, че след Редж нещото ще си тръгне.

Редж започна да се деформира физически, лицето му се издължи, очните му орбити се разтеглиха в странни вертикални овали, устните му се разтвориха, устата му зейна — и в този миг навсякъде из залата започнаха се да повтаря същото, лицата на хората се загърчиха, цветовете се проточиха като гной от телата им. Напикаваха се и виеха, гърчеха се, свличаха се надолу, дращейки гърлата си.

— Мамо — извика Уини в лицето на Линди. — Какво е това, какво е това?

Пращенето се превърна в стържене, дълбоко засмукване. Насъбралото се множество се превърна в мъгла от светлина и гърчещи се хора. Някои дращеха и виеха, други държаха пушки в трепересщите си ръце и се опитваха да убият онези, които бяха разрушавани — сякаш имаше значение, сякаш щеше да помогне.

Хората прескачаха ближните си и притичваха към блокираните от светлината врати, докосваха се до топлината на призрачната й плът.

Сетне дойде мракът, после тишината, разбита от един-единствен пронизителен вопъл.

Полилеите светнаха и възвестиха усещането за отминала буря.

Проповедникът стоеше изправен на амвона. Някой от средния ред попита плахо:

— Редж? Редж, добре ли си?

Библията падна от ръката на Редж и трясъкът отекна като изстрел. На пейките хората разтърсваха тези до тях, викаха в безизразните им лица, бутаха ги.

— Анджи, скъпа, Анджи, добре ли си? Тя е добре, то не й направи…

Мартин видя как Анджи Брайт, жената на Карл Брайт, на тридесет години, го гледа с учудената невинност на новородена.

Други започнаха да вият, да се смеят, да се отдръпват към стените. В това време проповедникът се засмя тихо. Лицето му все още си беше неговото, но празно, със стъклени очи.

Боби мина по пътечката и се качи на амвона.

— Добре, законът е на наша страна, трябва да изпълним дълга си, хора.

— Моето бебче е добре. Люси, ти си добре. Тя е добре. — Беки Линднър разтърсваше дванайсетгодишната си дъщеря. — Люси! Люси, не се преструвай!

Момичето, досега неподвижно, като изпаднало в кататония, скочи към майка си и я захапа, както обреченото животно прави в отчаянието си. Беки изпищя, стовари се върху семейство Бейкър и младият Тимъти Бейкър я подхвана.

После извика Карл Брайт, защото осъзна, че синът му Робърт също е сред скиталците. Сърцето на Мартин беше поразено от всичко, което виждаше, но за това семейство го заболя още повече. Брайт живееха в удобна къща сред хълмовете. Всъщност само на няколко километра от тяхната. Той беше автор на техническа литература, а тя имаше онлайн занаятчийски бизнес.

Без никакво предизвестие госпожа Хагърти скочи върху гърба на Линди, като лъвица, нападаща гну. Линди залитна към Мартин и тримата паднаха на пода. Госпожа Хагърти скубеше косата на Линди, докато съпругът й не я издърпа и заведе на пътеката.

— Деца, не гледайте — извика Мартин, когато младият Хагърти стреля в майка си.

Линди, Уини и Тревър се обърнаха и тръгнаха към задната част на църквата. Озадачен, Мартин извика след тях:

— Линди? Хей.

Още един изстрел от задната част на храма и едно от момчетата Дезмънд се надвеси над тялото на баща си с пълни със сълзи очи.

— Мамо, направих го — изхлипа то, а майка му го притисна към себе си и го скри в прегръдката си.

Фил Книпа, чиято жена отиваше към задната част на църквата с всички останали, които бяха променени, се обърна към Мартин:

— Какво става?

Мартин изтича към семейството си.

— Чакайте, това не може…

Неговата Линди беше стигнала до вратата и застана при другите.

— Линди? О, не!

Боби се приближи към него.

— Стига, хайде, човече.

— Но те не… Нищо не им се случи! — Засмя се истерично. — Тя е в шок. Ей, Линди! — Коленичи до децата си. — Виж, добре са, Боби, просто следват майка си. Уини! Тревър! Престанете! Спрете!

— В оня ден Господ ще порази със Своя тежък, голям и як меч левиатана — право бягащия змей, и левиатана — лъкатушния змей, и ще убие морското чудовище — заговори Фил.

Новите скиталци се струпаха на изхода, притискайки се към вратите, блъскайки се в тях. Линди, Тревър и Уини също го правеха. После Боби сложи ръка върху рамото на Мартин и той се обърна и видя оръжието, което старият му приятел му подаваше. Мъката разкъса сърцето му и го накара да отметне глава назад и да заплаче, а в онова притихнало кътче, което се спотайва във всеки от нас, което вижда и знае всичко, един глас му каза: „Това се случи. Това е, с което трябва да живееш отсега.“

Любовници, съпруги, съпрузи и деца, всички обикаляха наоколо, опитваха се да говорят със скиталците и църквата се изпълваше с риданията им.

Боби отвори вратите, те излязоха на улицата… и се присъединиха към потока от други скиталци. Бяха толкова много, и всички вървяха в нощта. Мартин прецени, че не е половината град, а по-скоро три четвърти.

Те се затътриха мълчаливо към брода и черните пътища, които водеха към Смоуки Хилс. Всъщност това не бяха никакви хълмове, а

само възвишения, по-диви, отколкото изглеждаха отдалече.

Няколко души се затичаха след тях, двама съпрузи, една съпруга, роднини, обещали си да се погрижат един за друг — „Ако се случи с мен, не позволявай да продължа така“, обещания, изковани с кръв и любов.

Мартин също тичаше, докосваше любимата си, викаше я, обръщаше се към децата си.

— Деца, елате тук, аз съм баща ви, заповядвам ви!

И към жена си:

— О, Линди, събуди се, любов моя.

Но те не се събудиха. Никой от тях. Една ръка го обхвана през раменете, ръката на някой, когото смътно разпознаваше, който сега му изглеждаше като спасител, и той се облегна на рамото му и заплака. По улиците малките групи оцелели също плачеха, а скиталците продължиха по улицата, изчезвайки в мрака.

Мартин се затича след тях, после спря, падна на колене и изрева: „Линди!“ Тя продължи да крачи, без дори да погледне назад, отнасяйки в нощта децата и любовта му, и всичко, което имаше значение за него.

Потресеният град посрещна малките часове с плач из църквите, подреждайки телата на загиналите по ливадите. Повечето от обездушените обаче не бяха загинали, защото хората не намираха сили в себе си да отнемат живота на близките и любимите си, независимо от състоянието им. Затова те си отидоха, погълнати от нощта. Когато се зазореше, щяха да ги потърсят, да носят вода и храна на празните обвивки на своите любими, и докато се опитват да ги нахранят, да поговорят с тях. И скиталците щяха да се усмихват или да побегнат като уплашени животни, но следовниците щяха да останат с тях, молейки ги, настоявайки, опитвайки всичко по силите си, за да ги върнат обратно. Невероятна болка е да кажеш сбогом на мъртвите, докато те са все още живи, и много, много хора не можеха да го сторят.

Мартин се изправи на крака. Нямаше да ги следва. Закле се. Щеше да се бори. По някакъв начин щеше да спаси любимата си и децата си, щеше да отиде сред мрака и каквото и да му струваше, дори да се наложеше да жертва живота си или собствената си душа, щеше да спаси семейството си.

Преди зазоряване падна роса и утрото беше като посипано с перли — върху есенните листа на дърветата, върху пожълтялата трева,

върху спретнатите къщи и върху скиталците далеч отвъд ръждивите поля. Росата блестеше по бледата им кожа, перла до перла.

4.
2 ДЕКЕМВРИ
ОТРОВИТЕЛЯТ

Уайли скочи от компютъра, отвори чекмеджето на бюрото, сграбчи бутилката, която държеше там, и отпи голяма глътка.

— Господи, глупаци такива, не можете ли да съобразите, че това е скапан номер?

Но те не бяха разбрали, дори Мартин и Линди. Те също бяха влезли в църквата, стояха като тъпи патки пред заколение — и… О, Боже, бедното семейство Уинтърс, горкият Хароу. Всички тези добри и честни хора.

Скиталци. Съдба, по-лоша от смърт. Но защо им причиняваха това и къде отиваха? Той реши, че Мартин е прав за едно — със сигурност отиваха на определено място. Сборни пунктове, макар че… само се догаждаше за това. Може би отиваха в газови камери или нещо подобно, дано подобна съдба не застигнеше Линди и Уини. Беше луд по тях, това сладко, умно момиченце, и майка му, толкова пълна с живот и очарование.

— Това не е истина — каза той. — Не може да е истина.

Може би не записваше събитията в друга паралелна вселена, а ги създаваше. Може би беше инструмент на влечугите, може би това беше причината да дойдат при него преди пет години. Бяха му направили нещо. Бяха го подготвили. Но как?

Знаеше, че незабележимите движения между паралелните вселени са свързани с вярата или липсата й. Като продължаваше да отрича, че НЛО е нещо реално, нашата версия на НАСА ни беше спасила — поне засега. Но не и него. Може би не и него.

Всъщност колкото повече наближаваше 21 декември, толкова по-лесно ставаше преминаването през порталите. А през самия ден целият ад щеше да се изсипе в другата човешка вселена. За това ставаше въпрос. Подготовка за инвазия… може би тук също, независимо какво отричаше или не отричаше нашата версия на НАСА.

Той прехвърли страниците, които беше написал. Знаеше и повече, и по-малко от записаното в лаптопа. Например знаеше какво се случва в Далечния изток в света на Мартин, което беше катастрофа, толкова всеобхватна, че човек просто не можеше да си я представи. Знаеше, но не можеше да намери подробности. Не можеше да види много. Но го усещаше — ужаса, изпитван от милиарди.

Какво би станало, ако всички станеха скиталци?

Той пое дълбоко дъх и бавно издиша. Проклета да е Брук с правилата си. Една пура щеше да му дойде много добре сега.

Може би Мартин беше прав и те събираха роби. Нима шест милиарда роби нямаше да струват нищо в паралелната земя на влечугите? Но ако душите им бяха извличани, какво тогава се случваше с тях? Мартин смяташе, че те просто се разпадат, но Уайли не беше толкова сигурен. Нямаше представа какво да мисли. Никога не беше вярвал в душата, в Бог или в други подобни неща. Също като Мартин и той имаше рационалистични виждания и фундаментално неуважение към недоказаните твърдения.

Тези чудовищни създания искаха телата, в това беше сигурен.

Освен ако… колко паралелни вселени можеше да съществуват? Ако представата за много светове на Хю Евърет беше вярна, то това нападение можеше да идва от всяка от безбройните паралелни вселени.

Но Уайли не вярваше да е така. Смяташе, че формите на влечугите, които хората в църквите бяха зърнали, са поредното доказателство. Беше прав за съществата и за техния свят. Усещаше нуждата им, виждаше блестящите им неумолими очи със същата яснота както преди пет години, когато се бяха опитали да… какво се бяха опитали да направят? Бяха ли успели да го хванат по някакъв начин?

Не, имаше нещо сбъркано в този спомен. Беше написал цяла книга за преживяването си, но непрекъснато му се струваше, че нещо не пасва. Защото това, което се беше случило с него през онази нощ, беше ужасно, но… нещо просто липсваше.

Може би имаше нещо общо с факта, че ставаше дума за съществуването на три някак свързани земи. Триада.

Бъкминстър Фулър беше нарекъл триъгълника градивна единица на вселената заради очевидната му структурна здравина. Имаше

логика и в съзнателния живот представите за троица да създават структурен смисъл. Триадата имаше положителна, отрицателна и балансираща страна. Ако земята с двете луни беше положителната страна, отрицателната беше тази на влечугите с ужасяващия им глад.

О, Господи, но той не беше балансиращ фактор. Всъщност трябваше да си признае, че е посредствен писател, чиято мисъл постоянно се върти около извънземните, и не би могъл да доведе нищо до равновесие.

С други думи, не можеше да изпълни работата на… какво? Засега не правеше кой знае какво, освен да пише история, която неговият свят щеше да посрещне като художествена измислица. Не помагаше никому.

Затвори очи. Ако имаше бог някъде там, сега беше времето да освободи своя слуга Уайли Дейл от това писателско проклятие.

Но дори когато се опита да изтласка от себе си другия човешки свят, умът му продължи да долавя страданието му. Знаеше, че тази къща сега е студена и тъмна, а не приятно затоплена и уютна, с щастливо семейство в нея.

Когато зората дойде, птиците подеха сладките си трели, същността на спокойствието в провинцията. Но там хората, останали сами, плачеха и се бореха с безмерната си скръб. Уайли също плачеше — но тихо. Брук и децата не трябваше да чуват.

После Брук се появи. Беше влязла безшумно, стоеше на вратата на кабинета му като ангел, спуснал се от висините. Той обърна към нея скърцащия си стол, стана и падна на колене. Прегърна я през кръста и зарови лицето си в нея, вдъхваше аромата й.

Ръцете й обхванаха главата му и той се сгуши в тях.

— Трябва да си лягаш, любов моя — подкани го тя.

— Колко е часът?

— Птиците пропяха.

Беше стоял тук почти двадесет и четири часа.

— О, Боже!

— Уайли?

Той се вгледа в нощницата й, толкова бледа в слабата светлина, че му напомняше за призрак или стар спомен.

— Ние сме пътешественици из голямото море — промърмори той, — ти и аз, скъпа, ти и аз.

Ръката й се плъзна в неговата, беше топла и пропита с аромата на спомени, и той я целуна.

Изправи се и я взе в обятията си, а тя се гушна в него. Той затвори очи и се стопи в уюта на близостта й.

— Плачеше — каза тя.

— Мм… Моята история.

— Наистина ти въздейства.

Той кимна.

— Въображението ти трябва да е средство, а не оръжие, особено такова, насочено срещу теб. Уайли, това не е истина, проумей го този път. Недей да се обърквaш.

Той кимна още веднъж. Ръцете й се плъзнаха по хълбоците му, после показалецът й натисна панталоните му, но игриво и бързо. Той се възбуди. Тя беше неговият дом, Брук беше домът на душата му.

Тя беше там в онази нощ преди пет години. Бяха двамата. И беше — дали? — не както изглеждаше.

— Нека ти покажа малко реалност — прошепна тя в ухото му. — Да направим една обиколка на зазоряване.

Така казваха, когато правеха любов през малките часове, което им се случваше често. Тогава сънят на децата е най-дълбок и за родителите има най-голям шанс да не бъдат прекъснати, а за Уайли това беше времето, когато тялото му го викаше към океана на жена му.

Но докато вървяха ръка за ръка към спалнята, той чу да се отваря и затваря врата, а после нисък и изпълнен с мъка глас на невидим човек.

— Чу ли това?

— Птицата? Току-що запя.

— Не птицата.

Тя насочи дланите му към познатата розова панделка отзад на врата й, той я отвърза и нощницата се плъзна надолу. Неповторимите й извивки проблеснаха под изгряващата светлина, зърната на гърдите й порозовяха и се втвърдиха. Тя беше най-прекрасното нещо, което беше познавал, красота, която, когато се предадеше на големите му длани, изглеждаше пропита със скрита сила, свързана със съвършенството, ала и крехка, сякаш би се разпръснала като сянка под допира му.

Докато той разкопчаваше колана си, тя повтори тихо познатата фраза:

— Никога не остарявай — откъс от онзи стар химн, който беше темата в музиката на живота й. И те нямаше да го сторят, не и при любовта, която изпълваше и двамата. И която бяха изпитвали Мартин и Линди и съвсем наскоро беше разрушена, заедно с децата, родени от плътта й.

Лежаха пред отворения прозорец, нежният сутрешен бриз галеше телата им. Любиха се, докато птиците напяваха своите трели, а първите лъчи на слънцето се разляха по пода.

Когато трябваше да е напълно погълнат от нея, когато тялото му беше наситено с удоволствие, очите му изпиваха лицето й, а мощните му бедра се движеха напред-назад и я караха да стене тихо, тогава, в най-съкровения момент, той чу друг глас да вика и осъзна, че е и не е неговият, разбит, празен глас, който идваше отдолу, от вселена, намираща толкова се близо и толкова далече.

Продължи, но после чу как задната врата се затръшва и гласът закрещя, но слабо и отдалеч… и все пак толкова покъртително, че разби всичко и го накара да се отдръпне от нея.

Уайли се преобърна по гръб и си пое дълбоко дъх.

— Скъпи — простена тя и се приближи към него. Но той скочи от леглото и извика:

— Той е.

— Кой?

Гласът продължаваше да крещи из двора. Уайли се затича надолу по стълбите.

— Мартин — извика, — Мартин!

Прекоси дневната и излезе през задната врата, стъпвайки на покритата с роса трева.

— Уайли, за Бога!

После ги чу, шума от стъпките им, скиталците идваха от Хароу. Стоеше в неясната светлина на зазоряването, а те се приближаваха. Видя как клоните се огъват, а после чу и мърморенето на гласовете, последвани от крясъците на Мартин.

Мърморенето се приближи, стана по-ясно.

— Чуваш ли го, Брук?

— Какво?

Сега бяха пред него, мърмореха, дишаха, краката им се тътрузеха.

— Брук, погледни тревата!

— Скъпи, о, за Бога!

Стъпките дойдоха по-близо.

Той се протегна и докосна мястото във въздуха, където трябваше да се намира някой от тях. Усети рамо, част от ръка.

А после го видя. Под ръката му се бе появил плетен пуловер и мускулеста предмишница.

— Господи, погледни, погледни!

Пресегна се и докосна лицето — видя оцъклени, празни очи, отпуснати устни — мъжки, — но мъжът продължи напред, изобщо не го беше забелязал.

— Уини! — извика той. — Линди! Тревър!

После чу Мартин, наблизо, шепнеше:

— … скъпа, моля те, моля те, събуди се, скъпа.

Уайли се пресегна — и под ръката му се разкри кафяво сако, после лице — Мартин, съвсем жив и напълно там.

— Мартин! Мартин, не можеш да им помогнеш, всички бяхте измамени, трябва да се скриеш, необходимо е да се скриеш! О, Господи, някой в правителството работи за тях, Мартин, не можеш ли да разбереш, те искат това да се случи!

Но Мартин беше изчезнал. Навсякъде около Уайли скиталците продължаваха да вървят, а той се пресягаше, за да ги докосне. Докосна госпожа Суит от аптеката и стария пастор Реджиналд Тод, после и доктор Уилърсън, превърнат в бездушно тяло.

— О, Иисусе, Иисусе…

Внезапно Брук се оказа до него и го зашлеви толкова силно, че пред очите му проблеснаха звезди.

Сграбчи ръката й и извика:

— Какво ти става, по дяволите?

— На мен? Ти стоиш гол в задния двор, за Бога, и виж, имаш си публика…

Бледото лице на Ник изплува в прозореца на спалнята му. Изражението му беше сурово, като на съдия при произнасяне на присъда. Уайли взе дрехата, която Брук му бе донесла, и се загърна. Влезе, загърбвайки тътрузещите се нозе на скиталците и виковете на Мартин, и молещите, призоваващи гласове на хората, които следваха любимите си. Последното нещо, което чу, беше гласът на малко дете

— умоляваше майка си и баща си да спрат, говореше със задавения тон на дете, което се опитва да бъде смело.

— Влез тук, Уайли, плашиш ме!

Брук го побутна и той влезе с нея в къщата, като помаха на сина си. Брук го прегърна.

— Уайли, какво има, какво ти става?

— Историята ме измъчва. Дави ме.

— Уайли, предупредих те.

— Не мога да го спра.

— Искам да се видиш с доктор Кръчфийлд. Искам да го посетиш още днес.

— Той е скиталец.

— Какво?

— Не, разбира се, че не, скиталец е доктор Уилърсън в света с двете луни. Съжалявам. Ще му се обадя.

— Какъв, по дяволите, е този свят с две луни.

— Много красиво място, скъпа моя, ала е насилвано от същества без милост. — Той я прегърна през раменете. — И те идват. Идват тук.

Тя се отдръпна. Пребледня.

— В сърцето си — каза той — ти също го знаеш.

— Не, не знам.

Тогава Ник се спусна по стълбите. Погледна ги и каза:

— Сънувах ужасни неща, после се събудих и стана по-лошо.

— За какво беше сънят ти, сине?

— Сънувах, че напускаме дома си, тате. Ти се опита, но не можа да дойдеш там, където отивахме, а после се събудих и ти беше в двора и… какво не е наред?

Брук хвърли на Уайли строг поглед, а такъв поглед от нежната му Брук казваше много. Тя мислеше, че той е наранил малкото й момченце.

После слезе и Келси, облечена в розовата си нощничка, с подскачащи къдрици. Изглеждаше толкова сладка, като най-прекрасната снимка на малко момиченце, и той я взе на ръце.

— Присъни ми се лош сън — съобщи тя, — сънувах, че на мен и мама са ни сложили каишки и трябваше да вървим безкрайно, бях толкова уморена, но не можех да спра, а тогава ти се появи до нас и се

молеше, а той имаше бутилка вода „Айерс“. Не мислех, че имаме бутилирана вода. Мислех, че е твърде скъпа.

— Виждаш ли — каза Брук, — това доказва, че всичко е било сън, защото има „Евиан“ и „Перие“, и „Озарк“, и много други видове вода, но не и „Айерс“.

— Няма ли? — учуди се Келси.

— Не и в тази вселена — добави Уайли и я целуна по нослето. Прикри ужасния страх, който се прокрадваше в душата му. В другата вселена имаха вода „Айерс“. Беше видял бутилките сред провизиите в църквата.

Но откъде Келси бе узнала за това? Как наистина, освен ако стената между паралелните вселени не се рушеше и адът не приближаваше към тях.

Всички отидоха в къщата, а той включи радиото и помоли Брук да направи закуска. Мислеше само за едно — как Келси беше узнала? Какво ли щеше да се случи?

— Вторачил си се — скастри го Брук.

Той поклати глава.

— Не ми се сърдѝ.

— Няма.

— Дори не е нещо необичайно във физиката. Паралелните вселени съществуват.

— Сигурна съм. Освен това съм сигурна, че те не карат хората, говоря по принцип, да изскачат голи в задния си двор. Часът ти при Кръчфийлд е в осем и трийсет, така че най-добре тръгвай.

— Осем и трийсет? Шегуваш се.

Тя се вгледа в него и пламъкът в очите ѝ му даде увереност. Искаше да се чувства като някой, който може да се контролира, защото всъщност изобщо не можеше.

Дояде си закуската и отиде да се облече. Може би щеше да е за добро, може би просто губеше досег с реалността — а това беше доста по-добрият вариант от онова, от което се страхуваше.

Успя да стигне в града точно навреме.

Докато минаваше край познатите улици, очакваше да види малки групички страдащи хора, но пред очите му беше само канзаската общност с нейния бавен просперитет, тихата суетня по улиците, дори

скорошната добавка — „Старбъкс“. Никой не изглеждаше странно, никой нямаше празен поглед.

Той мина покрай методистката църква на Трета улица. Беше затворена, но изглеждаше съвсем нормално. Силвестър беше на алеята и прекопаваше цветята. Уайли намали скоростта и му махна.

— Здрасти, Сил.

Силвестър му махна в отговор. Нямаше нищо необичайно.

Разбира се, че не, глупако. В тази вселена нещата вървяха добре. Засега.

Когато пристигна в кабинета на Кръчфийлд, който беше малко над пазара за месо „Данфорд“ в центъра на града, беше девет без двадесет.

— Съжалявам, че закъснях, Марла.

— Брук каза, че си започнал да превърташ.

— Вярно е.

— Тогава ще ти напомня, че си имам Мейс.

Той флиртуваше с момичето с порцеланова кожа и ясни сини очи. Само за забавление, разбира се. Никога не би изневерил на Брук. Но с тази черна коса и млечна кожа Марла наистина будеше подобни желания.

Кръчфийлд също изглеждаше както обикновено. Бяла коса, очила с тънки рамки и усещане за терапевтична непроницаемост, витаещо около него.

— Значи си тичал гол из задния двор. Какво ще кажеш да започнем оттук?

— Виж, има… о, за Бога. Случва се нещо, което не мога да проумея.

— Мисля, че Брук също има този проблем.

— Преследва ме чувството, че се случва нещо изключително, нещо свързано с книгата, която пиша. Не е хубаво, дори направо е ужасно, но не мога да спра да пиша за него, дори и да поискам. Аз съм нещо като адска машина.

— Ти си машина?

— Не мога да контролирам собственото си тяло. Седя там и пиша. Автоматично. Зарязвам си бирата и тракам на компютъра. Но книгата не е моя. Мога да пиша, без да мисля. Мога да чета, да гледам

телевизия, да затворя очи, няма значение. Пръстите ми просто пишат сами.

— Ако твоята работа не е твоя, на кого е тогава?

— Това е много добър въпрос. Отговорът е, че нямам представа.

— Но ти не си свързан с писането?

— Е, разбира се, че съм. Донякъде. В смисъл, че мога да видя света им, да чуя гласовете им. По дяволите! Глупак. Глупак!

— Аз ли съм глупак?

— Аз съм глупак, на психиатър не се казва, че чуваш гласове.

— Гласовете ли не искат да ми разкажеш за тях?

— О, мамка му. По дяволите, гласовете изобщо не ги е грижа.

— И какво казват?

— Плачат. Страдат. Някои от тези хора бяха на двора и когато ги докоснах, успях да ги видя — да видя ръцете, лицата. Това само налудничаво ли звучи, или изумително налудничаво?

— Звучи, сякаш мога да си купя новия лексус, който съм си заплюл.

— Знаеш ли какво е паралелна вселена?

— Нещо, което съществува дълбоко в суперускорителя на частици на ЦЕРН за една милиардна от секундата?

— Не ти плащам, за да се заяждаш с мен, Хенри. Изваждаме три минути от парите, които ти дължа, за тази малка забележка.

— Опасяваш се, че ти се подигравам, но няма такова нещо.

— Ами?

— Опитвам се да намеря смисъл в това, което ми говориш.

— Ще те притесни ли, ако ти кажа, че в паралелната вселена доктор, много напомнящ на теб, на име Франк Уилърсън, в момента се движи на северозапад заедно с повечето хора от общността, и е без душа?

— Вероятно по принцип всички бихме се чувствали по-добре без цялата тази митология за душата. Нека обаче се занимаем с това, което знаем, че сме, и да го направим тук, в тази стая. Ти тук ли си, или си проекция от паралелна вселена, Уайли?

— Виж, имах близка среща със същества от трета паралелна вселена преди няколко години и заради случилото се… правя това, което правя.

— И то е?

— Бих казал, че нямам никаква идея, но започвам да се досещам. Аз съм балансиращият фактор между положителната и отрицателната земя.

— А, разбира се, това е напълно смислено. В такъв случай ти Бог ли си, или просто Иисус?

— Аз съм Наполеон, копеле.

— Не успя да ме заинтригуваш, Уайли. Всеки психиатър достига до точка в кариерата си, когато трябва да тегли чертата. Без повече Наполеоновци. Преминах този етап преди време.

— Побъркан ли съм?

— Разбира се, че си побъркан.

— Какво мога да направя по въпроса?

— Идвай често. Плащай си таксата.

— Ти си циничен човек.

— Да, такъв съм.

— Виж, ще се извиня на жена си, че излязох на двора гол. Ако достигнем до компромис.

— Това компромис ли е?

— Когато си отегчен, обръщаш твърденията на пациентите във въпроси. Сега го правиш.

Хенри вдигна ръка, дръпна ръкава си и си погледна часовника.

— Радвам се, че се налага да ти го кажа, Уайли, времето ти свърши. Можеш да си уредиш нов час при Марла.

— Може ли да я изчукам същевременно?

— Ако искаш да продължиш лечението си при мен, не.

— Не ме харесваш особено, нали?

— Искаш ли да те харесвам?

Уайли напусна кабинета, без да си запише друг час. Какъв беше смисълът? Добрият доктор не вярваше и на думичка от казаното. По дяволите, той самият не вярваше и на една дума от това, което беше казал.

Докато караше джипа, взе решение. Щеше да го смени. Просто щеше да се върне и да смени текста. Защото, ако го подменеше, може би щеше да промени и станалото. Нямаше да има вече разбито семейство Уинтърс, край на опустошения свят.

Подкара по-бързо, мислеше единствено за своя компютър, за неотложната необходимост да се върне към писането — то се

завръщаше и бързо нарастваше в някакъв потоп от думи, който искаше да се отприщи. После ярки светлини заляха задното стъкло на колата.

По дяволите, нямаше нужда от още един акт, щеше да се наложи да се яви повторно на шофьорски изпит, а това щеше да отнеме време и да го изнерви много.

— Хей, Мат, съжалявам. Май че карах малко бързичко.

— Уайли, караше със сто и седемдесет.

— О, това не е добре.

— Знаеш, че обикновено не спирам хора от града. Но…

— Как е Бека?

— О, я стига.

— А да ти взема кутия „Партагас“? Или просто да ти дам петстотин долара да си купиш? В брой, сега?

— Ще взема парите и пурите, но все пак трябва да ти съставя акт.

— О, мамка му, Мат.

— Защо караш толкова бързо? Честно?

— Какво да ти кажа? Луд съм.

Мат написа акта и го подаде на Уайли да се подпише.

— Ще ти вземат четири точки заради нарушението, това е град все пак… Сто и седемдесет е прекалено, Уайли. Съжалявам.

Четирите точки в добавка към осемте, които вече имаше, вещаеха не само повторно явяване на изпит, но и изслушване в съда.

— Ще се обадя на Джордж Пиколо и ще го уведомя, че ме тормозиш.

— Направи го и ще те спукам от бой.

Да, Мат беше по-едър, но пък Уайли се ядосваше повече, както винаги.

— Дай ми проклетия талон и, за Бога, не казвай на Брук, иначе ще загазя много сериозно.

— Е, може да не ти се отрази чак толкова зле.

— Хайде да направим така, ще се прибера с шейсет километра в час, а после ще отида до пещерата за пура. Ще ти се обадя по мобилния да дойдеш да споделиш удоволствието.

— Пушиш ли ми пурите, ще загазиш. Запомни го, защото дежурството ми свършва след час и ще дойда да проверя.

Уайли скри акта добре и отново потегли. Щеше да намери начин да изпрати тайно тлъстия чек до шерифството в Куикън. Все някак.

След като се прибра в кабинета си, той извади бутилката „Удфорд Ризърв“, която криеше в долното чекмедже на бюрото си, и отпи.

В следващия миг, или поне така му се стори, нечии гласове го събудиха. Дали беше заспал? Какво беше станало? В първия миг реши, че е прекосил в другата вселена. Но после различи гласовете. Брук идваше от гаража заедно с децата. Беше ги докарала от училище.

Той погледна изумен часовника си. Беше четири и половина, а слънцето започваше да се спуска. Беше стоял тук през целия ден. Пишейки? Нямаше представа.

Вслуша се във веселите гласове на Брук и Келси, които си подхвърляха закачки, и в тежкото тътрузене на Ник по стълбите.

После дойде тишината и той се ослуша. Скоро отново се появиха гласове — шепнещи, крещящи, настояващи, долитащи от другата вселена.

Беше Мартин, говореше си сам и Уайли разбираше защо. Бедният човек беше останал сам в къщата и се опитваше да се насили да не следва семейството си. Измъчваше се ужасно.

Мартин викаше, Мартин беше по-отчаян от всяко друго човешко същество, което Уайли беше срещал.

5.
3 ДЕКЕМВРИ
БУНКЕРЪТ

И изведнъж Уайли видя дървета. Трева. Знаеше, че е далеч от Хароу, Канзас.

Искаше да се върне към Мартин. Усещаше как съзнанието на нещастния човек се мъчи да открие решение, долавяше жаждата му да се предаде и да си пръсне мозъка, а също и агонията му, че не може да го направи, защото онези, които обичаше, бяха лишени от този избор.

Пое дълбоко дъх, затвори очи и видя, че е на поляна сред борова гора. В земята имаше отдушници, които тихо жужаха. Два елена изплуваха от сенките, като се ослушваха внимателно.

Уайли реши, че знае къде е. Мартин все пак беше последвал семейството си. Беше натъпкал колата си с храна и вода и бе тръгнал през горите и полята на любимия си Канзас. И бе стигнал дотук.

Но не, беше твърде тихо и твърде… е, думата, която изникна в ума му, беше „зловещо“. Витаеше усещането за зло. Елените бяха неспокойни, въртяха опашки и се оглеждаха тревожно.

Падаше нощ, западът беше плътно покрит с облаци… а сред облаците се забелязваха проблясъци. Уайли се опасяваше, че това е знак за появата на дисковете.

В следващия миг вече не беше на поляната, а в някакво сиво място, изпълнено с тихо шумолене. Имаше стени и дълъг коридор, осветен от крушки зад метални решетки.

Прокънтяха стъпки — някой се движеше бързо. Мъж в униформа зави зад ъгъла. Генерал Ал Норт крачеше по коридора на военния бункер. Уайли видя, че дрехите му са мръсни, лицето му бе плувнало в пот, а сивите му очи, преди изпълнени с решителност, сега бяха неспокойни като на плъх.

Значи беше оцелял след атаката. Уайли се бе чудил какво ли е станало с тези хора. Заплахата беше огромна, засягаше целия свят, а Вашингтон беше поел един от първите удари.

Ал влетя в кабинета на Том Самсън.

— Президентът знае ли за това? — извика той, като хвърли смачкани листове хартия върху бюрото на началника си.

— Как смееш?

— Казваш им да се събират? В групи? Луд ли си?

— Проклет да си.

— О, достатъчно, Том. Този път прекали. Изобщо не трябваше да те назначават на този пост и двамата сме наясно по въпроса. Но това е… Не е просто некомпетентност. Това е измяна и искам задоволително обяснение, или ще ви арестувам, генерале.

— Ти? Ти нямаш такива правомощия.

— Сега сме във война. Нямаме връзка с по-висшестоящите.

— Президентът на Съединените щати е на две врати оттук.

— Мен ме е грижа, а теб не, и трябва да ти кажа, че ако не ми изтъкнеш основателна причина, ще те застрелям собственоръчно. Колко души са получили писанията ти?

— Твърде малко, като се има предвид, че съм принуден да доставям листовките с цепелини, камиони и малки самолети „Чесна“.

— Нека те питам още нещо. Установихме връзка с форт Райли преди около три часа и оттам ни казаха, че няколко малки градчета северозападно от Топека са били ударени тежко миналата нощ. Имали са твоята листовка. Събрали са се в църквите. И осем от всеки десет души сега са скиталци. Благодаря ти, Том. Благодаря ти от тяхно име, от името на семействата им, от името на страната. И впрочем защо точно в Канзас? Защо изобщо си пратил листовки на тези хора? Да не би някак да си знаел предварително, че окръг Лаутнер ще бъде нападнат?

— Разбира се, че не.

— О, не, напротив, знаел си. Защото си го избрал специално. Преди два дни си пратил цепелин да мине над цялата тази област.

— Рутинно.

— Нима? Защо не избра Топека? Защо не Канзас Сити? Вместо това го изпращаш над един малък окръг. Така че те питам, Том, на чия страна си?

— Не ставай смешен.

— Нашето командване е в пълен безпорядък, Том. Навсякъде по света падаме сред пламъци. Базите ни са атакувани от дисковете отново и отново, хиляди дезертират — свършени сме.

— Имаме оръжие.

— Какво? Бомбардировачи „Стелт“? Ядрени ракети, като онази, която не успя да разруши лещата на Великденските острови? Да, това беше добър ход. Ние ги бомбардираме, а те ускоряват темпото. Така че не съм сигурен, че изобщо искам да чуя за това проклето оръжие.

Ал вдигна смачканата листовка.

— Искам да чуя за това, Том.

— О, за Бога. Някой казвал ли ти е какъв ужасен задник си?

— Моля те — настоя Ал.

— Твърдиш, че не съм изпълнил задълженията си — като говорим за Канзас, се сещам да напомня, че твоето място е в Левънуърт.

Трябваше ли Ал просто да извади пистолета и да стреля? Как би реагирал президентът на подобно действие?

— Том, трябваше да им кажеш да се крият, да се затворят на места, където не може да проникне никаква светлина. Да затрудниш атаката максимално. Изисква се да стоят на тъмно, вече знаем, че дисковете се оттеглят при изгрев-слънце.

— Рибите се събират, защото математически степента на оцеляване сред големите популации, нападани от хищници, е по-голяма, отколкото тази при изолирани индивиди. Същото важи и за добитъка. И при тези обстоятелства, приятелю, същият принцип важи и за нас.

— Да го кажем на президента.

— Листовките се разпространяват колкото се може по-бързо и това ще продължи. Знаеш ли защо бяхме загрижени за окръг Лаутнер?

— Не.

— Твоят приятел, археологът, е там. А онези искат той да загине, уверявам те.

— Те? Боря се с лещи, които изпускат дискове всяка нощ и сеят опустошение. Няма никакви „те“.

— Има някой зад тези лещи и дискове, не се съмнявай. А твоят приятел е в опасност, защото има ума и знанията за дълбоката древност, за да разгадае какво става и може би… само може би… да открие уязвимост. Те го знаят и искат да го премахнат.

— Хванали ли са го?

— Не знам. Мястото е в хаос. Нямаме връзка.

— Защо ли не съм изненадан?

— Все още ли искаш да ме разстреляш?

Ал замълча.

— Тогава започни да уважаваш заповедите ми. Отдай чест и ме наречи „сър“.

Ал поклати глава и се засмя.

— Направи го веднага, по дяволите!

Двамата мъже се гледаха гневно известно време. Ал не отдаде чест.

— Върша си работата, Ал. По най-добрия начин. При възможно най-тежките условия, пред които е изправяно командването.

Бавно, сякаш самата му ръка се противеше, Ал вдигна длан и отдаде чест.

— Да, сър — каза той.

— Добре. Имам среща с президента. Настоявам да присъстваш.

Това изненада Ал толкова много, че той почти се задави. Смяташе, че ще тръгне към Диего Гарсия, за да се освободят от горивните отпадъци. Сякаш все още имаше Диего Гарсия, камо ли база или гориво.

Да се видиш с президента, беше подарък. Обикновено не можеше да отиде, освен ако не бъде повикан, а Уейд не беше в настроение за скуош, макар че тук имаше добро игрище, беше го огледал, когато пристигна за първи път. В онзи миг всичко му се струваше вълнуващо и интересно, смяташе, че просто ще взривят онези лещи и ще се върнат триумфално у дома.

Когато тръгнаха по коридора, Том сложи ръка на рамото на Ал.

— Ние не сме приятели.

— Не.

— Но временно трябва да забравим разногласията си. Чака ни битка и сме в голяма беда. Ще чуеш доклад, който сигурно ще те разстрои. Но може да ти вдъхне и надежда. Искам вътре да спазваш напълно военната дисциплина и субординация. Президентът ще попита за твоето мнение. То трябва да потвърди моето.

— Да, сър.

Ал реши, че така трябва да бъде. Просто се молеше Том да е прав. Тази работа със събирането на хората все още не му звучеше убедително. Звучеше му като преднамерен саботаж.

Минаха през външния кабинет. В него нямаше красиви мебели, беше създаден единствено и само за работа. Ако президентът беше тук, значи катастрофата се е разгърнала. Помещението беше натъпкано с комуникационно оборудване. В коридора стояха агенти от тайните служби с автомати — млади мъже с уплашени очи, които наблюдаваха минаващите генерали. Семействата на повечето от тях живееха в Арлингтън и Бетезда, а тези общности бяха нападани цяла седмица и бягащите върволици от коли задръстваха междущатските магистрали.

Който и да провеждаше атаката, знаеше точно как да действа. Ако пречупиш вражеската организация, неутрализираш способността й да се съпротивлява, преди дори да вдигне оръжие. Разбира се, тук долу нямаше никакво съмнение, че светлината е заплаха, но това определено беше специално място.

Имаше множество частни и корпоративни бункери, без да се броят правителствените съоръжения из цялата планета, но когато всички сателити бяха поразени, а повечето наземни релейни станции толкова претоварени от атмосферни смущения, че трябваше да се изключат, нямаше почти никаква комуникация, освен чрез куриер — а те можеха да се движат само през деня.

Генералите влязоха в кабинета на президента и Ал остана поразен от това, което видя. Президентът беше отслабнал най-малко с десет килограма. Очите му бяха тъмни, с мрачни сенки. Очи на животно в плен.

Изглеждаше зъл, също като куче, което се опитваш да заключиш в клетка, за да се отървеш от него.

Уейд вдигна глава и нещастното му изражение се замени от бледа усмивка. Приличаше на уморен търговец на коли, който опитва последната си лъжа.

— Съжалявам — каза той и посочи документите на бюрото си. — Подписвам смъртни присъди. Дезертьорите са хиляди.

— Нареждате екзекуции, сър?

— Направи ми услуга, Ал, наричай ме Джими. Да, момчета, екзекуции. Знам, че е пълна глупост. Идват от ЦРУ, не от министерството на отбраната. Няма Министерство на отбраната, разбира се. И Бо Уолдо го няма. Останаха само чиновниците. — Смачка една от заповедите. — Те май обичат да убиват.

— Работят в Мериленд — каза Том. — Над земята, така че няма продължи много дълго, предполагам. Господи, какво е това?

Президентът погледна нагоре, всички вдигнаха очи натам. Чу се звук откъм тавана, нисък звук, но достатъчно силен, за да прекъсне разговора.

— Обадете се на строителите за рекламация — подхвърли президентът със сарказъм и горчилка в гласа. — Опитайте се да пуснете водата в тоалетната ми и ви чака голяма изненада. — Въздъхна. — Ще ми се да знаех къде са жена ми и децата. Вие знаете ли къде са семействата ви?

— Вдовец съм, Джими… от доста време — отговори Ал. Сиси си беше отишла млада. Така и не се бе оженил повторно. Военновъздушните сили бяха съпругата, децата, любовницата, и много повече. А колкото до нуждите му, той се справяше като монасите.

— Местонахождението на жена ми е неизвестно — заяви Том.

Бяха работили дълго време, но Ал не знаеше, че Том е женен. Темата никога не беше споменавана. Като се замислеше, те дори не бяха играли голф или скуош заедно, нито пък бяха пили по чашка. Но пък Том може би не пиеше. Наркоманите не пиеха, нали?

Звукът се разнесе отново и този път беше в стената — спускаше се надолу.

Президентът се изправи.

— Това нормално ли е?

— Водопроводната система — отбеляза Том. — Искам да поговорим за онзи човек, Мартин Уинтърс. Целта ми е да открия хора със знания за древното минало. Имам списък: Греъм Хенкок, Уилям Хенри, Лорънс Гарднър, Джон Дженкинс — всички са водещи експерти, критикувани яростно и обвинявани, че се заблуждават. Искам всички да бъдат издирени.

Президентът отиде до стената и я опипа.

— Топла е — установи той. — Не е нормално.

— Повикайте охраната — предложи Ал.

Гневният поглед на Том му показа, че току-що е престъпил правомощията си. Недей да говориш, ако не те питат.

— Започнах да вярвам, че това, което се случва, е свързано с дълбоката древност — продължи Том.

— Това не са новини — излая президентът. — Кажи ми нещо, което ще ми свърши работа! И не ме моли за разрешение да правиш сбирки. Не ме е грижа с кого ще говориш, просто ни спаси, Том! За Бога, Отечествената сигурност — онова, което е останало от нея — съобщава, че губим половин милион души всяка нощ само в тази част на страната. Скиталците изобщо не скитат. Всички се отправят към три точки: Северна Невада, Централна Небраска и Северна Индиана. Защо? Сигурно и ти се питаш, Ал?

— Да, сър.

— Да, сър… ФБР е напълно унищожено, така че имаме само военно разузнаване. Затова ви питам: имате ли агенти, които работят?

— Имаме — отговори Ал.

— О, за Бога. Тогава ми донесете доклад — засмя се президентът. Видът на озлобено пребито куче се върна. — Или просто им кажете да се самовзривят. Искам да кажа, защо да чакат? Скитането е неприятно за стъпалата, казват.

Той измъкна красив четиридесет и петкалибров пистолет от чекмеджето. Постави го на бюрото.

— Можете ли да си представите какво ли е да си бременна жена сега? Навън? — Вдиша през зъби. Лицето му беше толкова зачервено, та Ал реши, че може би получава пристъп. — Господи, толкова е прекрасно. И колко странно, че не сме го знаели. Всичкото това крещене, всички тези машинации, парите, Боже мой, парите — и какво стана накрая? Стигнах до следния извод: всичко това не струва радостната изненада на едно дете, когато види как едно-едничко листо пада в чистия есен въздух. Детето пляска с ръце от радост, защото листото е червено, а преди е било зелено.

— Господин президент…

— Разбира се, че съм се побъркал, Том. За Бога, в тази ситуация лудостта е нормална. Мили, къде си, скъпа, дали вървиш по мрачните пътеки с всички останали? О, Мили. Четиридесет и четири години тя вървя до мен, приятели. Четиридесет и четири години. Пожертва всичко, всичко, което можеше да даде. Дори не смея да си помисля за Марк. Някъде в себе си крия надежда. Бедното ми момче.

Той вдигна пистолета.

— Господа, искате ли да се присъедините към мен в яденето на куршуми?

— Господин президент!

— Ал, знаеш ли какво? Ти си най-добрият човек, когото познавам. — Той се засмя. — Затова дадох на този лайнар твоята работа. Той може да я върши, той е истинско копеле. Съжалявам, Ал, но ти дойде в изгорения край на епохата. Няма вече място за добри мъже.

Президентът въздъхна.

— „… и кой зъл звяр, дочакал своя час, пълзи към Витлеем…“ Имах прачичо, който е познавал Йейтс. Запознал се с него, като отишъл до апартамента му в Дъблин и почукал на вратата му. О, Господи, гласът на този мъж! Гласът на Йейтс!

Той заплака и Ал за малко да заплаче с него. После в стаята се промъкна странен звук, като кискане. Толкова странен, толкова особен, че Ал веднага разбра — подобен звук не е бил чуван на земята преди, поне не и в този цикъл на историята.

Главата на президента се извърна наляво и се взря в стената. После извърна лице отново към тях, очите му бяха замъглени от сълзи:

— Защо?

Сякаш се обръщаше към Том. Сякаш го умоляваше, но защо… нали Том беше негов подчинен.

След това се случи нещо, което за Ал бе така шокиращо, както идването на яхналите коне испанци за ацтеките. В стаята имаше нещо, което не можеше да е там, което беше дошло от никъде — не от стената, а от звука в стената. Ал не можеше да каже на какво точно прилича — на черупка, толкова черна, че поглъщаше светлината, или пък на машина, която се оттласква на огромни крака, или дори на гигантски паяк. Нещо като чудовищата, които излизат от дрешника, когато си на четири години, и постепенно изчезват след детството.

Чу глас: „Agnus Dei“, Божий агнец. Звучеше толкова чист, сякаш бе най-високият и далечен глас — отвъд съществуването. Уейд се възнасяше.

— Qui tollis peccata mundi — прошепна президентът, — който отнема греховете на света.

Трясъкът на пистолета беше като повей от дъха на Сатаната, толкова свиреп, че накара Ал да извика, толкова огромен, че сякаш сви целия бункер със силата си и го разтроши на парчета.

Ал хвана тялото, преди да се свлече на пода. Миришеше на кръв. Левият клепач на Уейд трепереше като крило на ранена пеперуда, после зелената и кървава повърхня избликна от него с бесен, устремен тласък.

Хората от тайните служби се изсипаха в стаята. Един от тях вдигна автомата си и го насочи към Том, който остана съвсем невъзмутим, на лицето му заигра бледа следа от усмивка. Той дори не погледна агента с оръжието или другите, застинали в рамката на вратата мъже.

— Имам мисия за теб, Ал — каза той. — Остави го, ще трябва да тръгнеш незабавно.

Ал положи президента — Джими — на застлания с килим под и застана мирно.

— Да, сър — отвърна той и отдаде чест на командващия си офицер, сега водач на свободния свят.

6.
3 ДЕКЕМВРИ
ИЗДИРВАН

Мартин продължи да кара, без да обръща внимание на скърцането на гумите и на стърнищата, които дращеха страните на колата. На изток припламваше оранжевото зарево на зората, затова нямаше много време, преди светлините на следовниците да станат невидими и да изгуби възможността да ги настигне, вероятно завинаги.

Миналата нощ беше тръгнал от къщи, за да им пресече пътя, но не беше успял да намери семейството си. Скиталците бяха отминали, но бяха толкова много — много повече, отколкото беше смятал, и семейството му беше потънало в тях.

Погледна компаса. Опитваше се да кара в посока север-северозапад. Скиталците вървяха в права линия, или поне така се говореше.

Отначало се беше опитал да вразуми Линди. Беше взел Уини и я занесе в колата — и бе ухапан заради това. Изобщо не успя да намери Тревър, което само задълбочи още повече ужаса му.

Навсякъде беше пълно с крещящи хора, които молеха любимите си да не си тръгват, опитваха се да ги събудят.

Бяха тръгнали по Трета улица покрай редиците магазини. Зад тях се намираше Оук Стрийт, след това идваше Линърт Лейн, после равнините, а след шестнайсет километра — Смоуки Хилс. Отвъд тях бяха билата, после Канада. И някъде, беше уверен в това, ги чакаше онова, което им беше отредено.

Беше се довлякъл до джипа си, когато се появи Боби.

— Хей, човече, трябва да го направим по друг начин.

Мартин го погледна и му се стори, че гледа отвъд голяма черна река към човек, чийто живот се развива на по-добрия бряг. Опита да сдържи сълзите си, но когато приятелят му сложи ръка на рамото му, те рукнаха. Боби остана с него, докато откъм Оук Стрийт се разнесоха викове, а после и изстрели. Следовниците убиваха скиталците,

вероятно по предварително съглашение. Това бе нещо обикновено в тези дни, не се смяташе за убийство.

— Трябва да вървя — каза Боби. — Стой тук, идваш вкъщи с нас.

Мартин беше изчакал няколко минути, но после обърна колата и тръгна към Линърт Лейн. Сред незасятите поля бе видял бавно движещи се светлини, които изчезваха в нощта. Имаше и гласове, викове, молби, които отекваха в тишината, а после глас, висок и изпълнен с нещо, може би с вяра.

— Да тръгна и по долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от злото… — гласът се изгуби сред бурния вятър и гръмотевиците на запад.

Мартин не се беше връщал в методистката църква на Трета улица. Не можеше да отиде и в дома на семейство Чалмърс.

Вместо това потегли в нощта по път 1540 към Смоуки Хилс. Познаваше всеки сантиметър от хълмовете. Като момче беше ловувал тук с баща си диви патици и елени. Сега там беше къщата му. Вече не ходеше на лов, може би защото Тревър не проявяваше интерес. Той предпочиташе спокойствието на риболова и предната събота бяха ходили до Кау Ривър, използваха карагьоз, за да ловят риба-котка… Само че Уини и Линди ги бяха сметнали за луди, че използват карагьоз като стръв за риба-котка, но те бяха жени и… о, по дяволите, трябваше да отбие за миг.

Когато най-накрая се прибра, осъзна, че е в шок. Имаше нужда от медицинска помощ. Но Уилърсън беше единственият лекар в града, а той беше тръгнал със скиталците. Мартин взе няколко ксанакса. Използваше успокоителното, когато дойдеше времето за плащане на сметки.

Разхожда се като призрак из дома си, ходеше от стая в стая, прегръщаше любимата плюшена зебра на Уини, която тя бе кръстила Недодялко, и заравяше глава във възглавницата на Тревър. Накрая се озова в собственото си легло, притиснал една от нощниците на Линди до лицето си. Остана така до изгрев.

От предната врата се чу позвъняване. Беше Роуз с храна, силна храна, която се дава на споходените от тежка скръб.

— Хароу сформира комитет — съобщи тя. — Следовници. Добре дошъл си да се присъединиш. Ще вземат храна и вода. Някои смятат да

изминат целия път.

— Все още ли знаем къде са?

— Хелън е там с уоки-токи. На около осемнадесет километра са оттук, движат се с пет километра в час. Север-северозапад, като всички останали. Намират се на около миля от скиталците от Холкомб и явно двете групи ще се срещнат около обяд. Тогава ще станат около две хиляди души.

— Две хиляди?

— Скъпи, има само осемнайсет незасегнати семейства тук, в Хароу. Нито едно в Холкомб. Всъщност Боби отиде да провери — мястото е напълно пусто.

После добави:

— Освен това се губят и някои деца. Деца на засегнати. Малките останаха, но не можем да открием петнадесетина от по-големите. Не са скиталци, но не са и тук.

Още едно неизвестно, което пораждаше нови опасения.

Роуз му помогна да натовари в джипа всичко, което ставаше за ядене и пиене — стек „Д-р Пепър“, две глави целина, бира, мляко, разни сокове, соевото мляко на Уини, всички ядки, всички сладки и соленки, които успя да открие.

Потегли малко след пладне, тръгна по път 205 към кръстовището на Холкомб. Кръстосва околността в продължение на часове, без да открие никакви следи. Тласкан от нарастващ страх и раздразнение, той минаваше през полета, завиваше край огради и през цялото време не попадна дори на едно човешко същество, скиталец, следовник или пък незасегнат.

Сега беше тук, огряван от залязващото слънце. Бензинът му бе на привършване. Осъзна, че е при фермата на Денис, едно от местата, нападнати преди Хароу. Познаваше семейството и реши да вземе малко бензин от трактора им. Закара джипа до помпата и се опита да я включи, но не успя. Отиде в плевнята, пусна генератора, после се върна и напълни резервоара на джипа. Качи се да продължи пътя си.

Но в следващия миг му се стори, че чу нещо, и се върна към къщата. Приближи се предпазливо, не знаеше какво да очаква. Семейство Денис бяха отгледали десет деца, но всички се бяха преместили от родния дом, бяха станали лекари, адвокати и корпоративни директори. Бяха забравили за фермата.

Чу го отново, някакво механично потракване. Дали идваше отвътре?

— Ехо? Има ли някого?

Никакъв отговор. После звукът се появи отново, този път по-ясен, и той осъзна, че идва от две места откъм ниския хълм, който разделяше къщата от северните поля, и от малкия поток, който беше и причината къщата да бъде построена именно тук.

Звучеше сякаш двама стари мръсници се хилят на виковете му.

— Ехо?

После чу нещо в небето, фиу… фиу. Погледна нагоре, но се събираха облаци и всичко потъна в мастилена чернота.

Устата му пресъхна, сърцето му започна странния си ритъм, който идваше, когато у него се пробудеше страхът. Изтича към колата, скочи вътре и заключи вратите. Кой знаеше какво може да има там? Извънземни, може би. Какво беше казал един стар учен: „Когато дойдат, извънземните ще бъдат по-странни от всичко, което си представяме или можем да си въобразим.“ Нещо подобно. Съществата от паралелна вселена може и да бяха дори по-чудати… или пък странно познати.

Потегли с пълна газ и като се стараеше да поддържа северозападна посока, премина през стърнищата и разкопаните полета. Колко обикновено му се бе струвало всичко това само преди месец. Карайки по този път, за да вземе пуйка за Деня на благодарността от Смийлс, беше срещнал стария Денис да жъне. Никой от синовете му нямаше желание да продължи фермерската традиция. Носеше се мълва, че се канят да продадат имота и да се преместят във Флорида, но Денис беше решен да не го позволи.

Слънцето се скри зад облаците и с идването на нощта у Мартин се пробуди странно усещане за дълбока самота.

Продължи напред, търсейки слепешком, опитваше се да поддържа посоката.

Трябваше му малко време, преди да осъзнае, че появилите се на хоризонта светлини са фарове на други коли. Спря, излезе и се покатери на покрива на джипа. На около три километра напред бавно се движеше върволица от светлини — колите и камионите на следовниците. Не можеха да идват от Холкомб, всички там бяха обездушени. Значи трябваше да са хората от Хароу.

Линди беше някъде там, неговата Линди и неговата Уини, и може би Тревър. Вгледа се в мрачното небе и се зачуди дали те вече са мъртви тела и дали душите им са отишли на по-хубаво място. „О, Господи, моля те, помогни им. Помогни ми да им помогна, Господи. Ако си там, имаме нужда от теб. Имаме нужда от теб.“

Слезе и подкара джипа, като изключи светлините, за да вижда колоната. Бързо скъси разстоянието. Скоро се оказа сред тях. Пет превозни средства. Преди бяха повече. Скиталците бяха загубили много следовници.

— Хей! — извика женски глас.

— Хелън?

Тя се показа от буика.

— Имаш ли припаси?

— Имам.

— Моят Редж обича „Ореос“, имаш ли „Ореос“?

— Имам някакви шоколадови сладки на „Пилсбъри“.

— Е, по дяволите, ще опитаме с тях. Мисля, че той успя да разпознае Джон, между другото, така че очаквам да се върне.

— Да сте виждали Линди?

Нечий друг глас се обади:

— Разбира се, Мартин. Нахранихме семейството ти два пъти. Дъщеричката ти май много обича соево мляко.

Така беше, това беше любимото питие на Уини.

Той се вгледа в хората, осветени от фаровете на колите, но бяха толкова много. Тълпата беше огромна и се простираше, докъдето поглед стигаше.

Мартин спря и излезе. Взе соевото мляко и боровинковия сок, щяха да имат нужда от енергия и течности, бяха в шок и вървяха почти от двадесет и четири часа.

— Хей, внимавай — подвикна му някой, докато той притичваше между колите и приближаваше мрачната колона от скиталци.

— Уини — провикна се той. — Соево мляко, соево мляко! Тревър Уинтърс, татко е тук, нося ти сок от боровинки.

После видя познат гръб, позната коса. Затича се покрай задъхващи се скиталци. Какво щеше да им се случи? Щяха да вървят, докато загинат от изтощение? Защо да не ги убият веднага и да спестят на всички това ужасно страдание?

— Линди, Линди!

Нечия глава се извърна и той видя празната усмивка на Берил Марш, местния банков мениджър. Отмина го.

— Линди! Тревър! Уини!

Косата й се появи отново и този път беше сигурен.

— Линди, хей, аз съм, скъпа. Ще ви отведа у дома, с джипа съм, ще ви откарам у дома.

Изравни се с нея. Без съмнение беше Линди, със зелените си очи, гордия прав нос и подскачаща руса коса.

— О, скъпа, открих те. Слава Богу! — Той се огледа.

— Къде са децата? Уини? Къде е Уини?

Нито поглед, нито дума. Той изтича пред нея и й заговори, ходейки заднешком.

— Децата, Линди? Къде са децата?

Тя продължи право напред, лицето й си остана безизразно. За разлика от другите, дори усмивката й си беше отишла. Носеше се като валкирия, могъща здрава жена… от която, помисли си той, ще стане отличен роб.

Дали щяха да ги заведат в друг свят, както роботърговците бяха постъпвали със събраните в Африка роби? Сигурно хората, наблюдаващи заминаващите кораби, се бяха чувствали точно като него. Някога беше гледал на това просто като на история, но сега милионите загубени семейства бяха част от сърцето му.

И той се замисли, че нефилимите, тези странни насилници, споменати в Битие, наречени паднали, са поробили човечеството в предбиблейски времена. Бяха ни поробили, а после бяха изчезнали. Мистериозно.

През последните години, докато събираше сведения, беше все по-склонен да приеме идеята, че в далечното минало е имало някакъв вид взаимодействие между хора и извънземни, която бяха довели до катастрофата, състояла се 12 000 години преди новата ера, когато строителите на величествените монументи бяха изчезнали внезапно.

Дали е било война? Или нещо като ставащото сега? И дали тези хора отиваха към някое далечно място, за да ги сполети съдба, вероятно неизвестна дори и на Бог?

После се случи чудо. Видя Уини — тътрузеше крака и накуцваше леко. Той изтича към нея, вдигна я на ръце, извика, зарови лице в нея

— и тогава осъзна, че краката й продължават да се движат. Обърна я назад към колата и я свали на земята. Тя направи няколко крачки, после, сякаш движена от някакъв вътрешен жироскоп, се обърна рязко и продължи да върви с другите. Той притича до нея.

— Нося ти соево мляко, миличка — Бръкна в джоба си, измъкна кутията и й я подаде. Тя я взе и я изпи.

— Благодаря ти, скъпа — чу се да казва той. — Благодаря ти.

После извика:

— Тревър! Тревър Уинтърс! Татко е тук, нося ти сок от боровинки. Сок от боровинки.

Гърлото му се сви и трябваше да спре. Овладя се и продължи:

— Тревър Уинтърс, Тревър Уинтърс.

Движеше се напред-назад из тълпата и внезапно очите му бяха заслепени от светлина.

— Мартин, приятелю!

— Ти си…

— Джордж Матюс, водопроводчикът.

— О, Джордж, за Бога…

— Тревър ли търсиш?

— Да. Нося и соево мляко за Уини.

— Уини вече не съществува, а Тревър не е тук.

— Не е тук?

— Да, Тревър не е скиталец.

Мартин стисна рамото на мъжа.

— Джордж, сигурен ли си!

— Става нещо странно. Децата са избягали.

— И те… добре ли са, Джордж?

— Не знам, но дъщеря ми е с тях. Жена ми е тук.

— И си сигурен, че… Тревър не тук. Напълно сигурен?

— Не съм сигурен в нищо на този свят, братко, но бях тук целия ден с Моли и виждах често Уини и Линди, но не и него. Забелязах го след църквата — отиваше към Смоуки Хилс с дъщеря ми и част от гимназистите.

Мартин се извърна с намерение да се върне незабавно вкъщи и… тогава видя как над колите на следовниците като ярко покривало се спуска дебелият стълб светлина.

— О, Господи! — промълви той.

Джордж също се обърна и го видя.

— Мили Боже!

Затича се устремно сред скиталците, които продължаваха спокойната си равномерна крачка. Първият импулс на Мартин беше да го последва, но златист лъч се спусна, тънък като острие на бръснач, и Джордж засия за миг, а после се върна назад, присъединявайки се към равномерната крачка на скиталците.

Беше станало мигновено. Мартин с усилие се застави да не бяга, насили се да следва стъпките на скиталците, да се преструва на един от тях. Тръгна до жена си. Писъците зад него подсказваха, че светлината се е захванала с всички следовници. Тяхното съчувствие и любов бяха използвани, за да бъдат заловени.

После видя как Уини пада и извиква. С цялото си същество искаше да отиде да й помогне, но продължи да върви.

Скиталците никога не забавяха крачка, но понякога някой сред тях падаше, а останалите просто минаваха през него.

Беше брутален — но и брутално ефективен — процес на подбор, помисли си той. Само силните щяха да стигнат, само те бяха нужни. Над главата му нещо прошумоля. Дали не прелиташе голям бухал? Но крилете на бухала бяха безшумни.

Напред и вляво от него някой подскочи. Нечий глас се надигна във френетична смесица от думи, бърбореше и пищеше, после замлъкна. Той не отклони поглед нито наляво, нито надясно, а продължи напред, оставяйки безредицата зад себе си. Скоро гласът утихна, заменен от странното механично кискане, което беше чул в гората край къщата си. Най-накрая и този звук се стопи.

Беше наясно, че Линди е плътно до него, а Уини вероятно беше останала назад. Забрави интелектуалния си атеизъм и се помоли с молитвата към Иисус от „Франи и Зуи“ на Дж. Д. Селинджър, която беше любима на Линди. Беше повтарящата се молитва от „Пътят на пилигрима“:

— Господи Иисусе Христе, имай милост над мен грешника.

Докато звездите изплуваха с неповторимото си великолепие, Мартин вървеше в ритъма от повторения. От време на време светлината се спускаше над друг следовник, когото беше открила сред масата от скиталци, и изтръгваше душата му.

Ритъмът му помагаше да върви равномерно, но два часа по-късно осъзна, че няма да може да поддържа темпото на скиталците още дълго. Обмисляше ситуацията, когато чу далечен глас. Имаше ехтящо, механично звучене. Заслуша се и после — невероятно — видя източника му. Отстрани на пътя бе спряла полицейска кола с пуснати светлини. До нея стоеше полицай, който вдигна мегафон към устните си и изрева:

— Минавате през резерват. Напуснете тази област незабавно. Моля ви, минете по пътя, дами и господа. Минавате…

Език от светлина се стрелна от облаците и около него се появиха най-прекрасните сияещи звезди, които Мартин беше виждал. От такова разстояние се виждаше как светлината кара душата буквално да изскочи от тялото. Той си помисли, че човешката душа е една малка вселена, а звездите бяха спомените, емоциите и надеждите на този мъж, захвърлени в забвение. В следващия миг полицаят изпусна мегафона и се обърна на северозапад.

Мартин беше стигнал границата на силите си. Трябваше да спре. Нямаше избор. Вече започваше да изостава. „Сбогом, Линди — каза наум, — сбогом, любов моя, и сбогом на душата ти, където и да е. Нека Бог да ти даде спокойствие, скъпа моя Уини, моето бедно момиченце, което така и нямаше шанса да поживее.“ Сетне се свлече като изтощен скиталец. Не затвори очи, а продължи да се взира към земята.

Скоро и последните скиталци го подминаха. Той чу ясното подсвиркване на нощна птица. После нещо друго — отново онова кикотене. Беше близо. Напомняше за ято диви гъски в полет, които си подвикват една на друга из висините.

Извънземните. Сигурно бяха те. Този звук идваше от странните извънземни, вървящи след човешкото си стадо. Говедари. Каубои.

После нещо стъпи отгоре му. Беше тежко и остро, проникна през джинсите му и се впи в бедрото му. Трябваше да се насили да не мърда, докато тази острота болезнено се завъртя в изгарящия мускул.

После натискът изчезна и той едва зърна нещо, което приличаше на крак на насекомо, да се стоварва на земята до лицето му. После се появи още един и още един, а кискането се отдалечи с тихо фиукане и свиркане из небето.

Мартин осъзна, че е облян в светлина. Усети как го изпълва невероятен гняв, а сетне зачака да усети светлината и да разбере какво

значи да изгубиш душата си. Дали щеше да излети с нея, дали ще остане в тялото си или — както смяташе — просто ще изчезне?

Но чу нещо друго. Шумолене. И миризма, която познаваше. Отвори очи, извърна глава и откри, че се взира в голям скункс.

Скунксът надигна опашка и Мартин се превъртя, скочи и се затича като луд. Скунксът също побягна, олюлявайки се под светлината, която не беше светлината на смъртта, а тази на зората.

Мартин се изправи под нежното зарево. Беше златно, все още едва прокрадващо се, но толкова чисто, че можеше и да е свещено, както бяха вярвали древните египтяни. Той се обърна към слънцето и коленичи.

После тръгна през долчинките към джипа си, като се надяваше да открие тялото на Уини някъде по пътя или пък да зърне парче от дрехата й.

Вместо това откри мъж, подгизнал от кръв, мъртъв. Не беше паднал скиталец. Този човек беше убит насилствено. Огледа го. Училищното яке, гладката кожа на ръцете — беше още дете. Обърна го по гръб и подскочи, а когато осъзна какво точно вижда, закрещя.

Сподави бързо вика си. Светлината не излизаше през деня, явно не действаше на слънце, но наоколо имаше и други заплахи.

Реши, че тази жалка останка трябва да е била момче. Беше най-много на петнадесет или шестнадесет, зверски обезобразено. Устните му бяха изрязани, устата беше отворена, а езикът — отстранен. Очите му бяха извадени, а и долната част на тялото му беше окървавена. Мартин нямаше сили да го оглежда подробно, но изглеждаше, че е кастриран.

Насили се да разкопчае ризата, за да потърси познатата бенка, която би означавала, че намерил сина си.

По сивата кожа нямаше нищо.

Мартин се изправи, затича се, но после се върна, вдигна бедното дете и го понесе на ръце. Когато прекоси полето, видя изоставена ферма, влезе в двора и положи тялото до портата.

— Ехо? Има ли някого? Ехо.

Нито звук. Влезе вътре да потърси храна. Откри яйца в хладилника и изгълта шест сурови. Хапна малко сирене и маруля, а после отпи от топлия грейпфрутов сок, който почти го накара да повърне.

След това тръгна отново, слънцето беше високо й грееше силно, стопляйки дори най-угнетените човешки сърца. Мартин затвори очи, вдигна лице към него и промърмори:

— Щастливо древно слънце…

След известно време откри джипа си… Беше го оставил включен. Качи се и завъртя ключа.

Беше изхабил всичкия бензин. Проклет глупак!

Е, не съвсем всичкият. Стрелката още не допираше червената линия. Имаше за около два-три километра.

Върна се до фермата пеша, но не откри бензин. После се отправи отново към джипа, качи се и потегли към Хароу. Вече виждаше града, когато горивото му свърши.

Така и не видя фермата на Денис и заключи, че се е отклонил по̀ на изток, отколкото предполагаше.

Повървя половин час и след като прескочи няколко огради, излезе в центъра и тръгна по празните улици. Тук-там някоя завеса помръдваше, за да го увери, че все още има живи хора.

Подминаваше банката, когато позната кола го застигна и спря до него.

— Боби!

Боби само се вгледа в него. Очите му бяха особени и за миг ужасяваща мисъл осени Мартин и той попита с тревога:

— Добре ли е семейството ти?

Боби слезе от колата.

Господи, семейството му беше излязло през нощта.

— Какво има, приятелю, да не си ги загубил?

Боби поклати глава и Мартин настоя:

— Какво става?

Боби му подаде листовка и Мартин с изумление установи, че се взира в собственото си лице. „Този мъж трябва да бъде ликвидиран. Име: Мартин Тревър Уинтърс. За последно е видян в окръг Лаутнер, Канзас. Той е изключително опасен и е обявена награда от десет милиона, ако се представи задоволително доказателство за смъртта му.“

Мартин погледна Боби, срещна погледа му и го видя как отмества очи.

— Отечествената сигурност ги пусна преди около час.

— Но… аз… трябва да има някаква грешка.

— Приятелю, знаеш, че те обичам. Но аз имам своите отговорности, а половината град иска да те убие.

— Но какво съм направил? Защо?

— Не се казва какво си направил, но всички знаем, че си бил в пирамидата в Египет, когато всичко е започнало. Сигурно има нещо общо с това. Затова ще те арестувам.

— Боби!

— Няма да ти чета правата. Това е патриотичен арест, така че нямаш права.

— Боби! За Бога!

Боби му сложи белезниците и го заведе в шерифското управление, където го заключи във временна килия, разчистена за случая от кутиите с папки. След това подкара през града, съобщавайки на всеки, когото срещнеше, че Мартин е заловен и всички трябва да се съберат в Първата църква на Иисус, за да решат какво да правят с него.

7.
4 ДЕКЕМВРИ
КЛОПКАТА

Уайли се вгледа в думите на екрана на компютъра. Този шибан кошмар излизаше от контрол.

Върна се от посещението при психиатъра решен да изтрие всичко, но не го стори и ето какво стана. Уини вероятно беше мъртва, а Тревър — Бог знае какво се бе случило с него… Бедният Мартин. Щеше да бъде убит от собствените си приятели.

Но не ставаше въпрос само за това малко семейство — цял един свят беше разрушен.

И това копеле Самсън беше част от всичко. Ал Норт беше прав, Самсън е предател. Но глупакът не го беше спрял. Скапан страхливец. Добрите момчета винаги стигат последни, генерал Норт.

Сега непрекъснато следеше Си Ен Ен и очакваше новина, че се случва нещо странно на свещените места в собствения му свят.

Засега всичко беше спокойно. Но докога? Те знаеха, че сме тук, иначе нямаше да виждаме НЛО. Явно имаха нужда от още един малък тласък, преди да дойдат. Нека военновъздушните сили признаят, че нямат обяснение за някой от тези случаи, и — бум! — ще се появи леща, проклето черно нещо ще изникне от същите свещени места, както в света с двете луни.

Когато не пишеше, се занимаваше с проучвания и мислеше. Мислеше за числото четиринайсет. Това беше числото на Озирис, на Иисус, на възкресението. Седем беше завършената октава и завършеният живот. Четиринадесет беше животът и животът отвъд. То беше числото на целта на човека, която бе проекция на човешкото съзнание във вечността. Озирис беше разчленен на четиринадесет части. Страстите Христови бяха четиринадесет на брой.

Унищожи човек, сътвори човек.

Дали това беше вярно и за другите светове?

Той въздъхна. Беше ли уморен? Беше повече от уморен. По-изтощен, отколкото смяташе, че е възможно.

Не мислеше, че може да си представи какво страдание се разразява в света на Мартин. Засега всяко човешко същество на планетата, което не беше скиталец, бе загубило поне един любим човек. Самият мащаб на подобна катастрофа беше невъобразим. Потресаващо.

Какво може да напише за него? Че изпълва със сълзи очите му, че кара устата му да пресъхва и стомаха му да се изпълва с киселини?

Описанието на всичко това беше отвъд способностите на велик писател и със сигурност отвъд неговите.

Четиринадесет. Не спираше да се завръща към това число. Четиринадесет свещени места, които съществуваха, за да ни помогнат да възстановим знанието, направило човека безсмъртен. Гиза, Тасили, Олантайтамбо, от другата страна Великденските острови, Сукотай, Персеполис и Петра — за да ни помогнат да си възвърнем знанието, но и за да ни предпазят от собственото ни невежество.

В света на Мартин те се бяха провалили. Бяха закъснели — макар и на косъм. Бяха близо, но не достатъчно, не и навреме. Затова и Самсън го гонеше.

Знанието, което притежаваше, продължаваше да е опасно.

Сега беше вечер, на тази земя, на земята на Мартин, вероятно на всяка земя във всички вселени, които изпълваха невъобразимата небесна твърд, включително и тази на влечугите.

Никога не я беше виждал. Беше я зървал за миг, вероятно при отвличането онази нощ — беше усетил тънките ръце на чудовищата, беше усетил как го насилват.

Смяташе, че знае защо се прави това. Те имаха нужда от посредник, който да разпространи вярата. Проблемът беше, че бяха избрали грешния човек. Имаха нужда от Нобелов лауреат или политически лидер, а не от писател на романи на ужасите.

Лоша работа, нещастници!

Гласове, пълни с въодушевление, го увериха, че все още всичко е наред, поне в околността. Ник и Келси играеха навън. Брук беше долу и правеше някоя от прекрасните си гозби.

Децата изглеждаха щастливи заедно, а това невинаги беше така. Макар и дъщеря му да беше на осем, а синът — на тринадесет, между тях все още имаше голямо съперничество.

След някоя и друга година Ник вероятно нямаше да иска да тича около малката си сестра, но сега се забавляваше, забравил за миг, че скоро няма вече да е дете.

Беше мрачен следобед, а от северозапад се задаваше буря. Типично за Канзас, макар и малко късно за сезона. Погледна към радиото, за да провери дали работи. По него предупреждаваха за бури. Диодът светеше в зелено, което значеше, че е включено, но не бяха предали сигнал за тревога.

И все пак сини проблясъци осейваха небето и отдалече долиташе тътен на гръмотевици. Бурята беше все още от другата страна на Холкомб, може би на седемдесет километра разстояние. Сигурно щеше да ги застигне през нощта.

Той не обичаше бурите. Страхуваше се, че дисковете могат да дойдат, че се крият сред облаците.

Но не. Лещите бяха котвите. Като куки, забити в хрилете на риба. А тук нямаше лещи. Не спираше да си го повтаря.

А после се замисляше какво ще стане, ако има дори само една или две? Тасили беше в средата на пустинята. Наска беше изолирано плато. Както и повечето от другите места. Бяха създадени отдавна — центрирани спрямо северния полюс от кой знае колко дълбока древност.

Много му се пиеше, но се страхуваше да отвори чекмеджето с алкохола. Не биваше.

Загледа се в думите на екрана. Линди и Уини с изтръгнати души, Тревър беше изчезнал, Мартин — заключен… Макар и да беше спрял да пише историята, тя продължаваше да се развива в яркия ад на съзнанието му. И в него Мартин наблюдаваше как старият му приятел заключва вратата на килията с насълзени очи.

Не, това беше прекалено, трябваше да изчезне. Сега беше моментът.

Той маркира главата и я изтри — и ето, малко кръв, пот и сълзи изтекоха в небитието. Щеше да я пренапише в по-поносим вариант.

Празната страница остана пред очите му и той си каза, че всъщност предпочита празни страници.

Глупости, това беше ужасно, да съсипва работата си така. Но не можеше да остави хората си да страдат.

Започна нова глава. После спря. Не му изглеждаше редно просто да се втурва в писането, а и му беше писнало да използва лаптопа, затова го затвори. Писането на компютър беше пристрастяващо, а той вече имаше твърде много лоши навици, като пиенето и тайното пушене.

Извади старата си пишеща машина „Корона“ и я сложи върху бюрото. Това беше писателско сечиво. Тракаше като стар товарен локомотив, размазваше думите, запазваше всяка грешка. Всичките му творби бяха писани на тази стара машина. В началото лежеше в леглото и пишеше на ръка върху жълти страници, после ги набираше на машината. Цивилизован начин на работа.

Докато навиваше лист хартия на ролката, забеляза, че лаптопът не се е изключил. Вероятно проблем със захранването.

Отвори го, за да го изключи.

Имаше думи. Превъртя текста надолу. Всичко беше там, всичко написано досега. Пръстите му затракаха по клавиатурата. Думите се появиха на страницата и той ги изтри. Но те се появиха отново. Направи го пак, но колкото по-бързо действаше, толкова по-бързо се връщаха.

Това беше налудничаво. Не можеше да е вярно. Той отново изтри главата.

Думите сякаш подскочиха, после се появиха отново. Продължи да ги изтрива, отново и отново, докато накрая вече не се появяваше нищо — дори и премигване.

Господи, това не беше нормално. Не беше възможно.

Затвори „2012“. Време беше за тежката артилерия. На компютъра си имаше програма, наречена Zztz, която унищожаваше напълно всеки файл. Използваше сложната технология, прилагана от министерството на отбраната за унищожаване на секретни файлове.

Отвори Zztz и прехвърли целия файл „2012“ вътре.

— Неутронна бомба — промърмори тихо и нагласи Zztz на режим Defcon 12, най-високото ниво на унищожение.

Щеше да напише друг роман, голяма работа. С малко закъснение, може би, но щеше да измисли нещо.

Още докато наблюдаваше работата на Zztz, файлът се появи отново. Унищожи го и той се появи пак.

Нямаше по-висок режим на програмата от Defcon 12. Но имаше и друг начин да се справи с проблема. Влезе в DOS режим и набра erase *.*.

Когато се върна в уиндоус, всичко се беше възстановило.

Вгледа се в екрана. Това означаваше нещо, защото, ако не можеш да накараш функцията за изтриване на компютъра си да проработи, нещата със сигурност не бяха нормални.

— Брук — извика той.

От кухнята се чу отговор:

— Да!

— Ще дойдеш ли до кабинета за секунда. Важно е.

— Уайли, имам хиляда неща на главата.

— Брук, моля те.

— След минутка.

Установи, че трепери, усещаше неприятната студенина на треската и страха. Защото това беше доказателство, че зад всички тези кошмари, зад цялата тази лудост, има нещо реално. Точно толкова реално, колкото се беше опасявал.

Скочи и избяга от кабинета, сякаш вътре вилнееше пожар. Затича се надолу и прегърна Брук. Целуна челото, устните й, врата й.

— Хей, готвя, скъпи.

— Никога не ме напускай, никога не ме напускай!

Прегърна я и този път я целуна настоятелно, дръпна главата й назад, притисна тялото й към своето, докато тя не се опря в него, гърдите й бяха долепени към неговите, гениталиите им се докосваха през дрехите.

Когато я пусна, очите й блестяха от удоволствие.

— Очаква ни дълга нощ, надявам се.

— Ще те прекърша на две, прелестно създание.

После страхът се появи отново и той се хвана за нея, както удавникът се хваща за пояс в океана, и прошепна:

— Обичам те с цялата си душа.

Тя вероятно не разбираше какво беше вдъхновило това признание, но нямаше и нужда — усещаше искреността му. Погали го по главата и ръката й, докосваща оплешивяващото му теме, беше нежна като крилете на пеперуда. Спомняше си жълтите светлини на

верандата в юношеството му и нощните пеперуди, които издаваха единствения шум наоколо.

Чу се гръм, дълбок и нисък. Беше придружен от далечен проблясък на мълния и Уайли се затича, тласкан от толкова всепоглъщащ ужас, че едва не се напика от страх. Прелетя през дневната, изключвайки светлините по пътя си.

Излезе на верандата и погледна към заплашителните облаци, прорязвани от блясъците на мълниите. А после към децата си, тичащи под зловещата светлина.

— Деца, приберете се вътре, моля ви.

— О, тате…

— Има мълнии, опасно е.

Те продължиха да играят.

— Какво става? — попита Брук.

— Погледни небето!

— Да, и какво?

— Не разбираш ли?

— Скъпи, поне на два километра оттук е, а и едва се чува. Остави ги да играят.

— Не, моля те, заради мен. Много съм уплашен за тях, Брук. Много съм уплашен за тях и трябва да ми помогнеш.

— Мисля, че Кръчфийлд може да ти помогне, но трябва да го посещаваш редовно.

— Добре, качи се горе с мен за няколко минути и ще ти докажа, че има нещо сбъркано. Много сбъркано.

Тя го последва.

— Ето, изтрих седма глава на книгата си преди малко. И тя се появи отново. После изтрих цялата книга. И тя се появи отново.

— Изтрил си книгата?!

— Напълно. От командния режим на DOS. Пълно изтриване.

— По дяволите, тези пари ни трябват.

— Трябва ни… и аз не знам какво ни трябва, но знам, че хората от другата страна изживяват ужасен ад и ако мога да изтрия това и да го пренапиша, може би нещата за тях ще се подобрят, а може би и за нас, защото там вилнее кошмар, който скоро ще нахлуе и тук.

Тя седна на бюрото.

— Слушай, това са глупости. Ето я книгата ти.

— Изтрий я.

— Няма!

— Добре тогава, гледай… — Той мина пред нея, но Брук сграбчи ръката му. Хватката ѝ беше много здрава.

— Няма да го направиш, Уайли Дейл. Ще довършиш книгата и ще я предадеш в издателството, иначе ще загубиш мен и децата си.

— Моля?

— Колко глупости според теб може да понесе една жена? Отговори ми? Защото търпението ми започна да се изчерпва. Не издържам повече. Как смееш да ме водиш тук и да ме тероризираш с глупавите си игри. Можем да загубим всичко. Край. Писна ми да бъда жената на богат писател, който всъщност е едно бедно побъркано копеле.

— Не споменавай пред никого, че съм разорен.

— Напишѝ книга, която да се продава добре, и няма да си разорен. Сложѝ малко храна на масата, проклет да си.

Тя стана и изскочи навън, като му подвикна през рамо:

— Вечеря след десет минути.

— Очевидно има храна на масата — промърмори той, но много тихо. После се върна до бюрото, отмести старата „Корона“ и отвори лаптопа. Започна да пише.

Навън наелектризираното небе проблесна.

Уайли работеше усилено. Гръмотевицата отекна. Мълниите започнаха да падат по-близо, тътнейки в настъпващата нощ. Навън децата, сега увити в чаршафи, потънаха в мрака.

Сякаш смъртта отекваше в тези гръмотевици, защото той знаеше, че същата тази буря отвъд раздела между световете е довела крадците на души.

Брук започна да пее, както правеше винаги, след като се караха.

— Чуй присмехулника, скъпа, как пее над гроба ѝ…

Тя знаеше, затова и пееше песен за смърт. Затова и децата си играеха на призраци — дълбоко в себе си знаеха, че техните съответствия в другата вселена са загубили душите си.

— Вечерята е готова — извика Брук, — и този път можеш да дойдеш навреме.

Той се замисли за Мартин в затворническата килия. Видя го как стои сред клетката от стомана и бетон. Знаеше, че чува приятелите си,

повечето от които познаваше цял живот, как спорят в съседната стая дали да го убият.

Не ги интересуваха десетте милиона. Какво значение имаха те в такъв момент? Но бяха получили предупреждение, а все още вярваха на властите.

— Идиоти такива — изкрещя Уайли. — Той знае нещо, затова генерал Самсън иска смъртта му. Човекът знае.

— Млъкни и ела тук. Вечерята ти изстива.

— Да, госпожо.

Тексас Макс, местният контрабандист, наскоро беше докарал малко хубав абсент. Уайли си купи, разбира се, и го скри в дъното на чекмеджето, след като го опита. Ужасно нещо, но влизаше добре в гърлото. Измъкна го, отви капачката на бутилката и отпи.

Мамка му.

Слезе на вечеря и започна да яде мълчаливо.

— Каква е тази миризма, тате?

— Каква миризма?

— Ъ… тати е ял сладник.

Брук го погледна, но не каза нищо. Като се надяваше да замаскира миризмата, Уайли сдъвка няколко парчета лук. Беше забравил абсента на бюрото. В миналото бяха имали сериозни караници за екскурзиите му в страната на наркотиците. След като установи, че няма нито едно официално място за пушене на опиум, той си беше спретнал пушалня в гаража. Заради една от книгите, които пишеше, трябваше да види какво всъщност представлява опиумът. Когато ги откри с Мат да пушат опиум, Брук направо побесня. Мартин имаше и лула за крек, но дори той не беше толкова луд, че да опита наркотика. И все пак се бе снабдил с лула. Пак заради проучване. Същото беше и с домината. Трябваше да обяснява много бързо, когато онази амазонка нахлу една нощ, настоявайки да получи пари за снимките. Добре поне, че човекът в оковите не приличаше на него, слава Богу.

Лайла обаче не се беше трогнала от Брук.

— Ако искаш да се облечеш в кожа, аз съм твоето момиче — каза й. — Но внимавай, започна ли, няма да спра.

Брук беше в кухнята и вършеше неговата работа — миеше чиниите. Келси се присъедини към нея, все още маскирана като призрак, и гласовете им го накараха да се почувства безумно щастлив. Толкова обичаше това семейство.

— Оставете на мен — каза той и се изправи. Взе тигана от ръцете на жена си и се зае да го почиства. Брук не използваше тефлонови съдове — предпочиташе железни или медни — които според него водеха само до допълнително чистене.

Но за сметка на това беше невероятна готвачка. Можеше да превърне дванадесет моркова и малко телешко в манна небесна, както беше направила днес.

Докато търкаше тигана, той не забеляза лицето, появило се за кратко на прозореца, черните, сякаш огледални очи. Зловещи очи. Никой не го видя.

8.
6 ДЕКЕМВРИ
В ДЪЛБИНИТЕ НА ЧОВЕКА

Генерал Ал Норт се събуди и установи, че главата му е извита назад и нещо е натикано в гърлото му. Не можеше да си поеме дъх.

Инстинктите го караха да закрещи, но го давеше нещо с кисел вкус, студено и най-вероятно метално. Очите му се фокусираха върху единственото, което можеше да види — нещо бяло. Загледа се, опитвайки се да разбере какво е, и видя, че то потрепва леко, сякаш движено от течение. Осъзна, че е бял чаршаф — неговият чаршаф бе опънат над лицето му.

Всеки мускул в тялото му се сви и стегна, имаше чувството, че ще се пръсне. Белите му дробове загоряха, усети липсата на кислород и започна да се дави, а нещото в гърлото му се усукваше отново и отново.

Стана тъмно. Нямаше предупреждение, нито премигване на светлини. Просто стана тъмно. Ал не знаеше дали е ослепял, или светлините са били угасени.

После блесна червено огънче. Подуши тютюнев дим.

— Кой си ти? — опита се да попита, но се получи само жалко нечленоразделно ломотене.

Нещо се отърка в голото му тяло, първо по лицето, врата и гърдите, после по раменете, ръцете, краката, гениталиите. Леко гъделичкане, като от пръстите на палава жена. Сетне се появи най-невероятното усещане — дълбоко и прекрасно облекчение: твърдото пулсиращо нещо беше измъкнато от гърлото му. Въздухът нахлу в дробовете му, а после се появи звук — висок и пронизителен, — който спря, щом Ал затвори уста и прекъсна писъка. Беше генерал от военновъздушните сили на Съединените щати все пак.

Усети жилене по хиляди места на тялото си. Усещането бързо се задълбочи и по кожата му пробяга леко парене. Той изръмжа, искаше някак да пропъди насилническите пръсти, но не можеше.

Гласове шептяха на незнаен език, странен нежен език с известна мелодичност, пълен с ромонливи и странни подсвирвания, смесени с грозни гърлени звуци. Беше сложен, изпълнен с нюанси, вибриращ от емоции, нечовешки.

Появи се лице, което се втренчи в него. Лице, покрито с грим. Беше жена, но очите — златисти, странно металически — се взираха с празната ярост на влечуго. Неумолими. Ал реши, че това е маска. Да, от пластмаса. Или не, беше еластична, беше жива, но пак имаше нещо, напомнящо на влечуго — проблясваща гладкост, която подсказваше, че е съставена не от кожа, а от люспи, при това много нежни. Очите започнаха да се стрелкат насам-натам, като бледите очи на албинос. Бяха сякаш метални. Отвратителни.

Фигурата ту се появяваше, ту изчезваше, черната й къдрава коса подскачаше на плавни красиви извивки. Да, беше жена, с фризирана коса.

Не искаше да умре така, в неразбиране и агония, като някакво лабораторно животно, подложено на вивисекция за експеримент, който никога няма да проумее.

Опита се да заговори, но успя само да издиша. Усети нещо да се притиска към главата му. Шипове. Изглежда се забиваха в черепа му. Златистите очи потрепнаха, гласовете се усилиха и речта стана по-бърза. После усети нещо да навлиза в ректума му, по-скоро пропълзяваше навътре.

Жената каза нещо.

— Уалутота.

Повтори го отново, по-силно. Говореше на него.

— Аз не…

Нещото отново беше натикано обратно в устата му, в гърлото му. Усети го в стомаха си, как се среща с другото, минало през дебелото му черво, и се чу цвъртящ звук, вкус като от изгорен бекон и от устата му излезе пушек. Не болеше, но той реши, че го убиват, и се опита да се съпротивлява, помъчи се да стане, някак да се отскубне от едно от нещата, които се намираха в него.

Чу се смях. Висок и бърз.

А после се появи и нещо друго — да, планове. Видя планове. Сега те се избистриха: страници и страници с доклади, имейли, заповеди. Източват ги от мен, реши той. Виждаше всеки доклад, който

беше чел през последните години, всеки план, който беше проучвал, всяка заповед, която беше одобрил.

Реши, че търсят нещо в ума му, но не можеше да проследи метода на търсенето. Беше отговарял за доста строежи през кариерата си, повечето несвързани с военните тайни, но скоро се появиха и спомените му за работата в планината Шайен, а това бяха секретни дела.

Събуди го задушаващата жега. Бе плувнал в пот, изтръгнат от смъртта, от дълбокия сън, от който сякаш нямаше събуждане.

Какво се беше случило?

Коленичи в жужащата тишина. Гърбът му беше опрян в климатика. Изправи се, отиде до огледалото и се погледна. Очите му бяха празни и измъчени.

В устата му имаше вкус на изгоряло и кисело. Изгоряло и повърнато.

Отвори медицинския шкаф, намери нещо, за да отмие вкуса, отпи и изплю — и с погнуса забеляза как хиляди черни нишки изтичат в канала. Изплю се отново и те продължиха да излизат, яростно живи, гърчещи се, издаваха звук като спагети, които се изливат от тенджера.

Извика и видя, че мивката е чиста. Сънуваше. Усети облекчение, но после забеляза, че въздухът в стаята е пропит с тютюнев дим, а той не пушеше, мразеше пушенето.

Седна на леглото. Димът беше истински, но може и да не беше, може би все още се намираше в кошмара. Или някой наблизо пушеше и димът се просмукваше в стаята. За краткото време, прекарано в бункера, беше станало ясно, че е пестено при строителството.

Миризмата се поразнесе и той се почувства по-добре. Опита се да си спомни какво се беше случило и да разбере какво конкретно бяха търсили в съзнанието му.

Когато се опита да прегледа спомените си, откри нещо странно. Те не бяха особено важни — просто отломки от годините му военна служба. Разбира се, някои бяха поверителни, като плана на съоръжението в планината Шайен, но тази информация можеше да се открие и по-лесно, без да се рови в главата му.

Обзе го натрапчивото чувство, че са търсили не точно тази информация. Погледна ръце си — сбръчкани, а някога нежни като на хирург. Никога не беше летял в битка, но беше чел, че големите асове като Албърт Бол и Буби Хартман са имали такива ръце.

Ръцете говорят за човека, винаги беше смятал така и сега се зачуди защо тази мисъл изобщо минава през ума. Но веднага щом зададе въпроса, разбра.

Почти заплака, когато разбра, че душата му не е била откраднатa, а по-скоро насилена.

И осъзна, че всичките му копнежи и тайни са разкрити, че най-съкровените му кътчета са били посетени, че е бил насилен.

Не беше кошмар. Те бяха стояли тук и не се бяха интересували от плановете на някакво съоръжение. Бяха направили карта на оголената му душа. Устните му се извиха и той едва се сдържа да не закрещи. Това беше най-ужасното насилничество, най-дълбокото нахлуване в тайните на детските игри, на първата любов, на потните експерименти, на откриването на момичетата, после жена му и загубата й, в толкова скъпите за него спомени, захвърлени с насмешка от чудовища с лица на змии.

Беше оценен и измерен от някой толкова зъл, че самото му докосване предизвикваше разяждащ ужас.

Помисли си: „Това е цивилизация на отрицанието, цял свят, древен в същността си, който е превърнал всичко в разруха.“

И имаше работа за него.

9.
8 ДЕКЕМВРИ
НОЩТА НА ЛОВЕЦА

Когато чу камбаните, Мартин скочи от кушетката ужасѐн. Беше убеден, че дисковете са дошли отново. Трябваше да минат няколко секунди, докато осъзнае, че лъчите на слънцето се процеждат през решетката на прозореца. Изглежда, въпреки всичко беше успял да заспи.

Камбанният звън идваше от методистката църква на Трета улица. Ето, че сега се намираше в тази ужасна ситуация и нямаше идея защо му се случва всичко това. Някой в правителството беше отговорен, но кой? И защо биха сметнали един археолог за заплаха?

Цяла нощ беше мислил за това, разглеждайки наум всяка своя публикация, преживяното при пирамидите и в Белия дом, и стигна до недвусмисленото заключение, че нещо в познанията му за миналото го прави потенциално опасен. Толкова опасен, че дори когато целият свят се сриваше, управляващите продължаваха да се занимават с него.

Не беше предположение. Явно знаеха нещо.

Според него лещите и дисковете представляваха някакъв вид машини. Знаеше, че около 12 000 години преди новата ера е изчезнала велика земна цивилизация. Не е била технологична като нашата, но е имала задълбочени научни познания, включително — и най-вече — науката за душите. Освен това тези древни хора бяха оставили доста точно предсказание, че настоящата епоха ще приключи на 21 декември 2012 година. Маите, наследили откъслечни знания от тази много по-древна култура, бяха заложили датата в календарната си система. Всъщност бяха започнали от нея, броейки наобратно. Вярвали са — или пък са знаели, — че е изключително важна.

Бяха получили датата, уверен беше в това, от град, който сега се намираше дълбоко под водата близо до брега на Куба. Този огромен метрополис вероятно е бил столицата на легендарната Атлантида и около него имаше нещо доста странно. Странното беше, че британският флот охраняваше мястото, а на канадската археологическа

група, направила откритието преди десет години, не беше позволено да се завърне.

Трябваше да се разрази скандал, но много от колегите му бяха радостни, че откритието е потулено. Разкритието би отхвърлило градени стотици години теории и щеше да опропасти доста кариери.

Мартин беше настоявал пред редица институти да започнат проучвания на мястото. Дори беше публикувал писмо срещу действията на военните в „Археологически факти“. Беше поискал обяснение.

Опитваха се да го убият не защото смятаха, че е виновен за катастрофата. Опитваха се да го убият, защото беше един от малцината в света, които имаха шанса да я разберат.

Звънът спря така внезапно, че на Мартин му се стори, че капките роса по пожълтелите листа се разтърсиха от настъпилата тишина. Видя, че пред църквата се събират коли. Бяха дошли заради него.

Чувстваше се като плъх, съвсем като плъх, само че плъхът искаше да избяга, а той се терзаеше само от мисълта за семейството си. През цялата нощ се беше тревожил за Линди, за куцащата малка Уини и за загубения си син.

Нещата, появили се зад скиталците след мръкнало, бяха, според него, някакъв отряд за прочистване, който унищожаваше изоставащите. Обезобразеното момче беше тяхно дело.

Дали Тревър също беше обезобразен?

От кабинета се чу шум, някакъв глас се извиси, после замлъкна. Гласът на Боби. Звучеше ядосано. После той влетя в килията и обяви, без да поглежда към Мартин:

— Петдесет и шест на шестнайсет.

— За Бога! — изпъшка Мартин.

— Нямам идея как се беси човек.

— Най-добре ме застреляй.

— Мартин… — Боби млъкна, преглътна и продължи: — Трябва да вървим. Ще го направим до банката. Там има голямо дърво.

— Иисусе, ти говориш сериозно?

— Взимат вече. Съжалявам, наистина съжалявам.

Боже, щяха да го обесят!

— Боби — настоя Мартин, — не съм направил нищо.

— Знам — отвърна Боби, повдигайки вежди. — Ами ако си?

— О, за Бога!

— Мартин, не ме карай да те влача.

Докато Мартин излизаше, Боби откачи белезниците от колана си.

— Боби, хайде стига.

— Такива са разпоредбите.

— Добре, ако ми сложиш тези белезници, ще трябва да ме влачиш по целия път. И ще викам, защото загубих всичко, а сега ще загубя и живота си. И то за нищо. За нищо. Просто така.

Боби сложи ръка на рамото му.

— Хайде да приключваме.

Не знаеха как да обесят човек и щяха да вържат въжето за врата му и да го издърпат нагоре, докато бавно се задуши.

Боби беше достатъчно добър, за да не му сложи белезниците, и той забеляза, че не го държи твърде здраво, докато прекосяваха площада, на който в по-щастливите дни училищният оркестър на гимназията беше изнасял концерти.

Тези следобеди бяха толкова хубави, децата и кучетата се шляеха наоколо, а жените от църквите продаваха сладки. Свят без край, амин.

Приближиха — мрачна, тъжна тълпа. Никой не искаше това да се случва. Извръщаха неспокойно лица.

— Боби, трябва да ме застреляш, не се опитвайте да ме бесите. Никой не знае какво да прави.

— Мартин, не мога.

Една кола се отвори и от нея излезе Роуз. Приближи се към тях и каза студено:

— Хайде, Боби, прибираме се.

— Роуз, тук има закон! — възрази полицаят.

— Това е убийство.

— Имам известие, че се издирва. Официално е. Значи е законно.

— Тогава нещо не е наред, защото Мартин е вероятно единственият човек на света, който може да помогне за изясняването на този ад, така че защо някой би искал да го убива? Няма никакъв смисъл. — Тя се обърна към другите. — Вървете си у дома. Хайде!

Малкълм Фриър и жена му заедно с двете им момчета се качиха на пикапа си. Потеглиха, без да кажат и дума.

— Ето, поне някой има малко разум — рече Роуз и добави по-тихо: — Боби, това не е редно, знаеш го.

Ръката на Боби се отдръпна от рамото на Мартин. Бил Уест стоеше в очакване с касапската си престилка и дълго навито въже в ръце. Никой не проговори.

Мартин осъзна какво беше направил полицаят — имаше няколко секунди, но само толкова.

Беше разбрал и нещо друго в клетката. Беше уникален в този свят. Нещо, което знаеше или пък можеше да извърши, беше толкова опасно за враговете, че искаха смъртта му. Ето защо и това малко кътче от Канзас беше изстъргано толкова старателно. Затова и пускаха листовките.

Не беше бегач. Никога не беше ходил в армията, нито се беше състезавал в маратон… дори не бягаше сутрин.

Бил и Мери Уест го правеха, виждаше ги непрекъснато. Уил Симпсън имаше черен колан.

И въпреки това се възползва от случая. Обърна се и се затича към другия край на площада.

Изстрел, невероятно пронизителен, отекна сред дърветата.

Гласът на Роуз се извиси:

— Боби, да не си посмял!

Боби беше твърде добър стрелец, за да пропусне от такова разстояние, но Мартин достигна ъгъла на банката, без да бъде покосен. Зад себе си чу рева на двигател и тропот на крака по паважа. Всички имаха пистолети и повечето бяха умели ловци.

Изтича от другата страна към кафене „Харпърс“, където беше изял хиляди хамбургери, после се спусна по задната алея. Не знаеше какво да прави. И тогава до съседната стена съгледа някакъв пикап, пълен с гнили зеленчуци, и осъзна, че сигурно има десетки изоставени коли из града. Приближи се до пикапа, но не видя ключове. Чу ръмжене на двигател — някой завиваше в алеята.

Скочи в кабината на пикапа и се приведе. Колата се плъзна тихо край него. Вътре бяха Бил Уест и синът му Колман, и двамата с ловни пушки.

Как бе възможно Бил да насъска момче на тринадесет за лов на човек? Но сега бяха толкова уплашени, че никой не беше на себе си, затова и участваха в това безумие. Инстинктите на дивака никога не се криеха надълбоко и, честно казано, той също трябваше да си намери оръжие. И кола.

Най-доброто място да намери кола с оставени ключове беше край някоя от църквите. Хората, пристигнали късно, сигурно ги бяха оставили в паниката, а част от тях после се бяха превърнали в скиталци.

Най-близо беше Първата църква и там щеше да опита късмета си. Не мислеше, че ще успее да им убягва достатъчно дълго, за да се добере до „Свети Петър“, например.

Тъкмо излизаше от камиона, когато се появи друга кола. Движеше се по-безшумно от линкълна на Уест. Беше на госпожа Тарнеус. За миг се замисли дали не може да я измъкне оттам, дори му хрумна, че може да й счупи врата, но все пак остана скрит в пикапа, докато тя не отмина. Боже, и тя искаше да го убие, а беше детска учителка.

Веднага щом колата се скри от поглед, той прекоси алеята и влезе през задната врата на детския магазин „Дарлинг Дикси“, който отдавна не работеше, изместен от големите търговски вериги. Никой не купуваше дантелени роклички за момиченцата си, а момчетата носеха фланели с шест номера по-големи вместо миниатюрните мъжки костюми с фалшиви носни кърпички в предните джобове.

Мартин се приближи предпазливо до витрината. От другата страна на улицата се намираше паркингът на Първата църква, който наистина беше пълен с коли. Някои бяха паркирани накриво, с отворени врати. Явно притежателите им бяха дошли много късно и бяха изскочили устремно, за да влязат в църквата.

После чу рев на наистина голям мотор. Заслуша се. Какво ли можеше да е? Никой не би тръгнал да го преследва с трактор, в това беше сигурен.

Прекоси улицата и се качи в една от неправилно паркираните коли, буик, който миришеше на цигари и парфюм с дъх на цветя, какъвто ползваше Луиз Райт. Дъщеря й Памела работеше като мениджър в „Таргет“. Луиз беше разточителна и богата.

Колата запали нормално, слава Богу. Той се измъкна от паркинга и се насочи на север към Елко. Обърна към Маркпийс и мина през задния им двор, после през източното поле на Морган, докато колата се плъзгаше и поднасяше из прашните бразди. Мина през телените заграждения и излезе на черния път, където с Линди се бяха запознали като бяха деца.

Докато се спускаше по пътя, натисна газта, после спирачките и зави по шосе 215. Всеки, който го видеше, щеше да реши, че се е отправил към междущатската. Шосето продължаваше направо около десетина километра до дълъг завой и той даде пълна газ. Колата ускори до сто и седемдесет, после до двеста, после до двеста и десет.

Когато стигна завоя и се скри от евентуалните си преследвачи, натисна спирачките и пое по Фарм Роуд, който водеше към Смоуки Хилс и у дома.

Но след малко направи нов завой, този път по Сикс Майл Роуд. Кара по шосето до Уестърн Дивижън, където живееше Луиз. Малкото й имение му беше достатъчно познато. Тя преподаваше френски и Тревър беше сред учениците й, но не го биваше много в езиците.

В този миг Мартин изведнъж избухна, изкрещя, заблъска волана и зарита като лъв в клетка. Беше смутен, не знаеше, че е задържал такава ярост в себе си. Дори му се стори, че това се случва с някой друг, но когато колата започна да поднася, едва успя да я овладее.

Пое си дъх, потисна още един вик и се замисли: „В нас има скрити неща, за които дори не подозираме. Скрити дълбоко.“ Беше невероятно тъжен, но сега усещаше мъката като тъпа болка в стомаха, а не като зверството, обладало го преди малко. Помисли си: „Не само мога да убивам, искам да убивам…“

Приятелите му се бяха обърнали срещу него толкова лесно само заради една хартийка, пусната от врага или от предателите, които му служеха.

За съжаление беше сигурен, че врагът прекалява в усилията си. Защото нямаше никаква представа как би могъл да му попречи. Всъщност модерният свят беше също толкова готов да се бори с това нашествие, колкото ацтеките и инките в битките срещу испанците. На ацтеките бе отнело седмици само за да разберат, че испанците и конете им са отделни същества, а и така не бяха проумели как действат огнестрелните оръжия. Разбира се, бяха смятали противниците си за богове. Бяха видели как използват магиите си.

„Ацтеките са били поразени от огнестрелните оръжия, ние от светлината. Не разбираме какво виждаме, също като тях.“

Ацтеките, които ползваха вариация на календара на маите — бяха срещнали испанците в деня, в който според пророчеството почитаният от тях бог Кецалкоатл е трябвало да се завърне. Затова и са

били двойно по-уверени, че испанците са богове. Появата им се вписала идеално в космологията им.

Някой, прозрял хиляди години напред, беше предвидил, че това ще се случи. Но кой? И как?

Дали отговорът не лежеше на два километра дълбочина близо до брега на Куба и дали британците не бяха възпрепятствали проучването, за да не бъде открит?

Така беше, Мартин не се съмняваше. Трябваше да е така. Опитът да бъде убит премахна и последното съмнение, че врагът е подчинил световните правителства, при това още преди години.

Как се казваше онзи генерал? Самсън. Генерал Самсън, председател на Обединения комитет на началник-щабовете. Този мъж беше зъл.

Но имаше и по-дълбока, по-скрита истина, нали? Испанците са били много по-уязвими, отколкото са изглеждали. Те не са победили никого. Ацтеките са били победени от собственото си невежество. Всъщност в технологично отношение испанците не са били кой знае колко по-напред от ацтеките, а в много направления дори и далеч зад инките. Може би много далеч. Може би все още сме далеч назад.

Влезе в алеята на Луиз и паркира колата на обичайното ѝ място. После излезе и заобиколи къщата. Трябваше да се скрие някъде, но тук беше Канзас и хълмовете бяха ниски, а горите рехави, пълни с поляни и затревени сечища. Ако някой се досетеше, че е дошъл тук, рано или късно щеше да го забележи.

Мина през горичката и се насочи към билото на възвишението, който трябваше да го отведе, след около километър, на стария път, където беше водил студентите си по археология, за да търсят останки от дилижанс, разбил се там през деветнадесети век.

Беше претърсвал областта за вкаменелости и върхове на стрели и бе открил купища такива, някои дори от Фолсъм[1] на възраст десет хиляди години. Беше идвал тук с Тревър, предавайки му знанията си и умението да намира неща, които при други обстоятелства биха останали неразкрити.

Изкачи се на хребета и погледна към града. Различаваше белите камбанарии на църквите, покрива на банката, част от къщите и горната част на „Бърнсайд“. Познаваше мястото добре. Беше идвал тук още

като момче, разхождаше се сам и размишляваше за времето, случая и превратностите на живота.

Замисли се. „Който и да беше дошъл в този свят, нападаше хората, но оставяше всичко друго незасегнато.“ Нашествениците щяха да получат празен, но непокътнат свят и милиарди роби.

По това прецени, че врагът може и да е технологично по-развит от нас, но с по-примитивна култура. Никое модерно човешко общество не използваше роби, нито се нуждаеше от тях.

Зачуди се какво ли създание ще идва на това място в бъдеще и ще съзерцава тези камбанарии.

После чу познат, но неочакван шум. Някъде наблизо прелиташе хеликоптер, движеше се от изток на запад, успоредно на хребета, но отвъд полезрението му, най-вероятно по-ниско в дерето, където течеше река Сондърс.

Кой разполагаше с хеликоптер? Определено не и окръг Лаутнер. Полицията? Един щатски полицай се бе появил вчера в пълно неведение за опасността, така че не беше изключено полицейските служби все още да функционират.

Звукът заглъхна. Изчака още малко, след това продължи по хребета. Ако Тревър беше оцелял, имаше голяма вероятност да се е прибрал вкъщи. Без съмнение. Ако беше успял да го стори, щеше да е там и да чака семейството да се събере отново.

Хеликоптерът изникна с ръмжене на триста метра от него. Мартин скочи към скалите до пътеката, приземи се тежко на земята и усети пареща болка в левия крак.

Машината прогърмя над него. Беше плувнал в пот, а мускулите му се свиха панически — толкова силно беше желанието му да побегне. Каза си, че страхът убива преди всичко останало. Страхът те прави глупав. И затова не направи онова, което толкова отчаяно желаеше — да се претърколи надолу и да притича с надеждата да се шмугне в някоя от малките пещери, прорязващи хребета.

Не, те сигурно разполагаха с детектори за движение. А сред тези нагрети от слънцето скали инфрачервените сензори нямаше да дадат резултат. Затова остана неподвижен и хеликоптерът бавно продължи над билото.

Беше черен, а прозорците му матови. Мартин не посмя да го разглежда, но все пак забеляза отразяващите стъкла.

Изчака двадесет минути, преди да се престраши. Хеликоптерът беше отминал отдавна, а той беше нетърпелив да намери Тревър.

Страхуваше се най-вече от кучетата. Ако наистина го издирваха, сигурно бяха разбрали, че е паркирал колата на Луиз и е тръгнал пеша. В такъв случай скоро щяха да пуснат след него кучета.

Предпазливо се изправи на крака. Бедрото го болеше, но нямаше нищо счупено, слава на Бога.

Знаеше, че няма да може да остане в къщата си. Вероятно даже нямаше да може да я приближи. Но трябваше да узнае дали Тревър е там, преди да се махне оттук.

Докато вървеше, жаждата му се засили, а умората се превърна в непоносима тежест. Реши, че единственият му шанс е бързината. Твърде много мощ бяха събрали срещу него враговете му. Хората от Хароу бяха повече от достатъчно, за да го победят, но го преследваха и други сили, и то не от щатската полиция или военните. Мартин беше наясно, че сигурно притежават къде-къде по-опасни неща от високотехнологичните хеликоптери.

Стигна до къщата. Обичният дом на него и Линди. Бяха я построили, когато получи преподавателското място. Беше горд с красивата си нова къща в занаятчийски стил, която толкова добре се съчетаваше със старите къщи в околността.

Прозорците не светеха, но къщата беше тиха. Не, отвън имаше два пикапа. Не ги беше виждал.

Значи някой го чакаше. Е, той също можеше да чака. Щеше да изчака, докато местните си тръгнат. Докато военните си отидат. А все някога щяха да се махнат.

Когато се приближи, чу звук от трошене на стъкло. После видя един от прозорците да се разлита на парчета и столът му за четене профуча и се стовари в една от саксиите на Линди.

Грабеха, разбира се. О, Боже, не наранявайте Тревър, ако е вътре. Вгледа се към подземието. Възможно ли бе да е слязъл там? Определено, но имаше към тридесет метра до къщата, а той не смееше да ги прекоси. Онези вътре щяха да го застрелят, без да задават въпроси.

После хеликоптерът се появи отново и се спусна над къщата. Нахлулите в нея хора не се появиха, й в този миг на Мартин му се стори, че това изобщо не е хеликоптер, а машина със съвършено

различна конструкция. Освен това издаваше странен звук — свистене, като при изхвърляне на газ, а не пърпорене.

Машината обиколи къщата няколко пъти, после рязко се отправи към Хароу.

Дори не се бяха приземили. Но едва ли имаха радиоконтакт с хората в къщата, със сигурност не и с хората от града. Какво всъщност правеха?

Разрушението в дома му продължи. Донякъде беше сигурен, че няма да го подпалят. Сега беше сухият сезон и един пожар щеше да се разпростре по хребета. Доброволческите пожарни отряди сигурно се бяха разпръснали, ако изобщо все още съществуваха. Затова не смяташе, че ще има палеж.

Загледа се в книгите, излитащи през прозореца на спалнята на Уини, старите й съкровища „Шумна зимна книга“, „Котка в шапка“ и „Дженифър и Джозефин“. Чу дрънченето, което извести, че синтезаторът „Ямаха“ на Тревър е строшен.

Денят превали, слънцето премина през небето, а Мартин все още чакаше, неспособен да изостави останките от дома си, изпълнен с отчаяние, мъка и несигурност — през цялото време се надяваше Тревър да се е спотайвал в мазето.

Накрая, в три и петнайсет, двата камиона си отидоха.

Мартин изчака още. Оглеждаше внимателно небето, докъдето поглед стигаше. Беше свикнал да забелязва дребни предмети в пясъка, а небето не беше кой знае колко по-различно от безбрежните пустини в Тунис и Либия.

Тъкмо тръгваше към къщата, когато чу, от много далече, нещо подобно на въздишка, и светкавично се върна сред дърветата.

Високо в следобедното небе се появи черна точка.

Все още бяха тук.

Притаи се, заслушан в едва доловимия шум от нещото.

Когато звукът изчезна, слънцето вече залязваше, а Мартин пристъпи в двора, който беше прекопавал хиляди пъти.

Може би бяха оставили някого в къщата. В крайна сметка не ги беше видял, видя само камионите.

Прекоси тревата, която шумолеше тихо под стъпките му. Боже Господи, изоставеният дом е самотно място.

Тръгна към подземното укритие. Отвори капака и надникна вътре. После се спусна. Нищо не изглеждаше променено — имаше фенер, свещите бяха в кутията си, два бидона с вода, кутия с шоколадчета — всичко бе непокътнато.

Мъката стана още по-тежка, синът му го нямаше тук.

Отправи се към верандата. Вратата все още беше отворена. Влезе и внимателно огледа за жици, поставени при входа, внимаваше да не блъсне рязко някоя врата.

Огледа се, удивен от разрушенията.

— Тревър — прошепна тихо. После извика: — Тревър, татко е! Тук ли си? Тревър!

Наведе се над останките от масата в трапезарията. Как бе възможно? Дърво, унищожено така? Прокара ръка над покритата с буци усукана каша.

Дървото беше стопено. Нямаше друго обяснение. Не беше направено от хората от града. Не беше направено от хора. Хората не можеха да правят подобни неща, не можеха да стапят дърво. А и книгите — разсипваха се на прах, щом ги докоснеше, ножовете в шкафа се стичаха като разтопени свещи.

— Тревър! — Отвори тайника и погледна вътре. — Тревър?

Нямаше и следа от момчето му.

Качи се горе и отвори капака към тавана.

— Тревър, там ли си? Татко е.

Издърпа стълбата и се качи горе. На тавана имаше много места за криене, а Тревър беше майстор в това.

Когато се увери, че синът му не е там, Мартин просто седна на пода. Изпитваше болка, каквато не вярваше, че човешко същество е способно да понесе. Ето какво наричаха мъка, това изгарящо чувство на безпомощност. Всеки път, когато се замислеше за Линди, която вървеше безропотно, и за прекрасната му малка Уини, куцаща и тътрузеща се, вътрешностите му се свиваха. И Тревър — усещането за него, което сякаш се носеше по вятъра, за сина му, уплашен и сам, го караше да се чувства по-безпомощен, отколкото в затвора.

Потисна желанието си да излезе на покрива и да изкрещи името му, въпреки че това би могло да даде резултат.

Тревър познаваше гората добре. Можеше да се крие някъде наблизо и да го чуе.

Мартин се спусна по стълбите и в мига, в който подминаваше малкия кабинет, спря и се втренчи объркан. Какво беше това? Все по-учуден и объркан, той влезе вътре. Статиите му не бяха взети, бяха накъсани методично, не просто нарязани, а превърнати в множество тънки ивици. Превръщането на книгите в прах беше странно само по себе си, но това надминаваше всичко.

Лаптопът му беше на бюрото. Докосна го и отдръпна ръка, когато ръбът на екрана се разпадна под пръстите му. Остана само прах.

Разбираше, че вижда отблизо работата на врага. Който и да си беше тръгнал с двата пикапа, не беше човек.

Затича се надолу по стълбите, отвори килера за оръжие и изруга — Линди беше взела единственото оръжие, малката ловна пушка, която бе останала в методистката църква на Трета улица.

Изпсува отново и в същия миг долови нещо. Отначало прозвуча като странния кикот, който беше чул, когато беше сред следовниците. Идваше от гората зад къщата. Но после този звук беше заглушен от друг — ръмженето на голям двигател, същия, който беше чул по улиците на града.

Докато се озърташе, три големи черни джипа „Хъмви“ спряха пред къщата и облечени в черно войници изскочиха от тях. Лицата им бяха скрити от черни маски. Приличаха на отряд рейнджъри от някой, филм, но той знаеше, че не са никакви рейнджъри.

Намираше се лице в лице с врага.

---

[1] Палеоиндианска култура, обитавала централните равнини на Северна Америка от Монтана до Тексас, оставила след себе си върхове на копия и стрели — Б.пр. ↑

10.
11 ДЕКЕМВРИ
НЕВИНЕН

Уайли се прибра вкъщи само за да открие едно много потиснато семейство.

— Какво има? — попита той Келси, докато внасяше новия си лаптоп в кухнята.

Тя се провикна:

— Мамо, той се върна.

Ник се появи, в погледа му се четеше страх.

— Защо си насякъл компютъра, татко? — попита със задавен глас.

— Трябваше да умре. Животът му беше изтекъл.

— Деца, качете се горе — обади се Брук.

Докато двамата се изкачваха по стълбите, Келси промърмори:

— Татко е луд.

Брук вдигна кутията от кухненската маса. В нея бяха събрани остатъците от стария му лаптоп.

— За какво е цялата гюрултия? — попита Уайли.

— За това, че си насякъл това нещо с брадва и аз настоявам за обяснение. Това поведение е твърде далеч от нормалното. Вече обмислям да отведа децата си оттук. За това става въпрос.

Опита се отворът му да звучи разумно. Дори се усмихна.

— Твърдият диск се беше повредил. Нищо не можеше да се изтрие.

— Затова си го насякъл с брадва?

— Направих го, за да съм сигурен, че файловете няма да могат да бъдат възстановени. Не можеш да оставиш компютър, пълен с файлове, които не могат да се изтрият, на бунището. В следващия миг целият ти живот ще се появи из интернет. Затова, любов моя, взех разумно решение и не мисля, че съм ти дал повод да отведеш децата оттук.

Тя поклати глава.

— О, Уайли, толкова е трудно. Вече взех да се уморявам.

— Ей, това сме ние. Аз и моето момиче.

— По дяволите, качвай се горе и свържи новия компютър.

Вместо да я послуша, той се приближи и я прегърна. Тя излъчваше безразличие, но все пак не се отдръпна.

— Моля те, Брук, изтърпи ме. Ти си всичко, което имам. Изтърпи ме.

Тя се разтрепери, после зарови лице в рамото му и заплака.

— Не започвай да крещиш — прошепна той, — не забравяй децата… не забравяй децата.

Тя се успокои в обятията му и бавно се отдръпна от него. Погледите им се срещнаха. Целунаха се.

От задното стълбище долетя развълнуваният шепот на Келси:

— Целуват се!

И така, неспокойният кораб на семейство Дейл продължи да плава, захвърлен в мрачния океан, загубил ориентирите си, но все още на повърхността.

Беше купил много добър лаптоп, с бърз процесор, огромна памет, впечатляващ твърд диск и всички екстри, които човек можеше да поиска.

— Хубав е — одобри Брук, когато той го сложи на бюрото и го включи.

— Всъщност не беше много скъп. Донякъде. Но има възможност за допълнителни добавки.

Тя седна на бюрото, докато Уайли пълзеше по пода, за да включи лаптопа в домашната мрежа. Използваше етернет. Безжичните връзки в района не бяха стабилни заради честите гръмотевични бури.

— Какво е това?

— Кое? — попита той иззад бюрото.

— Две хиляди и дванайсета — отвърна тя.

— Страхувам се, че си замина под брадвата.

Тя се изправи и посочи. Уайли се приближи, погледна екрана и видя написаното: „2012. Война за душите“. Това беше заглавната му страница.

Пресегна се и докосна екрана с пръсти.

— Но ти… о, Уайли, това е странно. Плаши ме!

— Плаши те? Аз размазах твърдия диск с брадва, а това е чисто нов компютър. Погледни го, току-що го извадих от кутията.

— Слушай сега, защото май ще ти повярвам. Готова съм да ти повярвам. И ако лъжеш и си направил това, за да ме впечатлиш или за да ме побъркаш, или по някаква си твоя причина, тогава приключваме, независимо колко много се обичаме, защото не мога… не мога… не обичам неща, които са толкова откачени, Уайли, не ги понасям.

— Брук, кълна се в честта и душата си, във всичко, което ми е скъпо, че донесох тази машина тук чиста и празна. Не съм направил нищо и наистина не мога да си представя как е станало.

Тя кимна. После го целуна по бузата.

— Уайли, реших да ти повярвам. Видях как си насякъл онзи компютър, а твърдият диск е все още в него. А ти ме уверяваш, че не си качил „Две хиляди и дванайсета“ на външно устройство…

— Със сигурност. Какво външно устройство? Дори не притежавам такова.

— Знам. Ето защо трябва да помислим как действа проклетото нещо. Наистина е странно, не е нормалната откаченост ала Уайли. И инстинктите ми казват, че трябва да защитя децата. Много, много внимателно.

— Не мога да споря с подобно становище.

Тя въздъхна.

— Ще ти покажа нещо, което не смятах да ти давам. Но сега ми се струва, че трябва да го видиш, и съжалявам, че го скрих от теб.

Тя му подаде втората половина от „Рикордър“ на окръг Лаутнер, и там, на втората страница за местни новини бе поместена фантастична и обезпокоителна история. Мъж, който живееше на около шестдесет километра оттам, беше изчезнал, докато карал колата си близо до езерото Кумбс. „Местни жители, които пожелаха да запазят анонимност, съобщиха, че са го видели да се издига сред стълб изключително ярка светлина. Досегашното издирване не е открило следи от Уилям Нънъли. Кучетата не успяха да хванат дирята му освен по изоставеното превозно средство.“

Уайли прочете статията. После още веднъж. Накрая взе телефона.

— Трябва да се обадя.

Мат беше изключил мобилния си, затова му позвъни на служебния телефон.

— Полицейско управление.

— Аз съм.

— Не и на тази линия!

— Тогава си пусни скапания мобилен.

— Не искам, ако го направя, ще ми звъниш и ще ме занимаваш с глупости, докато съм на работа.

— Това не са глупости.

— Тъкмо съм при онзи пиян негодник Джо Райт, който пак налита да бие жена си, и ти се обаждаш. Непрекъснато се случва. Или сядам да ям. Тогава със сигурност ще ми позвъниш.

— Свърши ли речта?

— Затварям.

— Искам да съобщя за нещо.

— Ако става въпрос за скункс, пор или миеща мечка, моля те, обади се на ФБР.

— Става въпрос за възможно отвличане от НЛО в окръг Мелроз.

— Затварям.

— Обади се там и после ми звънни, става ли?

— Не, разбира се. Това не е работа на полицията.

— Един човек е изчезнал. Това е работа на полицията.

— Фактът, че тази трагедия те интересува, не е полицейска работа. А сега наистина затварям. Трябва да се видя с господин Ленард, чиято огромна змия отново е избягала.

— Не затваряй, по дяволите. Ало? Мамка му! — Затръшна ядно слушалката. — Трябвало да отиде да хване някаква тъпа змия.

— Онова грамадно чудовище на Ленард ли? Кой, по дяволите, би искал петметров питон за домашен любимец?

— Аз се замислих за питон веднъж.

— А после се родиха децата.

Телефонът иззвъня. Брук вдигна слушалката. Послуша малко и я подаде на Уайли.

— Виж, истината е, че ми дадоха задача и тръгвам за там след няколко минути. Ако искаш, ела с мен.

— Шегуваш ли се?

— Не, и нямам намерение да те чакам.

— Ами змията?

— Майната й на змията. Става въпрос за живота на човек. Ще те взема след петнадесет минути.

Уайли затвори. Брук го погледна въпросително.

— И?

— Ще отида там с Мат.

Тя погледна вестника, вдигна очи към него и каза:

— Знаеш, че те обичам много. Никога не го забравяй.

Той се пресегна и я хвана за ръката.

— Напоследък си мислех… Знаеш, че ни беше трудно. Разбирам, че не е лесно да се живее с мен.

— Пишеш книга, която те побърква, а аз съм съпруга на писател. Мое задължение е да те предпазя да не се побъркаш, докато не бъде завършена и не си получим парите. После можеш да откачиш, докато не започнеш да ми липсваш, тогава ще трябва да се върнеш.

— Дали ще се върна?

Тя стисна ръката му.

— Ще се върнеш.

Погледна я.

— Къде са децата?

— В стаите си.

— О, да.

Тя сложи ръка на челото му.

— Никъде няма да ходиш, целият гориш.

Че се клаксонът на Мат.

— Ще взема два аспирина и ще се оправя.

— Работиш непрекъснато в продължение на дни и няколко аспирина няма да ти помогнат.

Мат влезе вътре.

— Ей, Уайли, нямам цял ден на разположение!

Брук застана между тях.

— Болен е, няма да дойде.

— Господи, сигурно е станало внезапно.

— Изтощен е, не може да спи! — Тя хвана Уайли под ръка. — Ще вземеш хапче и ще си легнеш. Без коментар.

— Добре, Уайли, оздравявай.

Уайли се отдръпна от Брук и тя настоя:

— Не можеш да го направиш.

— Трябва! Трябва!

— Няма защо да се забъркваш в това.

Той посочи компютъра.

— Трябва да видя, може да е свързано.

— Зарежи го, по дяволите!

Тишина. Сякаш се чуваше как прахът се рони от тавана. И тогава Уайли сякаш бе завладян от непоколебимо решение, пое дъх и заяви:

— Трябва да го направя, или ще изгубя душата си.

Брук заплака и кимна, после прошепна безсилно:

— Довиждане.

— Брук…

Тя поклати глава, направи крачка назад и внезапно се обърна към мивката и започна да мие чиниите.

Докато потегляха, Уайли чуваше потракването им.

Видя я през прозореца и си каза, че нещо между тях наистина е изгубено. Беше като яма от подвижни пясъци, появила се изневиделица в брака им. Всичко, което правеше, за да се спаси, го караше да затъва все повече и повече.

Седеше мълчаливо до Мат, който също не продумваше. Бяха приятели от много време и имаше моменти, когато приятелите просто не говореха.

Минаха през Хароу, после продължиха на юг.

— Задава се буря — каза Уайли, — погледни само.

На запад небето беше затлачено от огромни облачни кули и Уайли знаеше, че ако в тази вселена има буря, то в другата ще се разрази десет пъти по-ужасна. Тревожеше се за скиталците там, крачещи в дъжда и вятъра, чудеше се как ли се справя Мартин в отчаяното си търсене — блестящият археолог усещаше, че може да спаси загиващия си свят само ако успее да свърже още няколко точки, искаше да открие сина си, а Уайли искаше да спаси и двамата.

Най-лошото беше, че не можеше да им помогне. Знаеше, че страдат, но не можеше да направи нищо.

Не можеше да предупреди Ал Норт за Самсън. Не можеше да помогне на Мартин да открие Тревър. Не можеше да върне душата и на един скиталец.

Защо тогава всичко това се случваше с него?

Пътуваха мълчаливо. Мат следваше джипиеса по все по-уединени черни пътища.

— Къде е това място?

— По средата на нищото. Сигурно са някакви боклуци с каравани.

— Хора с каравани.

— И все пак боклуци, приятелче. Престъпници и отрепки.

Уайли чуваше гласа му, но съвсем слабо. Не го интересуваше бърборенето.

— Мъжът е излетял в стълб светлина?

— А кучетата не са успели да уловят миризмата никъде другаде, освен в колата.

— Което значи, че се е случило.

— Което значи, че кучетата трябва да се проверят, и точно това ще направим.

Отбиха по някаква алея.

— Стигнахме — каза Мат.

Спряха, но не пред каравана, а пред изящна, ултрамодерна къща. Архитектурно бижу. Десетина полицейски коли бяха паркирани в двора, светлините на някои от тях продължаваха да проблясват. Освен щракането на превключвателите, нищо не нарушаваше тишината.

— Хубаво местенце — отбеляза Уайли.

— И аз мисля така.

Появи се жена, скована като своя ултрамодерен дом, напомняше на Уайли за една от безкрайно тъжните картини на Андрю Уайът, на модела Хелга Тесторф.

Когато приближи, Уайли видя, че лицето й е подпухнало от сълзи. Младо момче, облечено с широки джинси и черна тениска, се появи на вратата зад нея.

Жената се приближи и застана мълчаливо пред Уайли. Беше толкова близо, че той можеше да подуши потта и киселия й дъх. Тя склони глава на гърдите му и го сграбчи.

— Съжалявам, госпожо — каза Уайли, — наистина съжалявам.

Тя го погледна в очите.

— Познавам ви.

За Бога, не от това имаше нужда.

— Аз съм от Хароу. Вероятно сте ме виждали наоколо.

— Не, от книгата ви. В книгата твърдяхте, че те са добри.

— Написал съм, че са много странни.

— Не са добри. Не, господин Дейл, не са добри. Той имаше всички ваши книги, разбирате ли. Опитваше се да осъществи контакт. Отиде на хребета, за да ги посрещне. И ето какво се случи.

— Госпожо Нънъли, трябва да имате предвид, че нямаме ясна представа какво правят извънземните. Дори не знаем със сигурност дали са извънземни. Затова книгата ми не дава отговори, а задава въпроси. Защото не разбираме.

Тя сложи ръце на раменете му. Очите й сякаш прегаряха дупки в душата му.

— Имаше светлина — прошепна тя. — Преди две нощи цялата къща беше облята от нея.

О, Господи!

— И какво направи тази светлина? — попита той.

— Заля всичко. После изведнъж изчезна и се чу гръм, но нямаше облаци. И тогава той каза: „Те са“, а на следващия ден отиде на хребета. Светлината се появи отново и той се издигна с нея.

Значи не беше убиващата светлина. Беше нещо друго. Но какво?

— И фермерите ли са видели това?

Тя кимна и рече:

— Вие имате връзка с извънземните. Така пише във вашия уебсайт. Искам да се свържете с тях!

Ник и неговите приятели бяха създали уебсайт на Уайли Дейл. Беше доста грубоват, но той не помнеше в него да пише нещо подобно, а и беше написал много книги след тази за срещата с извънземните.

Момчето излезе навън.

— Господин Дейл, кажете им да върнат татко у дома.

Беше най-много на седемнадесет, високо, с тъжно лице. Изглеждаше сякаш изпитва физическа болка и сигурно беше така.

Уайли реши, че е постъпил доста глупаво, като дойде тук.

— Обади им се — изсъска момчето.

— Не мога!

— Не ни отказвай!

В този миг се появи полицай, идваше от задната страна на къщата. Лицето му беше мрачно.

— Госпожо Нънъли…

— Не! Не!

— Госпожо…

— О, Боже… Боже…

Тя се сгърчи, после се обърна и стисна момчето в прегръдките си.

Уайли видя полицаите да идват откъм мочурището, бяха на триста метра от къщата. Светлината играеше по сребристите пречки на носилката и черния найлонов чувал.

— Госпожо Нънъли, трябва да го идентифицирате.

Тя се преви от мъка, но не издаде нито звук, което беше дори по-ужасно.

Мъж с измокрени джинси разкопча торбата и Уайли видя нещо толкова неочаквано, че извика. Видя глава на човек с празни орбити на мястото на очите, а зъбите стърчаха от уста с изрязани устни.

— Можете ли да го разпознаете? — попита един от полицаите.

— Татко — извика момчето. — Какво се е случило с баща ми?

— Ускорено разлагане, заради тресавището.

— Не говорете глупости — изпищя госпожа Нънъли. — Обезобразили са мъжа ми, сякаш е добитък.

Уайли знаеше за странните обезобразявания на крави, които се случваха през последните петдесет години. Фермери откриваха говеда с премахнати устни, очи, езици и гениталии и обърнати навън ректуми. Често изглеждаха размазани, сякаш са били пуснати отвисоко, а в нощите, преди да бъдат открити, се появяваха силни светлини.

Ужасна мисъл нахлу в ума му.

Имам хубав дом в уединена област. Ами ако са търсили мен?

— Госпожо, трябва да кажете дали това е господин Нънъли — каза един от полицаите.

Тя кимна.

— Мисля… мисля, че е той. О, Господи…

Вкопчи се в Уайли.

— Помогнете ми! Помогнете ми!

Беше ужасно да стои до нея. Усещаше острата миризма на потта й. Страхуваше се, че ще повърне отгоре й.

Момчето проплака през сълзи:

— Ами ако се върнат, какво ще стане с нас, господин Дейл?

Какво, наистина?

Не можеше да си замълчи, но не знаеше какво да каже или да направи. Спомни си същества, които беше видял, и фигурата, която Ал Норт беше съгледал в стаята си — деликатното, твърдо лице, и разбра какво е, какво трябва да е: опитваха се да преминат бариерата на вселена, която не ги приемаше за истински, и това беше страничният ефект от борбата им.

Момчето се хвърли към него и внезапно Уайли се озова на земята, блъскан от мощни юмруци. Опита се да се защити, но момчето продължи да го удря.

Мат и един от полицаите го хванаха и го издърпаха.

— Баща ми искаше да се срещне с тях! Е, определено успя, копеле. Лъжец! Лъжец! Шибан лъжец!

— Махнете го оттук — нареди един от полицаите на Мат. — За Бога, махнете този откачен оттук.

— Мислех, че ще помогне. Той знае доста за тези неща — оправда се Мат.

— Хайде, стига — каза полицаят и се обърна към Уайли. — Няма закон срещу простотиите, които пишете, господине, но трябва да ви кажа, че в ада сигурно има специално място за боклуци като вас. Лъжливи боклуци! Този мъж е умрял, не знаем как, но не е убит от шибани зелени човечета, мамка му!

— Не — възрази Уайли толкова тихо, че привлече вниманието им. — Не съм лъжец. И наистина тъжното е, че ако този човек беше разбрал по-добре или беше взел нещата по-насериозно, нямаше да умре.

Отиде до колата, качи се и затвори вратата. За по-сигурно я заключи.

Мат потегли и Уайли се вгледа в прекрасната къща насред нищото.

— Видях някого — каза Мат — при твоята къща.

— Шегуваш се.

— Миналата нощ, приятелю.

— Не съм видял никого.

— Беше долу.

— А ти… къде беше?

— На хребета. Излязох да проверя дали не си посегнал на пурите и просто видях онзи човек в двора ви. Отиде до къщата и погледна

през прозореца към вас, после заобиколи отзад и няколко секунди по-късно компютърът ти се включи.

— Кога е станало това? — попита Уайли.

— Около осем.

— Осем! Тогава всички бяхме будни!

— Не направи нищо. Движеше се бързо.

Мат зави по магистралата. Бурята се приближаваше. Той натисна няколко бутона на полицейското радио и механичен глас започна да съобщава предупрежденията на националната метеорологична служба. Силни ветрове в Хейл Сентър, отнесени покриви на къщи в Холкомб, торнадо в окръг Мидууд. Бързо приближаваща опасна буря.

Мат натисна газта и попита:

— Мислиш ли, че ще ни удари?

— Доста силна е, боя се, че да.

Бурята надвисна, в ниското сред мрака проблясваха мълнии.

— Мат, толкова съм уплашен, че няма накъде повече.

— Разбирам те.

— Онзи човек ли беше? Като нас?

— Приличаше на дете. На възрастта на Ник, около дванадесет-тринадесет години.

— Значи е било от града? Някое момче, което е търсило Ник. Негов приятел, може би.

— Не. Това хлапе отиде отзад, огледа къщата, надзърна през прозорците.

Никое от градските деца, не би го направило. Имаше може би около стотина дванадесетгодишни в градчето и Уайли ги познаваше всички.

— Не е било тукашно значи — заключи той.

— Определено не. Изглеждаше… не знам, Уайли, но ми се стори объркано. Взираше се отново и отново в къщата. Сякаш се опитваше да разбере нещо, ала не можеше.

— Сигурно не се е опитал да влезе. Къщата е отключена до късно.

— Влезе, мина през кабинета ти и излезе. После отиде към Сондърс. Така че го последвах. Бях точно зад него. Мислех си, че е някое дете от града. Но когато стигна потока, не го прекоси. Просто изчезна.

— Изчезна?

— Кълна се в Бога.

— Защо не дойде вкъщи?

— Вие пак се карахте.

— Но как така изчезна? В какъв смисъл?

— Направи три или четири стъпки из малките бързеи. В плитчините, където е лесно да се пресече, и когато стигна средата, просто се изпари. Изпари се, Уайли.

Мили Боже, това сигурно беше Тревър. Беше прекосил границата между двата свята и вероятно не беше го осъзнал. Беше тръгнал към дома си, но се бе озовал тук.

От доста време Уайли се чудеше дали странните котки, черните пантери, които се появяваха в тукашните гори от време на време, не са от паралелна вселена. Имаше книга, наречена „Ловът на върколака“, написана за ранчо в Юта, където учените бяха документирали движението на такива животни. Сигурно не идваха от света на Мартин, а от друга паралелна вселена, в която съществата от ледената епоха все още се разхождаха по земята.

Между двамата се възцари тишина. Мислите на Уайли се върнаха на обезобразения мъж. За какво правеха всичко това? Беше ли част от усилията им да навлязат в този свят. Без съмнение.

Бяха разрязвали човек и преди, бяха взели части от него.

Потръпна. Имаше чувството, че ако изчака още малко, ще разкрие всичко, а то няма да се окаже хубаво. Никак даже.

— Знам, че нещо не е наред — каза Мат накрая. — Просто не искам да е… По дяволите, тези странни неща те следват навсякъде.

Пристигнаха до дома на Уайли. Когато излезе от колата, той видя, че по лицето на Мат се стичат сълзи. Не му каза нищо, само благодари за возенето и го изпрати с поглед.

Малкото поточе течеше нормално. Дъждът, който ги бе валял по пътя, беше ускорил течението му на места, но това беше единственото необичайно нещо.

— Здравей, тате.

— Ник!

— Видях те, че идваш.

— Аз, да…

— Хлапето е от другия свят.

Уайли беше толкова поразен, че не можа да каже нищо.

— Прочетох книгата ти, тате, и знам, че е истина.

Ник беше потайно хлапе. Умен, както показваха оценките му, но не много общителен. Но с Уайли се разбираха добре.

— Чел си книгата ми?

— Чета всичките ти неща.

— А онова дете? Видя ли го?

— Ела, тате.

Ник го заведе малко по-надолу по потока. Бяха точно пред малките бързеи. Отекна гръм и свиреп повей на вятъра отнесе няколко листа. Беше невероятно прекрасно, помисли си Уайли, но и напълно нормално.

— Гледай — каза Ник. Вдигна речно камъче и го хвърли над водата, сякаш се опитваше да го плъзне, но се бе прицелил твърде високо.

Докато летеше, камъкът направи нещо много странно. Подскочи. Не много, но подскочи.

Ник хвърли още един и този път явно се прицели по-добре, защото камъкът изчезна. Така и не удари във водата. Изпари се.

— Господи, сине, кога откри това?

— Той го направи този следобед.

— Бил е тук?

— В кабинета ти. Целият е мръсен, изглежда наистина уплашен и мисля, че е Тревър. Започна да чете книгата ти.

Светът сякаш натежа и не беше от бурята.

— О, Господи! — прошепна Уайли.

Обърна се и се затича към къщата. Ник го следваше по петите.

— Какво става? — попита Брук, когато двамата влетяха вътре. — Не виждате ли, че вали?

— Тя може да им помогне — изкрещя Уайли, докато тичаше по стълбите. — Книгата може да им помогне!

— Какво? Ник, какво става?

Ник се поколеба на стълбите.

— Колкото повече наближава двайсет и първи, толкова по-широко се отварят порталите. Има един край Сондърс, точно при бързеите. Между нашия свят и този на Мартин, и те го използват.

Мислим, че е Тревър. Опитал се е да се прибере вкъщи миналата вечер, а вместо това е минал през портала.

— Ако прочетат книгата, скъпа, тя може да им помогне! — обади се Уайли. — Можем да има кажем, че Самсън е зъл.

— Тате…

— … можем да им помогнем да открият скиталците, може би ще успеят да преобърнат всичко!

— Тате, мисля, че Тревър е дошъл тук по случайност. Затова е бил толкова объркан и уплашен. Мислел е, че си отива вкъщи. Не е могъл да разбере защо всички мебели са различни, защо в къщата има непознати хора. После е попаднал на книгата.

— Но ще се върне. Разбира се.

— Не можем да сме сигурни.

Уайли влезе в кабинета и седна пред лаптопа.

— Има нещо повече. И то е създало този портал. То ми попречи да унищожа книгата.

— Ъ… тате, ние бяхме.

— Моля?

Ник кимна.

— Мама има юесби. — Той замълча за малко. — Не ми се сърди, но аз написах кода, който ти попречи да я изтриеш.

— Можеш да програмираш? Не знаех.

— Само от няколко реда е.

— Трябва да намерим Тревър. Трябва да напиша за него. Да му кажа къде е баща му. Да му дам план за действие.

— По-добре е да не говорим за това. — Брук стоеше на вратата. В ръката си държеше юесбито.

— Но ти… ние…

Тя сложи пръст на устните си.

— Не говорете за това, и двамата. Нека да отлежи.

Келси влезе и седна в скута на баща си.

Настана тишина. Уайли разбра, че не всичко е каквото изглежда. Всъщност нищо не беше каквото изглеждаше.

— Какво става?

— Уайли…

Келси доближи лицето си до неговото и го хвана за ушите.

— Това е нещо, за което никога, никога не говорим, тате. — Тя поклати глава. — Никога.

Целуна го и избяга в коридора със смях.

Ник и Брук се взираха настойчиво в него. Отново се замисли за Нънъли и колко близо до тяхната къща беше станало нападението.

Влечугите бяха докопали Нънъли и можеха да дойдат и тук. Преди пет години бяха отворили портал, недалеч оттук. Какво щеше да им попречи да последват Тревър през портала при реката.

— Можем да си имаме неприятности — заяви Уайли.

— Разбрал си го най-сетне — отбеляза Брук.

— Но не знам за какво да пиша, не знам откъде да започна.

— Тревър, мисли за Тревър — каза нежно Брук.

Уайли затвори очи.

— Остави го да се случи — добави Ник. — Нека просто се излее.

Видя лице. Бяла коса, сиви очи, як и изпълнен с достойнство мъж.

— Господи, не ми трябва Ал Норт.

После го връхлетя — потоп, който заля ума му, пречупи мисълта му и го завладя напълно.

Той отхвърли глава назад, сякаш отпиваше здрава глътка от бутилката, и започна да пише. Наблюдаваше как пръстите му летят по клавиатурата. Накрая се загледа в думите, които се изливаха от него.

— Ал — прошепна той, — ти си, сигурно си ти.

Навън тътнеха гръмотевици и се сипеше градушка. Дърветата стенеха. Безпомощните викове на Уайли към човек, който не можеше да го чуе, отекваха из къщата.

Брук му донесе вода, а Ник слезе долу и взе пушките.

11.
11 ДЕКЕМВРИ
ПЛАНИНАТА НА ЛЪЖИТЕ

Колкото по-дълбоко навлизаше в планината Шайен, толкова по-добре се чувстваше. Тази мисия беше важна и можеше да им донесе победа. Трябваше да преодолее много трудности, но накрая стигна. Проблемът не беше намирането на свръхзвуков самолет или подходящ екипаж. Трябваше да събере достатъчно гориво.

Но на това място военновъздушните сили бяха такива, каквито трябваше да бъдат. Хората не се чувстваха под постоянна заплаха и имаше разлика в уверените стъпки или във ведрия смях в столовата. Бойният дух беше много по-висок, отколкото в убежището в Западна Вирджиния, където ужасяващата картина на поражението тегнеше в ума на всички. Тези хора бяха победители. Бяха свикнали с победата. Нямаха никаква представа, че са се качили на „Титаник“, и Ал се опита да си придаде увереност, каквато не изпитваше. Нищо не биваше да смущава подобен боен дух.

Млада жена с чин капитан го заведе в зоната за изпитания. Изглеждаше на около тридесет, беше спретната и добре поддържана. Тя му се усмихна и тръгна пред него, обувките й тихо потропваха по пода.

Днес за пръв път щяха да опитат да извадят душа от тялото, което обитаваше. След като бъдеше извлечена, щяха да открият честотата й и да я унищожат. Това щеше да е първата подобна екзекуция. Затворникът беше чудовище, вероятно докаран от федералния затвор със строг режим във Флорънс, Колорадо, и след смъртта му дори онази част от него, която беше вечна, нямаше да продължи да съществува.

Това можеше да донесе и допълнителни ползи, защото, ако прераждането наистина съществуваше, тази ужасна душа никога нямаше да се върне към живот. Може би причината да се извършват престъпления беше, че душите на престъпниците се завръщаха, както тези на всички останали, и отново ставаха престъпници. Може би ако

войната бъдеше спечелена, щяхме да се научим да подбираме кой да оцелее във вечността и кой не.

Но това беше само едната страна на експеримента. Най-важното беше да се разбере как точно душите се свързваха с телата, за да се изработи някаква защита срещу светлината. Дисковете методично излитаха през нощта по целия свят, нападаха и засега нито една атака, дори и тази с водородни, неутронни бомби, нито с каквото и да е конвенционално оръжие не ги беше засегнала.

Британците и французите се бяха съсредоточили върху най-изолираните лещи, взривявайки ядрени заряди над тях, в земята до тях, облъчваха ги с електромагнитни импулси, дори ги засипваха с артилерийски снаряди.

Съединените щати се бяха концентрирали върху лещата на Великденските острови, нападаха я отново и отново с пълна имперска подкрепа, но със също толкова разочароващ резултат.

Един отряд морски пехотинци беше открил огън по дисковете при излитането им, но тъй като бяха направени от светлина, снарядите минаваха през тях.

Сега обаче всичко това беше приключило. Комуникациите в целия свят бяха заглушени. Сателитите не работеха, предавателите бяха смущавани от изкуствено индуцираните промени в земната йоносфера, а неземните линии — от мощните електромагнитни импулси, излъчвани от дълбокия космос. Обектите, предизвикали това затъмнение, образуваха пръстен около планетата и бяха четиринадесет на брой, реех се на около тридесет и три хиляди километра над всяка от лещите. Макар и те да не бяха на точна геостационарна орбита, астрономите, използвайки стари телескопи — единствените все още работещи уреди — твърдяха, че не се забелязва промяна в движението им. Военните комуникации бяха редуцирани до една честота — понякога — и няколко оптични мрежи, които имаха устойчиви на импулси релейни станции, и засега бяха недосегаеми за излъчваната от небето енергия.

Привлекателната млада жена спря пред стоманената врата, въведе някакъв код на клавиатурата и вратата се отвори.

Зад нея имаше тунел, който се спускаше стръмно надолу. В началото му имаше малка вагонетка от неръждаема стомана, закачена за черно въже, което сякаш потъваше в безкрайните дълбини.

— Това е началната точка — каза жената и се качи във вагонетката.

Приличаше на количките по лунапарковете, но когато затвориха вратата, запечатването беше плътно. Ал гледаше през малкото прозорче бетонния тунел, по чийто таван минаваха кабели.

Жената натисна някакъв бутон и количката потегли съвсем плавно и безшумно.

— С какво се задвижва? — попита Ал.

— Маглев.

Никога не беше виждал подобно нищо и докато пътуваше в това малко влакче, възроденатa надежда за победа нахлу отново в мислите му.

— Достигнахме пътна скорост, сър.

— Която е?

— Двеста и осемдесет километра, сър!

— Шегувате се.

— Ще видите доста чудновати машини днес. Имам предвид някои от нещата долу… Сър, това е цял нов свят.

Той си погледна часовника, като изчисляваше наум. Двеста и осемдесет километра в час беше малко повече от четири и половина километра в минута, значи бяха изминали почти три мили. Отбеляза си времето и попита:

— Как е първото ви име, капитане?

— Дженифър, сър. Дъщеря съм на генерал Бърт Мейзъл. Аз съм трето поколение във военновъздушните сили, сър.

Никога не беше чувал за Бърт Мейзъл, но се предполагаше, че трябва да го познава. Митичният клуб на първите имена.

— Старият Бърт — отвърна той. — Разбира се.

Който и да беше, старият Бърт беше направил хубава дъщеря. И умна, иначе не би била в Планината. Ал не беше се сещал за секс от доста време. Не че не беше привличан от много жени, просто всеки път, когато се опитваше да подхване връзка, губеше посоката.

Все още държеше снимка на Сиси в портфейла си, лъчезарно усмихната, седнала до масата им в Райт Пат Офисърс Клъб, където ходеха да танцуват. Лицето й изразяваше изненада от това, че я снимат, а очите й бяха изпълнени с радост. Кожата й блестеше от пот, защото

тъкмо бяха седнали след изтощителна румба. Година по-късно тя беше казала:

— Ал, имам нужда от теб — и беше паднала мъртва по средата на стаята. Масиран аневризъм на аортата. Беше на тридесет и осем години.

— Добре ли сте, генерале?

— Да.

— Не сте били информиран за тази част на проекта, нали?

— Очевидно не. Смятах, че съм информиран за всичко.

Тя се усмихна.

— Тогава гледайте на това като на приключението на живота си, защото то е такова.

— А нашият затворник?

— Ще умре двойно, така му казваме.

— Какво е извършил?

— Нямам идея, сър. Но е лошо момче.

— Да, предполагам. Знаем ли дали душата продължава да съществува извън тялото?

— Разбира се, сър. Вадили сме ги от телата и сме ги връщали обратно.

— Наистина?

— Напредваме, сър. Знаем със сигурност, че когато тялото бъде убито, душата не умира и не губи целостта си. Но може да бъде унищожена.

— Как?

— Определени честоти я карат да се разпръсне. Трилиони електрони. Организацията изчезва, малки късчета съзнание се разлитат завинаги из пространството.

Той реши, че прогресът е невероятен. Състезаваха се с времето, но с такъв напредък наистина имаха шанс да спечелят.

— Можем ли да върнем душите на скиталците?

— Възможно е.

— Това би било невероятна победа.

— Да се надяваме, сър.

Той си погледна часовника още веднъж: бяха изминали четиринадесет километра, което значеше, че вече не са под планината Шайен.

Облегна се назад. Малката вагонетка сега минаваше под най-дебелите проводници, които някога беше виждал — черна, безкрайна река, прикрепена към издялания камък на стените с тежки метални скоби, които проблясваха хипнотично, докато те се ускоряваха. На всяка стена имаше лампи, на двайсетина метра една от друга, но грееха толкова слабо, че не можеха да разкъсат напълно мрака. През предното стъкло се виждаше безкрайна върволица осветени амбразури, които изникваха от двете страни, а после преминаваха край страничните прозорци като блестящи ленти.

— Тези проводници доставят електричество, нали?

— Да, трябва ни, за да променяме разположението на електроните, да смутим честотата на душата и да я объркаме. После само засилваме мощността, докато… не се пръсне.

— Убивали сте тук и преди, нали?

— Двайсетина.

— Но само телата? Не и душите?

— Изваждахме ги. Душевна операция. Днес за първи път ще се опитаме да я унищожим.

— А онези, изваденитe… къде са?

Лицето й се промени и тя изпадна в нещо като мрачно мълчание. Дали не я беше обидил? Но с какво? Какво толкова, ако имаше нещо, което все още не разбираха?

Вече бяха навлезли сто и двадесет километра навътре. Сто и двадесет. Къде, по дяволите, се намираше това място? Кой го беше построил и кога? Спомняше си, че на 12 септември 2001 година, секретарят на отбраната бе обявил, че Министерството е „загубило“ трилион долара, и вероятно проекти като този обясняваха къде са отишли парите.

Подобни съоръжения се строяха с години. Може би няколко поколения. И със сигурност струваха трилиони долари.

Тридесет и три километра.

— Спускаме се надолу, нали?

— Да, сър.

— И?

— Намираме се на шест хиляди метра дълбочина, сър.

— Мили Боже! Двадесет и седем километра навътре и шест надолу. Защо толкова дълбоко?

— Не искаме душите да избягат. А те са трудни за хващане, сър. Много са хлъзгави.

— Значи знаят какво се случва с тях?

— Те са живи. Никога не го забравяйте. Ако започнете да си играете с някоя душа, тя ще потърси начин да избяга. Умна е. Ако една избяга, врагът ще я види и ще разбере какво правим. Затова се крием надълбоко. Най-доброто място за случая.

— Какви наблюдателни съоръжения имате?

— Сър?

— Сателити. Защитни кораби.

— Никакви от миналата седмица насам. Но ни пази отряд на военновъздушната полиция, а и имаме всякакви сензори.

С други думи, съоръжението беше напълно беззащитно. Ако врагът само заподозреше какво става тук долу, щяха да дойдат на мига.

Вагонетката забави ход и спря.

— Стигнахме второ ниво. Трябва да използваме асансьора за останалата част от пътуването. Останете седнал, докато се изравни налягането.

Вратата изсъска, после се чу припукване и ушите на Ал писнаха.

— Какво беше това?

— Налягането тук е четири атмосфери, сър.

Когато излязоха, таванът беше толкова ниско, че Ал едва ли не трябваше да коленичи. Залата беше издълбана в здрав базалт — проблясващи черни стени, набраздени от бургии. Освен това беше много тясно. Ал се чувстваше притиснат от тежестта на камъка. Сякаш бе в ковчег.

Как би могло да се построи нещо подобно без комитетът на обединените началник-щабове да бъде информиран?

— Откога сте тук долу?

Тя го погледна, но не каза нищо. Побутна го към асансьора, който приличаше на фризер за месо. Беше с доста плътна изолация. Имаше пейка за сядане за четирима души и предпазни колани.

— Необходими ли са? — поинтересува се Ал.

Тя се закопча.

— Препоръчителни са.

Чу се изтракване, после засмукващ рев и Ал буквално се издигна към тавана. Като се бореше здраво, той успя да достигне колана и да се

закопчае.

— Ще се спуснем още четири километра и половина.

Четири километра и половина надолу, след още сто и пет напрано и тринайсет и половина надолу — това беше невъобразимо. Той не познаваше технология, която би могла да стори това. Но очевидно някой си служеше с нея. А експериментите върху души тук явно се провеждаха от доста време.

— Това е проект „Манхатън“ за души вместо за атомна бомба — отбеляза той.

— Така е, сър. Секретността е много голяма.

— Самсън.

— Директор е на проекта.

Том беше гадняр, но определено знаеше как да пази тайна.

— Впечатляващо. Не съм предполагал.

Асансьорът жужеше и подскачаше леко. Теснотията плашеше Ал. Честно казано, колкото повече наближаваше експериментът, толкова по-неловко се чувстваше от мисълта за убиването на нечия душа. Не можеше да проумее как дори най-ужасният престъпник заслужава подобна участ. Имаше чувството, че се месят в Божиите дела.

Искаше му се да се обади на Самсън и да поиска това да бъде поне отложено. Но дори и да успееше да се обади, Том нямаше да разреши. Би сметнал подобно настояване за измяна и нямаше да сбърка. Наложително беше да се научи всичко възможно, за да се победи светлината, и ако на някой престъпник бъдеше отнет вечният живот по пътя към откриването на отговорите, толкова по-зле за него.

Асансьорът спря.

— Ще има още едно припукване — предупреди тя. — Отворете уста.

Жената натисна бутон и вратата се плъзна назад. Този път се чу висок и тъп звук и Ал се почувства, сякаш го бяха ударили в гърдите с медицинска топка.

— Ох!

— Седем атмосфери — отбеляза тя.

Влязоха в малка стая с черни, влажни стени. Беше може би метър и петдесет широка, два и десет висока. Малко по-голяма от ковчег. На отсрещната стена имаше черна врата.

— Какво е това? Входът към ада?

Тя се засмя и отвърна:

— Да.

Той я последва по стръмния коридор, после надолу по виещо се стълбище, толкова тясно, че едва успяваше да стъпва. Слизаха поне двадесет минути и Ал си помисли, че изкачването обратно ще е тежко усилие.

Озоваха се в зала, която наистина беше с размера на голям саркофаг. На едната стена имаше друга черна врата с кръгло прозорче, като издуто око на насекомо.

— Ще трябва да се съблечете, моля.

— Извинете?

— Свалете си дрехите, генерале. Ще ви дадем специален костюм. За да не бъде убита и вашата душа, сър.

— Ами вие?

— Аз ще остана тук.

Той си свали униформата, вратовръзката и ризата, а тя го наблюдаваше безизразно. Най-накрая свали обувките и панталоните и помоли.

— Госпожо, може ли малко уединение?

Тя се обърна и се вгледа в стената. Можеше да разбере неохотата й — сега лицето й беше опряно в базалта.

Когато остана гол, той се обърна към вратата. Тъмната амбразура изглеждаше зловещо, почти като нещо живо.

— Затворникът е готов — каза жената и вратата започна бавно да се отваря.

Пред него се разкри най-смущаващата гледка. Залата беше ярко оцветена, като във вътрешността на приказна египетска гробница — редици мъже, бог със златна тиара, затворници, застанали на колене, странни предмети, които приличаха на вакуумни тръби.

— Какво, по дяволите, става тук?

После видя и в залата устройство от същите вакуумни тръби. Имаше някакви мъже, облечени в черни униформи без обозначителни знаци.

— Извинете ме, господа, но ми трябва някаква дреха.

Никой не му обърна внимание. Бяха се скупчили около тръбите, свързани с дебели кабели, излизащи от стените. Виждаше само

гърбовете им.

Някои от неясните фигури в барелефа бяха със забити кабели в гърлото и тръбите, закачени за другия им край, светеха ярко. Други бяха тепърва интубирани, главите им бяха отметнати назад, а червата им бяха разтеглени, докато облечени в черно войници като тези тук вкарваха кабелите в гърлата им. Някои чакаха с лица, извърнати настрани.

— Моля ви, дайте ми комбинезона, господа.

Чу зад себе си тежко изтропване. Обърна се и видя затварящата се врата.

Жената го беше последвала. Понечи да й закрещи, но изведнъж се сепна.

Очите й го гледаха с напълно празен поглед. Сякаш не бяха живи. Веднага се сети за съня си отпреди две нощи — онова лице, като на гейша, което се взираше в него.

Беше тя.

Жената се усмихна.

— Здравейте отново.

Ал хукна към вратата и тя не се опита да го спре. Напротив, отдръпна се с грацията на матадор.

Той затърси някаква дръжка, като трескаво опипваше повърхността на вратата. Нямаше дръжка, нямаше ключалка. Жената го наблюдаваше напълно безучастно.

Сърцето му биеше толкова силно, че сигурно щеше да получи удар. Опита се да каже нещо, но устата му беше пресъхнала. Не се осмеляваше дори да помисли какви са тези хора, но все пак го направи — те бяха врагът, затова чернотата на униформите беше толкова странна, сякаш буквално бяха облечени с нощта.

Внезапно осъзна нещо, с яснотата на осъдения на смърт. Разбра, че грехът поражда тази чернота, че те не бяха в униформи, бяха голи като него.

— Твоята душа няма да бъде убита — каза тя зад гърба му. Гласът й беше… мелодичен и все пак в него имаше нещо, което можеше да се определи само като гняв, може би по-дълбок гняв, отколкото беше чувал някога.

Или не. Беше чувал този отсечен, горчив тон и преди.

— Самсън е един от вас.

— Така е.

Тя сложи ръка на рамото му и го подкани:

— Хайде. Може да стане по лесния или по трудния начин. — Беше нащрек. Съзнаваше, че е опасен. — Не си въобразявай, че можеш да се измъкнеш оттук.

И после потрепери, като куче, което изтърсва козината си.

Униформата й падна и той видя, че това изобщо не е униформа, а нещо тънко и сега сухо. Като сменена змийска кожа.

Истинската й кожа проблесна и лицето й се промени. Тя примигна и очите й станаха обли, примигна отново — и те се издължиха. Мигателната мембрана се спусна над очните ябълки и когато се отдръпна, той се озова лице в лице с най-прекрасното и ужасяващо нещо, което беше виждал.

Лицето беше на змия или гущер, но плоско и издължено, за да покрива предната част на човешката глава. Беше леко наклонено, изящно, с неподвижни змийски устни. Но в златистите очи проблясваше усмивка, очи, съвсем различни от човешките, каквито бяха допреди малко. Тези очи преливаха от живот и — той го виждаше ясно — от радост.

Имаше земен аналог на тези създания. Хамелеоните. Но тези тук бяха много, много по-еволюирали от които и да било земни създания, променящи външния си вид. И сега вече разбираше защо Самсън носеше спринцовката си. Не беше наркоман. За да живеят на повърхността, на тях им трябваха определени поддържащи вещества. Срещу алергии, болести — вероятно никога нямаше да разбере кое ги заплашваше наистина.

— Сега искам да се успокоиш, Ал. Колкото по-малко се бориш, толкова по-малко ще те боли. Трябва да разбереш, че ние нямаме милост. — Очите проблеснаха. — От теб зависи. Може да бъде ужасна агония, но може да мине и гладко. От теб зависи, Ал.

Другите подготвяха оборудването. Ал видя как най-близкият се обръща към него. Беше черен като нощта, кожата му беше лъскава като скъпоценен камък и проблясваше при всяко негово движение, изящните мускули се очертаваха. Мъжът измъкна една тръба от стената и се приближи към Ал. Тръбата издаде лек съскащ звук. Краят й, като че бе направен от мед, светеше със странна зелена светлина.

— Вече го пробвахме — каза Дженифър. — Знаем, че ще подейства.

Заля го ужас. Това не беше просто смърт, беше по-лошо. Беше пълният край на съществото му. Убийство на душата му.

Не беше тренирал бойните си умения от години, но извика старите си познания от глъбините на съществото си, изтегли се назад и се опита да нанесе страничен удар с крак.

Съществото хвана крака му и го блъсна в пода.

Ал пое удара и се опита да го изключи от съзнанието си, но не успя. Жената издаде звук като от струна и всички се засмяха. Беше тих, весел смях на мъже, които колят животни и се шегуват, докато режат гърлата им.

Този, който го беше съборил, се обърна настрани и продължи работата си — завинтваше медния накрайник за една от стъклените тръби.

Ал се изправи на крака. Беше изпълнен с тъпа и непоколебима решимост. Собствената му алчност го беше довела дотук. Беше поел поръчението на Самсън, макар да беше наясно, че има нещо много гнило. Беше го направил, жаден за повишение, независимо че цялата система беше напълно разбита и едва ли имаше някакво значение.

Бяха използвали амбицията му срещу него, за да го примамят в капана си.

Беше дошъл тук готов да убие душата на някой друг, защо тогава толкова се грижеше за своята?

Но го беше грижа. В себе си имаше частица вечност, усещаше го ясно и не искаше тя да умре. Това чувство беше толкова силно, че той скочи срещу жената, която се приближаваше към него. Ударът му попадна в целта и главата й се отметна встрани. Той продължи да стоварва юмруци върху нея, но всеки път се сблъскваше с невидима стена. Беше като да удряш мокър памук. Тя го гледаше безучастно, докато той се отказа и, също като жертвите от барелефа, скоро застина с отпуснати до тялото ръце.

Един от мъжете се приближи.

Жената посочи една от рисунките и каза нещо. Картината изобразяваше затворник, на когото изваждаха очите. Дойде и друг, огледа я за момент, после отвори нещо, подобно на дебело джобно

ножче. Чу се пукот, последван от изсъскване, и нещото се превърна в непоносимо ярка малка звезда в ръката му.

Мъжът се приближи към Ал, очите му бяха дори по-празни от тези на жената, тесни и жълто-зелени, не златисти. Мигателната мембрана се плъзна бързо над зениците, после изчезна обратно в орбитите.

Звездата се приближи към лицето на Ал. Беше гореща и той се опита да се извърне, но не можеше да помръдне. Започна да гори около устните му. После се чу цвърчене и Ал се опита да извика, но вместо това се задави със собствената си кръв.

Звездата бе оттеглена и кръвта се стече по пода, отмивайки в нозете му месестите останки от устните му.

Съзнанието му се изпразни. Знаеше, че ще бъде убит, но сякаш всичко това ставаше с някой друг. Шокът се отразява дори на войниците.

Секунда по-късно нещо, което приличаше на червен змийски език, изскочи от предмета, удари лявото му око и в мозъка на Ал избухна ярък червен проблясък. Той чу как мускулите му изпукват и във врата му лумна болка, докато тялото му буквално се разкъсваше в опитите му да се пребори с невидимите окови. Той не разбираше, че е поставен върху заредена с електричество платформа, която неутрализираше нервната му система, спирайки всяка команда на мозъка към тялото му. Освен това не разбираше, че цялото това оборудване е не само старо, но и просто. По-просто от всяка създадена от човека електрическа схема. Не разбираше, че тези същества не са надминали човека в повечето науки, а само в една — науката за душите, която правеше тези изтощени, поразени от глад и бедност създания да изглеждат като тъмни богове в очите му, както испанците — болни, гладни и далеч от дома — някога са изглеждали като богове в очите ацтеките.

Никога не би си представил, че извършващите операцията са уморени и отегчени, че мечтаят да се приберат вкъщи при жените и любовниците си, че самите те не разбират напълно защо са тук и защо правят това. Не знаеше, че щастието на младата женска произтича от факта, че ще получи много кредити и власт, ако чудовището, което създаде, се окаже успешно. Нямаше представа, че то трябва да проникне в друга вселена и да премахне заплахата, появила се там.

Беше човешка вселена, известна им от хиляди години. Можеха дори да влизат в нея, донякъде, но не чак толкова навътре, за да направят нещо толкова сложно, като да намерят компютърен файл и да го унищожат.

Можеха да влизат във вселената само с тромави напъни, а не с точността, която им трябваше сега.

Светът потъмня и на него му се прииска да завие от ярост и ужас, но не можеше. Беше лишен от всичко. Беше ярка искра, наречена Ал, и това бе всичко — това, и болката, заливаща го на вълни, океан от болка.

После почувства пръсти да се преместват към гениталиите му, последва още болка, този път извираща оттам, и той разбра, че е бил кастриран.

През агонията Ал започна да изпитва странното чувство, че се клати, сякаш се намираше в лодка или люлка. Нямаше как да знае, че операцията, която току-що беше понесъл, разбила специализираните нервни окончания, в които се приютяваше електромагнитният орган, който беше душата на физическото тяло. Това беше един от начините да се извърши операцията. Проникващата светлина — другият.

В мига, в който рязането приключи, клатенето се превърна в странно, безчувствено накланяне и стаята сякаш премина край него, силуетите потрепваха и се въртяха, докато зрението му, освободено от ограниченията на очите, виждаше всичко наоколо. Обработваха го сякаш беше нощна пеперуда, хваната в пръстите на жестоко дете.

И въпреки това връзките между тялото и душата си оставаха силни и когато едно от същества заби палците си в основата на челюстта на Ал, той усети изпукването й, докато изпълнената му с кръв уста се отвори.

Следващото усещане беше подобно на изпитаното в кошмара от онази нощ — същото задушаващо усещане на нещо проникващо в него. Един от големите кабели с износена и напукана изолация беше натикан в гърлото му. Болеше хиляди пъти повече от миналата вечер и случващото се със съзнанието му беше подобно, но хиляди пъти по-силно. Задави се, тялото му се опита да изкашля нещото навън, но силни ръце го набутаха по-навътре.

Онази нощ бяха разглеждали мислите му, за да видят дали е разбрал кои са и какво правят и дали има възможност да предаде

плановете им, докато пътува към капана.

Ал се задави неистово, опита се да извика, сякаш да предупреди света, че Съединените американски щати се управляват от нашествениците.

Листовките на предателя Самсън наистина бяха с цел да убедят хората да се събират и Самсън беше използвал някаква техника за контрол над съзнанието, за да накара президента да се самоубие, а сега Ал беше тук и биваше разкъсван — единственият човек, който можеше да се изпречи на пътя на Самсън.

Беше тук, защото бе започнал да подозира, че Самсън работи за тях.

Като страници на книга, живите страници на душата се изсипаха от тялото му и той навлезе в ново състояние. Около себе си виждаше синьо стъкло, а отвъд него — гъвкавите фигури, които се движеха в залата за извличане, докато тялото му лежеше на кървава купчина. Видя ги да взимат частите, които бяха изрязали, и да ги пъхат в някаква дупка. Беше закачен за жица в една от огромните стъклени тръби. Беше в него и изгаряше душата му, душата му гореше.

— Добре — каза жената на английски. — Приключихме, генерале.

Сега изпълваше тръбата: плазма от електрони, които проблясваха в милиони различни цветове, искряха и се усуквaха. Душата му се хвърляше към стъклената стена, отново и отново.

Жената заговори с тих, равен глас. Двама от помощниците й вдигнаха тръбата, а третият измъкна кабела от износения бронзов накрайник и я сложи в друг накрайник на пода. Ал ги виждаше, но не можеше да говори, не можеше да извика, най-вече не можеше да се измъкне от тръбата.

Наблюдаваше как слагат тялото му в найлонова торба. Двама от мъжете го вдигнаха на рамене и го изнесоха. Преди вратата да се затвори зад тях, Ал видя, че го отнасят към вътрешността на съоръжението.

Настъпи пълен мрак. Всъщност не съвсем. Имаше блясък, който, осъзна той, идваше от неговата тръба. Светлината, останала в тази адска зала, беше светлината на душата му.

ЧАСТ ВТОРА
ПОГУБВАНЕТО НА ДУШИТЕ

Свети Михаиле, Архангеле, защитавай ни в битка, бъди наша закрила срещу коварството и злобата на дявола. Нека Бог го отблъсне, смирено се молим, и ти, о, Принце на Небесното царство по силата на Бога, да хвърлиш в ада Сатаната и всички зли духове, които скитат из света и търсят погубването на душите.

Папа Лъв XIII,
„Молитва към Свети Архангел Михаил“

Аз зная този час — часът оловен.
Ако го минеш — ще го помниш —
както замръзналите своето смразяване —
сняг — и втвърдяване — и отминаване.

Емили Дикинсън
„След тежка мъка — чувстваш официално“

12.
18 ДЕКЕМВРИ, ВЕЧЕРТА
ТАЙНСТВЕНИ ДЕЦА

Мартин бе лежал неподвижно толкова дълго, че беше вкочанен от кръста надолу. Сякаш краката му изобщо ги нямаше, а тялото му беше студено като труп. Беше гладен и измръзнал. Бягаше от дни, обикаляше от къща в къща, спеше по таваните и мазетата, на всяко място, което предлагаше защита от светлината.

Сега беше вкъщи и се криеше в собствения си тайник.

През цялото време бе търсил Тревър. Не вярваше, че може да стори нещо за Линди и Уини. Ако ги последваше, само щеше да попадне в капан.

Като американец, досега той не се бе чувствал уязвим по начин, по който много хора в този свят живееха в страх, че любимите им същества може просто да изчезнат някоя нощ.

Тук това не се случваше и той не бе очаквал, че ще го сполети огромната мъка от загубата на любимите същества. Беше толкова смазващо, че трябваше да се насили да не потъне в безпомощно угнетение.

За да се бори, се беше фокусирал върху една цел. Неговата цел беше Тревър. Бе претърсил половината къщи в Смоуки Хилс и смяташе скоро да се промъкне в града по мръкнало. Нощ след нощ светлината минаваше над Хароу и той се съмняваше, че са останали много жители. Същото важеше и за Смоуки Хилс. Идваше тук всяка нощ. Търсеше. Другите същества също идваха — тъмните същества, които беше срещнал като следовник.

Отекна гръм. Задаваше се нова буря. Скоро щеше да завали. Глобалното затопляне, откъсването на ледниците на Гренландия и Антарктида, нахлуването на сладките води от топенето на ледовете в океана и слънчевите изригвания бяха допринесли за превръщането на климата в опасност точно когато бяха започнали първите нападения.

Години наред САЩ бяха молили империите да намалят нивото на замърсяване, но те не желаеха да вземат мерки в развиващите се

зони. Индустриализацията на Африка и Южна Азия напълно бе сломила екологичното равновесие на планетата.

Дали и това беше планирано от нашествениците? Мартин се страхуваше, че е така. Опасяваше се, че са проникнали във всяка колониална администрация на Земята. Нищо чудно дори да се чувстваха удобно в атмосфера, която ние възприемаме като замърсена.

Потеше се въпреки ужасния студ в тайника.

Тишината беше дълбока. Часовникът му показваше, че остава малко време до залез. Имаше мисия тази нощ — освен да избягва светлината и другите заплахи. Смяташе да издири източника на звука, който бе чул близо до Сондърс. Барабанене, според него. Вероятно долу имаше някой.

Разбира се, в този свят вече нищо не можеше да се твърди със сигурност. Всичко беше възможно. Можеше да е някое създание от ада или извънземна машина. Или пък хора, и ако беше така, значи бяха повече от един-двама.

Намести се и зачака. Отгоре не долиташе никакъв звук. Вдигна лявата си ръка и докосна капака.

След малко натисна силно и капакът се отмести съвсем леко. Не последва нищо и той го отвори докрай.

Мина през трапезарията, после през дневната, където беше прекарал доста време в четене, беше чел на децата си, беше слушал любимата си музика.

Предната врата зееше. Мина през нея и се опита да я затвори, но не можа. Беше изтръгната от пантите. Излезе на тревата, сред дългите вечерни сенки. Вслуша се, но не чу нищо.

Не, това барабанене се чуваше само през нощта, единствено желанието да открие източникът му го бе накарало да излезе след залез-слънце.

После чу друг звук, силно фиукане над главата му, което си спомняше от нощта като следовник. Вгледа се в облаците и различи силует, нещо като гигантски прилеп.

Усещаше, че го наблюдава. Знаеше, че го гледа. А после чу откъм гората зад къщата познатото механично тракане.

Слънцето още не беше залязло, но извънземните животни вече го нападаха. Птицата беше съгледвач, а онова, което се криеше в тези дървета, щеше да го разкъса.

Той се спусна по хълма към потока, после продължи по течението му през сухите есенни храсти. Сълзи напълниха очите му, толкова го беше страх. Кръжащата над него птица изкрещя, а от гората отекваше тракането на странните чудовища.

Стигна до малко езерце, всъщност разлив на Сондърс, където понякога плуваше през лятото, и тръгна по кея. Като се насили да не се гмурне, навлезе постепенно в ледената вода и се мушна под кея. Хвана се за една от хлъзгавите подпори, скрит от трите лодки, закотвени там.

После чу преследвачите си, краката им пляскаха тихо. Чу и мърморене, кикот, тихи подсвиркванията. Осъзна, че е език, при това сложен, и се зачуди дали това не са истинските извънземни, или са просто създания, тренирани като кучета. Или пък бяха далеч по-умни от кучета, може би машини, на които е вдъхнат живот.

Чу се изтракване и ноктеста лапа задраска по дървения док над главата му. Мартин се вслуша в нетърпеливия шепот на дъха им и по-интимното тракане, издавано вероятно от устните им. Тракането напомняше за острие на нож, за звън, за звън на стомана. Някъде отвисоко отново долетя пронизителен вой и Мартин ясно долови гневните нотки.

Бяха ли го изгубили?

Нещо се плъзна във водата. Езерцето беше чисто и дълбоко, с високи тръстики, които се издигаха в тъмнината. Мартин съгледа под себе си голяма сянка, по-черна от мрака, с осем разгънати крайника.

Наблюдаваше как се плъзга към него с ужасяваща грация и се вкочани от ужас. Това беше неговата смърт, неговата грозна съдба, а той не бе направил нищо, за да я заслужи.

Нещото във водата се обърна и заплува към кея. Сянката му се приближаваше.

Беше загубил, беше пленен и сега щеше да сподели съдбата на обезобразеното момче, което беше намерил на пътя. Може би трябваше да продължи да се бори, но не знаеше как. Ако тръгнеше да плува, нещото щеше да го настигне за секунди. Ако излезеше от прикритието си, трябваше да се изправи срещу създанията на кея.

Нещо докосна крака му, сякаш плавей, и той видя сянката да се стрелва към него, готова за удар.

Затвори очи и зачака. Чу едва доловим плясък и побъркан от страх, но неспособен да издържи повече, отвори очи.

Във водата до него имаше момиче.

Тя изправи глава, вдигна вежди и сложи пръст пред устните си. Изглеждаше като нарисувана от холандски майстор, толкова съвършена, толкова лъчезарна. А освен това му се струваше позната, но не се сещаше откъде.

Той трепереше в студената вода и тя сложи длан на рамото му, за да го успокои, а после вдигна пръст до ухото си и поклати глава. Не слушай, заповядваше жестът. Протегна ръка към него с отворена длан. Посланието беше ясно: не слушай и недей да се движиш.

Но как можеше да не слуша това ужасно виене в небесата? То беше най-ужасяващият звук на света. И механичното кискане, което създаваше представата за огромни паяци, предизвикваше ужасен страх и събуждаше спомена за обезобразените тела.

Тя се намръщи. Какво искаше? И коя беше? Толкова познато лице.

Усмихна му се и Мартин си помисли, че за мъжа някои женски изражения дефинират самата същност на красотата. Тя се пресегна, сякаш доловила тази мисъл, и нежно докосна бузата му. Той се сети за Линди и потръпна от мъка.

Разпозна я в мига, в който тя докосна слепоочието му, кимна и се усмихна. Да, беше виждал този жест и преди. Внезапно се сети. Това беше дъщерята на Луиз Райт, Пами, мениджър в „Таргет“… и тогава му хрумна, че тя умее да чете в ума му.

Забеляза, че докато бе гледал към нея, съществата във водата бяха загубили следата му.

Чу се силно електронно припукване.

Пами Райт се намръщи.

Отекна глас, електрически усилен:

— Мартин Уинтърс, аз съм капитан Дженифър Мейзъл от военновъздушните сили на Съединените американски щати. Моля, излезте на кея.

Пами поклати глава. После посочи надолу и изчезна.

— Мартин Уинтърс, аз съм капитан Дженифър Мейзъл от военновъздушните сили на Съединените американски щати. Ситуацията е овладяна и можете да излезете на кея.

Видя бледото тяло на Пами да изчезва сред тръстиките. Тя мина покрай редица от черни форми, които просто стояха там, без да се

движат.

Последва я, гмурна се дълбоко и заплува с всичка сила. Същества, които дебнеха отпред, разпериха крака и се спуснаха към него. Той се свря в тръстиките, сред мрака и сигурността на корените, и зачака. Видя минаващи на пасажи риби, после Пами се появи отново, напред, още по-навътре в езерото.

Как го правеше? Как успяваше?

Трябваше да си поеме дъх и се понесе към повърхността. Беше необходимо, за да оцелее. Не можеше да издържи дори още секунда… И тогава тя се появи отново, издигайки се от дълбините, носеше син цилиндър. Подаде му гумена тръба и когато той я захапа, пусна кислорода. Мартин вдиша жадно и нежно облекчение се разля по вените му.

Момичето се плъзна настрани, когато нещо огромно и грубо удари гърба му. Той не се обърна, за да види какво е, а я последва, обзет от паника.

Но какъв беше онзи глас? Дали военновъздушните сили наистина бяха там? Може би щеше да е в безопасност, ако…

Пами спря, обърна се и изкрещя безмълвно: „Не!“

Той се спусна по-дълбоко, следвайки изчезващия й силует. Водата тук беше тъмна, ушите му пищяха от налягането, дробовете му отново заплашваха да се пръснат.

Още някой се появи до тях, млад мъж, гол като Пами, плуваше усилено. И неговите очи бяха скрити зад очила. Носеше кислород и Мартин отново вдиша жадно.

Беше спасен от изчезналите градски деца. О, Боже, може би и Тревър беше тук!

Заплува по-бързо и скоро достигна стесняващо се пространство, тунел. Не знаеше къде се намира, но те бяха пред него и той се опитваше да ги следва.

Изведнъж нещо метално сграбчи краката му и започна да го дърпа от тунела. Осъзна, че е едно от същества, и зарита с крака, но колкото по-силно се бореше, толкова по-здрава ставаше хватката. Кислородът му вече свършваше, а тук, в тясното, никой не можеше да му помогне. Опита се да се задържи за стените, но хватката се стегна и той разбра, че е загубил борбата.

Започнаха да го изтеглят от тунела и скоро отново можеше да вижда — около него се простираше езерото.

Стените на тунела бяха каменни, сега успя да ги различи, това беше последният му шанс. Познаваше подобни пространства — тунели, гробници и коридори. С всичка сила се протегна напред и съществото, усетило неочаквана съпротива, стисна болезнено глезена му. В същия миг Мартин ритна отново и отново и успя да се освободи. Ритна пак. После още веднъж, по-силно, когато усети, че краката, или щипките, отново посегнаха към крака му.

Навлезе обратно в тъмната теснина на тунела, но скоро вече не можеше да се движи, трябваше да вдиша. Отвори уста и водата нахлу в гърлото му и го задуши. Той се закашля и погълна още.

Да се давиш, беше мъчително, нямаше никаква магия, не виждаше картини от живота си да преминават пред очите му, само агония, отчаяна нужда, която нямаше да бъде задоволена, и после мрак.

Мрак. Мрак.

Въздух, сладък въздух, който влизаше в него, или може би просто халюцинираше.

— Хайде!

— Продължавай, по-бързо!

Някой го натисна по гърдите, Мартин се закашля и водата шурна от устата му. После пое въздух и отново беше в съзнание, мокър и безкрайно измръзнал.

Пожълтели есенни дървета, чучулиги, пеещи в последната светлина на деня, малката луна се плъзгаше сред облаците — прекрасна звездна скитница. И тя — Пами — беше се надвесила над него, а до нея момчето — също познато.

Вдигнаха го на крака.

— По-бързо!

Високо горе се чу пронизителен, смразяващ вой, който заглуши песента на чучулигите.

— Не слушай!

— Защо?

— Насочват се към страха. Ако не те е страх, не могат да те открият. Хайде.

Момчето се затича напред и Пами го хвана под ръка.

— Трябва да вървим. Разбраха, че са направили грешка.

Тя се усмихна смутено, а бузите и вратът й порозовяха.

— Някой току-що каза: „Има някой в езерото?“ и сега се гледат недоумяващо.

— Разбираш езика им?

Тя стисна ръцете му, после се плъзна леко встрани като горска фея. Бледото й лице сияеше в тъмнината, родена от облаците, които, проблясващи и тътнещи, се сбираха на север като глутница гладни вълци.

Когато Мартин отново се обърна към Пами, нея вече я нямаше. Затича се да я настигне — и в същия миг нещо го удари в гърба. Той рухна на земята, забил лице в студената влажна шума.

— Искам да се успокоите — каза жената от военновъздушните сили, Дженифър Мейзъл.

Той изкрещя:

— Помощ! Помогнете ми!

— Аз съм учен, доктор Мартин, няма да ви нараня.

— Тогава ме оставете да се изправя.

Тежестта се отмести и Мартин се измъкна изпод нея. Жената носеше камуфлажно облекло, намачкана барета и големи очила с двойни лещи. Очите й бяха големи и тъжни.

— Мисията не се развива както трябва — каза тя. — Трябва да се върнете с нас и да ни помогнете.

— Какви са тези неща? Мили Боже…

— Помогнете ни да разберем, доктор Мартин.

— Те се опитваха да ме убият. Правителството също.

Тя стисна ръката му.

— У вас се е насъбрал много страх.

Забеляза движение зад нея. Тя понечи да се обърне, но беше ударена силно с някаква тояга. Главата й се люшна и лицето й се изкриви. Дървото се беше отпечатало на бузата й.

Тя се извъртя настрани, кожата й се гърчеше, ставаше кремава, червеникава около мястото на удара.

Какво беше това, по дяволите?

Жената изръмжа и бързо скочи към него. Сега я виждаше добре и лицето й — о, мили Боже, — кожата й се бърчеше като желе, очите й

изглеждаха странни под зловещата светлина на облаците, странни и златисти.

Мартин се обърна и хукна. Не мислеше, че е способен да го стори, но тичаше с всички сили, защото видяното беше толкова ужасно, че умът му не можеше да го приеме.

Наблизо натракаха метални челюсти, а воят над главата му се усилваше все повече и повече — въодушевено, радостно, триумфално.

Страхът му беше маяк, но той не можеше да го спре, жената се беше превърнала в чудовище и това беше най-потресаващото нещо, което беше виждал. По-поразително дори от експлозията на пирамидата.

Тогава Пами се появи отново, гледаше към него от една скална тераса и му махаше да се качи при нея.

Тя лежеше по корем и той стори същото.

— Изпразни ума си — каза тя спокойно. — Концентрирай вниманието си върху тялото си. Не мисли.

Докато лежеше на затопления от слънцето камък, Мартин се концентрира върху болката в белите си дробове, върху биенето на сърцето си. След малко долови движение долу, последвано от тихи гласове.

— Ела — прошепна Пами. — Бързо!

В същия миг се чу тихо шумолене и облечена в черна ръкавица ръка се подаде през ръба. Мартин се обърна и хукна със сетни сили след Пами.

Отекна гръмотевица и от север се изви силен вятър. Навлизаха все по-навътре. Заваля пороен дъжд, сякаш се спусна жълта завеса. Мартин чуваше зад себе си виковете на странните птици и тракането на извънземните гласове.

— Хайде — подкани го Пами.

Той познаваше тази част от гората. Бяха минали Сондърс и се намираха на около миля от къщата му. Това беше държавна земя, част от програмата „Прерийно наследство“. Гората беше гъста за Канзас, а деретата — осеяни с храсти. Беше ловувал тук като момче — фазани, диви патици.

Минали времена. Беше разбрал, че Тревър няма да стане ловец, твърде много съчувстваше на животните. С Линди бяха дошли тук

веднага след сватбата си — разхождаха се голи, хванати за ръка, в някакъв свещен съюз със земята, който не можеше да се опише с думи.

Сега всичко беше ужасно, подгизнало от поройния дъжд и разтърсвано от рева на вятъра. Буря като тази лесно можеше да се превърне в торнадо.

Пами сякаш потъна в земята. Когато я последва, Мартин откри малка поляна и маскировъчна палатка, каквито продаваха в „Спортни стоки «Хайрам»“. Момичето влетя вътре. Мартин се приближи предпазливо, през шуртенето на дъжда се чуваше барабанене. После платът се отметна, Пами му махна настоятелно и Мартин влезе.

Първото нещо, което забеляза, беше, че тук барабаненето бе много по-силно и че въздухът е застоял. Очите му се настроиха към сумрака и той видя, че палатката е претъпкана с деца и младежи, вероятно двайсетина на брой. Това бяха изчезналите деца на скиталците.

Вгледа се в лицата им, като се опитваше да ги разпознае, не съвсем уверен, че иска да вкуси от зараждащата се в душата му надежда.

Когато не забеляза Тревър, се олюля безпомощно, неспособен нито да седне, нито да остане изправен. Беше достигнал края на силите си и всеки миг щеше да се свлече.

Не можеше повече да сдържа сълзите си, отпусна се на колене, закри лицето си с ръце и заплака тихо, със стиснати устни.

Нечия ръка докосна рамото му и той прошепна:

— Съжалявам. Съжалявам.

Не можеше да спре, чувстваше се безсилен и унизен.

— Татко?

Минаха секунди, преди да осъзнае какво чува и да вдигне глава. Видя непознато момче.

— Татко, аз съм Тревър.

Тогава го позна, беше мръсен, със сенки под очите, с рошава коса и облечен с мърляв камуфлажен костюм.

Беше се променил много. Вече не беше момче. Лицето му издаваше зрелостта на възрастен — и нещо повече. Промяната беше толкова рязка, че само за няколко дни беше станал неузнаваем за баща си.

Мартин разтвори ръце, Тревър се приближи и той прегърна слабото тяло на сина си. Да, сърцето и умът може и да бяха пораснали, но синът му все още си беше същото крехко момче, но с дълги крака и едри плещи, които загатваха, че ще порасне силен и висок.

— Тревър — успя да промълви. — Тревър.

Момчето го бутна нежно, но той само го притисна още по-силно. Никога вече нямаше да го пусне.

— Тате — прошепна Тревър и се вгледа в очите на баща си. — Тате, тук никой друг няма родители.

След миг Мартин разбра. Той беше единственият родител, който не беше станал скиталец. Вгледа се в очакващите лица, в очите, в които се таеше същата странна сянка, някои насълзени, други огромни от мъката, трети отчуждени, и промълви:

— Съжалявам.

— Аз съм Джордж — каза едно от по-големите момчета. — Приятно ми е да се запознаем. — Протегна ръка и се здрависа. Другите го последваха, повечето бяха тийнейджъри, но някои още деца, на десетина години. Бяха двадесет и двама, момчетата бяха с две повече от момичетата. Всеки се представи. Беше толкова официално. Странно официално.

През цялото време барабаненето не спря.

Тревър извърна поглед от баща си и промърмори:

— Заглушава звука на нощните ездачи, за да не се плашат малките.

Само като чу гласа на сина си, Мартин усети нов прилив на радост.

— Татко!

— Той не може да се владее — прошепна едно от малките момиченца.

— Мислите ми ли четете, деца?

— Понякога улавяме мисли, но не както си го представяш, тате. Хората не мислят еднакво и мисловните модели се различават повече дори от лицата. Не можеш да разбереш какво си мисли някой друг, освен ако той не знае как да организира мислите си така, че да общува, а ние все още се учим. Но усещаме чувствата ти… Излагаш ме, татко.

— Аз мога да чета мисли — обади се Джордж и бързо погледна към Мартин. — Не и вашите, сър. Не бих го направил.

— По-добре да не те хващам да ровичкаш в ума ми — предупреди го едно от момичетата.

— Разбира се, че няма, Силви!

— Напротив, правиш го. Както и да е, на нас не ни е трудно да ви разчетем, глупаци такива. Всяко момиче може да го стори, няма нужда да бъде ударено. Вие сте прозрачни по рождение, господа.

Тя облегна глава на рамото на Джордж, а той кръстоса крака.

— Какво значи да бъде ударено? — попита Мартин.

Възцари се тишина.

— Татко, искаме да опиташ.

— Да опитам какво?

— Недей да го питаш, Трев, той трябва да го направи.

— Млъкни!

— Какво става тук?

— Татко, спомняш ли си нощта, в която това се случи?

— Как бих могъл да я забравя?!

— Мама държеше Уини, а аз стоях до тях. Ти беше сложил ръка на рамото ми и го стискаше толкова силно, че почти го счупи.

— Съжалявам.

— Не, беше за добро. Светлината те пропусна. Удари мама и някак се разплиска върху мен. Излязох от тялото си и се издигнах във въздуха. Видях теб долу, видях всички ни. Видях мама и Уини, бяха златни в светлината — златни силуети от искри — и също се издигаха бързо. Но рамото ме болеше толкова много, че се спуснах обратно. Отначало бях в шок. Излязох от църквата с мама. Виждах те, но ми изглеждаше толкова далече. Викаше ни. Ти… никога не съм те виждал такъв, тате. Почувствах такова съжаление за теб. Толкова ми домъчня.

— Искам майка ти да се върне. Искам си момиченцето.

Едно от момчетата го разтърси за рамото.

— Ще спечелим, доктор Уинтърс.

Мартин го разпозна — Джоуи Фийлдинг, сина на Джордж и Мойра, които ръководеха „Октагон Фийд“.

— Не ми изглежда възможно — отвърна той, като се опитваше да потисне горчивината и безнадеждността в гласа си.

— На всеки от нас се е случило едно и също. Болеше ни, когато светлината ни удари, и тя не взе всички слоеве. Същността ни остана с телата ни. Загубихме лъжите, надеждите, повечето от наученото,

желанията си, представите, които имахме за себе си. Загубихме всичкия баласт.

Едно от малките деца се обади:

— Ние сме като нови. Пак сме нови…

— Стига, плашиш го — намеси се едно от момичетата.

— Не съм уплашен — възрази Мартин.

— Напротив. Ние сме странни и теб те е страх.

— Той не се плаши лесно — сопна се Тревър. — Баща ми е смел.

— Ще му трябва доста смелост, ако го направим.

Мартин осъзна, че този разговор се води на две нива — едно, което можеше да чуе, и второ, което оставаше тайна за него.

— Мисля, че трябва да знам за какво става въпрос.

— Казано по-просто, искаме да станеш като нас.

Как би могъл да го направи? Изглежда, това беше някакъв страничен ефект от неуспеха на извънземните да изтеглят душата.

— Точно така — потвърди Тревър.

— Мислех, че не можеш да четеш мисли.

Тревър се вгледа в отъпканата трева под краката си.

— Ти си лесен, татко. Защото те познавам…

— Стъмва се — каза Джордж.

Тревър го погледна яростно и поклати глава.

— Джордж, не. Не!

— Какво става?

Тревър го прегърна.

— Татко, те искат да си тръгнеш.

— Да си тръгна? Не мога да си тръгна!

Момче, може би на десет или единайсет години, измъкна пистолет и го подаде на едно от по-големите момчета. Беше полуавтоматичен четиридесет и пети калибър. Не го насочи към Мартин, но го държеше пред погледа му.

Мартин се вгледа в него. Вдигна поглед от дулото към младото лице. Очи, пълни със сенки. Тези деца се бяха променили.

— Вижте, трябва да помисля — прошепна той след малко.

Момчето насочи пистолета към него.

— Тревър! Тревър, кажи им, че съм добър баща. Аз съм… деца, слушайте. Трябвам ви. Имате нужда от мен. Аз мога да съм… да заместя…

Момчето дръпна предпазителя.

— Помогни ми, Пами! Хей, ти току-що ми помогна да избягам, а сега искаш да ме прогониш? Това е лудост.

— Татко, ако не тръгнеш… — Тревър не можа да продължи. Давеше се от сълзи.

— Тревър, кажи им. Не мога да оцелея навън. Никой не може.

Момчето се изправи на крака. Имаше едва покарала брада, само лека сянка по лицето му в сгъстяващия се мрак. Насочи дулото право към Мартин и каза тихо:

— Доктор Уинтърс, излезте оттук.

— О, Господи, чуйте, моля ви… само бягам и бягам, не мога да бягам повече. Тревър, моля те, помогни ми. Помогни на баща си.

Тревър се вгледа в него със странните си нови очи и Мартин видя истината: ужасът, който бяха видели, ги беше направил чудовища, всички тях. Тревър също беше чудовище.

Но после синът му докосна бузата му. Не беше жест на момче, а на мъж.

— Тате, оцеляват най-пригодните. Влечугите ще те намерят. Не можеш да се скриеш от тях, не си като нас. Ако останеш тук, ще ги доведеш право при нас.

Мартин се отдръпна от оръжието.

— Махни това нещо от лицето ми.

— Тате, трябва да го направиш. — Тревър го прегърна и Мартин притисна треперещото му тяло към себе си. Обърна се към Пами и попита:

— Защо ме спаси? Как може да си толкова жестока?

— Тя е глупачка. — Момчето с пистолета се изплю на земята.

— Обуздай бурята — обади се глас от дъното, — както ние направихме.

— Доктор Уинтърс…

— Пами, наричай ме Мартин, моля те.

— Доктор Уинтърс…

Тя отвори палатката. Навън дъждът се сипеше сред почти непрестанни мълнии и наоколо дебнеха сенки, които не би понесъл да види.

— Това е лудост. Не мога.

— Татко, направи го!

— Трев, не мога!

Синът му се изправи пред него. Лицето му бе обляно в сълзи.

— Изчезвай — каза Тревър и се обърна към момчето с пистолета. — Дай ми го.

— Защо? — попита момчето в недоумение.

— Защото само аз мога да се справя с това.

Взе пистолета и го насочи към лицето на баща си.

— Решавай!

Мартин се вгледа в дулото. Виждаше изопнатите мускули по ръката на Тревър, пръстът му се стягаше около спусъка.

— Тревър?

Момчето затвори очи.

— Сега, тате.

Мартин се опита да измисли някакъв аргумент, някаква молба, но вече нямаше място за аргументи или молби. Пистолетът щеше да гръмне всеки миг и Тревър щеше да прекара остатъка от живота си като сирак, като всички тези деца, но за разлика от тях щеше сам да е отнел живота на баща си.

Мартин вдигна ръка и каза тихо:

— Тръгвам си. Тръгвам си, синко, и искам да знаеш, че макар и да не разбирам, не те виня.

— Просто си върви.

— Знам, че трябва да се грижите един за друг, че не можеш да рискуваш…

— Проклет да си, върви!

Гласът на Тревър вече не беше същият. Беше толкова чувствително дете, че не би могъл да убие и фазан, а сега бе готов да убие баща си и гласът му беше твърд и нисък, изгарян от болката на човек, който би сторил това без колебание.

Мартин излезе сред мълниите.

13.
18 ДЕКЕМВРИ, ПОЛУНОЩ
СЕМЕЙНИ ДЕЛА

Уайли стоеше мълчаливо край водите на Сондърс и се опитваше да събере смелост, за да премине в другия свят. Щом Тревър можеше да дойде тук, значи и той можеше да прекоси в обратната посока, а това, очевидно, беше наложително.

Спря и се вгледа, опита да различи портала. Сега Мартин беше някъде там, сред тези смъртоносни гори, и някой трябваше да го спаси. Уайли бе решил, че той ще го направи.

Можеше да доведе Мартин тук. Щом никой от другата страна не го желаеше, можеше да живее тук. Колкото и непрактичен, и нравоучителен да беше, и то по начин, който вбесяваше Уайли, човекът не заслужаваше това да му се случи. Собственият му син да му причини такова нещо? Мили Боже!

Защо го бяха спасили, за да го захвърлят после? И как можеше Тревър — твърде чувствителен, за да ловува птици, за Бога — да бъде толкова суров с баща си?

Там се разразяваше буря. Тук небето беше чисто. Луната се беше издигнала високо. Наближаваше полунощ и от къщата се чуваше песента на Брук. Някога мечтаеше да стане певица, но животът, децата и липсата на плътен тембър я бяха задържали далеч от оперната кариера. Гласът й беше твърде нежен за сцената, но в тихи нощи като тази бе ангелско чудо.

Уайли знаеше, че тя стои до прозореца, гледа луната и чака мъжа си. Никога не възразяваше срещу среднощните му разходки, но те я караха да се чувства неспокойна. Гласът й беше сякаш някакъв вид спасително въже, хвърлено към него, в случай че се забави прекомерно.

Пееше стара приспивна песен, от онези, които беше пяла на Ник и все още пееше на Келси, древна песен, келтска. Наричаше се „Денят на Дирийн“ и се носеше като бриз през тихия ромон на водата.

Уайли хвърли камък под лунните лъчи и чу как изпляска в дълбоката река. Къде беше порталът сега? Дали се отваряше и затваряше? Според някои от по-странните неща, които беше чел за 2012-а, съществуваха портали из целия свят, особено в точките, където така наречените *лей линии* се пресичаха. Той не беше сигурен какво представляват тези линии. Планетарни енергийни линии сигурно би била най-простата дефиниция. Другата възможност беше да са просто нюейдж глупости.

Стоеше точно на мястото, където се бяха срещнали с Ник. Хвърли още един камък, който проблесна под лунните лъчи и потъна с плясък.

— По дяволите!

Чу нещо. Заслуша се. Беше от другата страна на реката. Никога не беше чувал такъв звук.

Заслуша се отново.

Какво *беше* това?

После разбра и кръвта се смръзна в жилите му.

Режещият звук можеше да идва само от ездач и той всъщност беше в портала, висеше между световете.

Уайли не носеше оръжие, беше го страх, че ако стреля в другата вселена, може да предизвика някаква катастрофа. Беше прочел всичко, което откри за паралелните светове, но в действителност за тях се знаеше много малко. Експериментите обаче доказваха съществуването им като физически места. Учените не се опитваха да предскажат какво има в тях. Той сигурно беше единственият, изказал хипотезата, че някои животни пресичат границата и са развили тази способност като защитен механизъм за избягване на опасност.

Не можеше да не е вярно. Той самият беше виждал странна котка, и то недалеч оттук. Голяма, черна и страшна. После беше изчезнала — пуф! — пред очите му.

Режещият звук стана по-силен, приближи се.

Брук спря да пее. Гласът й се извиси в нощта:

— Уайли?

Господи, трябваше да се прибере в къщата. Трябваше да вземе пушката си. Ник с право подготви оръжията. Беше умно момче. Имаше предчувствие.

Режещият звук сега беше почти пред него — но той не виждаше нищо. Звукът стана оглушителен — после Уайли усети гъдел, щипане по лицето и врата. Изпищя и се хвърли назад.

Падна върху нещо като метални пречки. Там, където ги докосна, те ставаха видими, и той разбра, че това не са пречки, а краката на онова, което децата наричаха ездачи. А сега режещият звук идваше отгоре. За Бога, той беше точно под проклетото нещо!

Претърколи се и звукът се понесе след него. Уайли изрита силно и там, където се удари стъпалото му, за миг се очерта част от съществото — блестящ жълт корем, сложно око и заострената лапа на единия крак.

Уайли побягна с крясък.

Чу се пневматично, флуидно съскане и бълбукане и жълта слуз се разля по земята около него. Жило с размерите на ръка прониза якето му и изчезна.

Но съществото се връщаше, Уайли чуваше механичното потракване на челюстите, ала по-важното бе, че усещаше как го изучава, и разбра, че следващия път това жило ще го убие.

Чу се рев, който отекна сред дърветата.

Тишина.

Вече нямаше нищо. Абсолютно нищо.

— Тате?

— Ник!

Синът му се спусна по хълма над реката. Носеше пушката му. Беше с пижама и по чехли. Зад него вървеше Брук.

— Уайли! Ник! Какво става?

Луната плаваше величествено, нощните птици се обаждаха. Прекрасното спокойствие на канзаската нощ ги обгърна, а малката река ромолеше тихо и сладостно.

Ник прегърна баща си, Брук притича, протегнала ръце, и почти го блъсна, изпълнена със страх. После заплака и прегърна и двамата.

— Ездач — каза Ник. — Чух го и видях, че нападна татко. Поне така изглеждаше.

Брук кимна.

— Мартин е в беда — заяви Уайли.

— Знаем — отвърна Брук.

— Току-що го прочетохме, тате.

— Опитвах се да отида при него, да пресека.

Внезапно чуха гласа на Келси.

— Има ли някой?

— Идваме, скъпа — извика Уайли и се затичаха към къщата. Келси ги чакаше пред вратата на кухнята с ръце на хълбоците.

Прегърна брат си и каза:

— Благодаря ти, че спаси татко. — После потъна в обятията на майка си.

Уайли не се учудваше, че семейството му знае всичко. Келси беше на осем и четеше добре. Вероятно четеше книгата, докато другите бяха заети.

Брук наля вода в кафеварката.

— Мисля, че трябва да разкажем на Мат — рече тя. — Имаме нужда от подкрепата му.

— Да се борим с тях, означава да ги признаем. Да повярваме в тях. И колкото повече го правим, толкова по-силна става връзката им с тази реалност. Затова вероятно не е добра идея да викаме полицията.

Брук сложи кафеварката на котлона.

— Значи изобщо не бива да се опитваме да минаваме през портала.

— Права е, тате — обади се Ник.

— Ами Мартин — той ще умре.

Ник задържа погледа си върху него.

— Какво?

— Тате, просто го остави да се случи. Ти се бориш, а не бива да го правим. Трябва да пишем и да се надяваме, че те ще прочетат написаното и то ще им помогне. Ако някой от нас направи и една крачка в онзи свят…

Очите на Келси се разшириха от ужас и Ник замлъкна.

Брук наля три чаши кафе и седна. Келси се настани в скута й.

— Ник, трябва ли… толкова късно? — обади се Уайли.

Ник му хвърли още един от изпитателните погледи.

— Не си ли спомняш?

— Не — каза Келси. — Не може.

— Какво да си спомням?

Ник прошепна толкова тихо, че едва го чуха:

— Аз съм пазителят, мама е вдъхновителката, ти си писарят. — Погледна към Келси. — Тя е бдяща. — Повдигна вежди. — Спомняш ли си?

Уайли не разбираше нищо.

Ник се втренчи в кафето си.

— Нашата бдяща ме събуди, когато чу ездача. Ако не го беше направила, вече щеше да си мъртъв.

Дължеше им живота си. Връзката, която чувстваше със семейството си, в този миг беше най-силната емоция, която някога беше изпитвал.

— Благодаря ви — каза той и притихна.

След малко обаче се чуха тихи гласове, идваха от горния етаж.

Келси беше затворила очи и Брук започна да й пее „Денят на Дирийн“. Гласът й беше нежен като бриз, твърде тих, за да заглуши разговора, който Уайли чуваше.

Той погледна към тъмните стълби, после към Ник — момчето скочи и се затича нагоре. Уайли извика след него и го последва, а Брук се загледа подире им, без да спира да пее.

Ник стоеше пред кабинета с пушка в ръце.

Уайли обаче знаеше, че вътре няма никого. Влезе и гласовете станаха по-ясни, по-отчетливи.

Но оттук нищо не можеше да премине. Не и толкова далеч от портала.

— Това е историята ми — обясни Уайли. — Историята ми ме вика.

14.
18 ДЕКЕМВРИ, КЪСНО
ЧУДОВИЩЕТО

Уайли видя влечуги, прекрасни, както са прекрасни змиите, с блестящите си люспи. Бяха в бяла стая с флуоресцентни лампи по тавана над метална маса за аутопсии.

Къде беше това?

После разбра и го написа: Входът на тяхната бърлога беше в планината Шайен, но самото място беше тук, точно под нас. Беше свързано с масата на планетата и енергията, минаваща през вените й — лей линиите, които се сливаха тук. Точно тук.

На осемнайсет километра от къщата се намираше географският център на континенталните Съединени щати. В другия човешки свят базата им беше точно под него. Ако имаше място, откъдето да проникнат в този свят, то беше именно там, където воалът между световете бе най-тънък.

Ръцете на Уайли полетяха. Едва забеляза, че Ник и Брук стоят до него, а Келси спи в ръцете на майка си.

Тримата потънаха в нощта, отнесени от прилива на думите.

Той наблюдаваше движението на собствените си ръце и думите, изплуващи на екрана:

Генерал Самсън се инжектира, пое въздух през зъби, докато познатата агония се разпространяваше по ръката му, прогори дробовете му, а после нахлу в лицето, главата и по цялото му тяло. Беше ужасно и гадно, но трябваше да го прави всеки ден.

Днес не очакваше да се подложи на атмосферата на човешката земя, но го правеше по заповед, която гласеше: „Ще поддържаш физическо състояние, което да позволява свободно придвижване в съществуващите планетарни условия по всяко време.“ Бе недопустимо да е неподготвен, защото не е очаквал да излезе сред проклетия им суров въздух.

— Време — излая той, докато влизаше в кланицата. Краката му нагазиха в кръв. Вонеше на сурово човешко месо.

— Десет и четиридесет и четири — отговори капитан Мейзъл.

Върху стоманена маса лежеше тяло. Самсън се вгледа безстрастно в него. Генерал Ал Норт, голяма работа. Той презираше това нетърпеливо същество заради безпочвения му идеализъм и невежо съзнание.

Вгледа се в устата, забеляза засъхналата груба линия, където бяха изрязани устните, и съсирената кръв в очните орбити.

— Мейзъл!

— Да, сър!

Самсън махна с ръка.

— Ако се провалиш…

— Няма да се провалим.

— Ти, капитане. Ако *ти* се провалиш…

— Не ме заплашвайте, генерале.

Тя произхождаше от влиятелно семейство. Не му харесваше, но не биваше да го забравя.

— Нищо подобно.

— Но ви се иска. Както и да е, вече казах на баща си какъв нещастник сте.

Самсън се опита да не обръща внимание на заплахата й. Ала баща й можеше да нареди дори неговата екзекуция.

— Капитане, съжалявам, ако стилът ми не ви допада.

— *Стилът* ви? Имате обаянието на скерикс, а миришете доста по-лошо.

— От антиалергена е, както сигурно ви е известно. Нека ви напомня, че моите задължения не ми оставят голям избор. — Той посочи към обезобразеното тяло на генерал Норт. — Ако ще вкарваме това нещо през портала, не разполагаме с много време, така че да се захващаме, капитане, ако не възразявате.

— Ще ви се да се проваля, сигурна съм, генерале. Но няма да стане.

— Цялата тази операция е пред риск от провал и ако това се случи, дори баща ви няма да може да ви спаси. Все още нямаме достатъчно роби, а не можем да докараме персонал, за да контролира наличните, защото лещите са стари и едва функционират. Губим двадесет хиляди човека на минута, а ни трябват още милиард след четири дни.

— Е, това не е мой проблем, генерале. Моят проблем е писателят в другата човешка земя — в света, в който вашите хора не успяха да проникнат пълноценно през последните петдесет шибани години!

Тя удари гневно неподвижното тяло.

— Ако не успеем в това начинание, и двамата ще се изправим пред самата Ехидна. И двамата, генерал Самсън, и никоя сила в Авадон няма да ни спаси.

Тя прекоси залата и се приближи към чакащия мъж.

— Докторе, време е да изпълните дълга си. Стига да можете.

Докторът сияеше на светлината, люспите му бяха ситни и млечнобели. Тя не знаеше името му, но външният му вид потвърждаваше класата му. Щеше да бъде учтива с него. Вероятно беше платил много за тази работа, с надеждата да сподели плячката от Земята.

Но докторът не направи нищо.

— Е, хайде, действайте!

Самсън се разсмя.

— Кралският прислужник. Персоналът ти е толкова обещаващ, колкото и планът ти.

— Трябва ми повече мощност — заяви докторът. — Поне четиридесет хиляди волта.

— Направете го с двадесет.

— Капитане…

— Направете го. Ще трябва да бъдете по-внимателен, вместо да използвате груба сила, за да прикриете некомпетентността си. Така че или го направете с двадесет, или ще се озовете в наказателния ми доклад. Писна ми от извиненията ви.

— Капитане, но за да продължи…

— Няма нужда да продължи дълго, само няколко часа.

Докторът хвърли отчаян поглед към генерал Самсън, който остана безмълвен.

— Добре — заговори капитан Мейзъл по телефона си, — колко можете да му осигурите?

Тя погледна към доктора.

— Компромисно решение: ще получите четиридесет хиляди, но само за една минута.

— Поисках две, капитане.

— Действай! Веднага!

Докторът измъкна тесен сребърен калъф от джоба си, отвори го и извади инструмент с черна, заострена дръжка и дълго острие, толкова тънко, че беше почти незабележим проблясък сред въздуха.

— Този екземпляр има сериозни артериални увреждания от холестерол — заяви той, — което обикновено се свързва с напредването на възрастта при техния вид. Трябва ли да инвестираме…

— Техния вид! — излая Дженифър. — Какво искате да кажете? Това е единственият друг интелигентен вид, който сме открили в милиарди паралелни вселени. — Тя посочи останките на Ал Норт. — Ако се справи, това същество може да спаси всички ни.

— Не смятам…

— Защо, докторе, не сте ли чували новините от дома? Не знаете ли какво става там?

— Това е възрастен екземпляр.

Самсън се намеси.

— Престанете да се карате, притиснати сме от времето и залогът е огромен. Изоставаме от графика, така че действайте.

— Не мога да нося отговорност, ако работя при такива условия.

— Докторе, ще ви дам на душетехниците.

Люспите на доктора потрепериха и се оцветиха в жълто. Всеки се страхуваше от душетехниците и уменията им да пленяват и унищожават душите.

— На какво основание? Нямате право.

— Може би, но ще го направя, можете да сте сигурен — отвърна Самсън.

— Докторе, нямате избор — добави Мейзъл.

— Млъкни, кучко! — изрева Самсън.

— Как смеете!

— Пак ли ще ме наклеветиш? Татенцето остарява. Татенцето не е това, което беше. Може би ще загуби властта си скоро и аз ще размажа жалката ти душица.

— Празни заплахи.

— Готова ли си да рискуваш?

— Само говорите, а времето лети, генерале. Лесно се разсейвате. Податлив сте на провали. Така мисли татко — изсъска тя.

— И бездруго няма да проработи.

— Смес от биологичен материал от двете земи? Няма начин да не стане.

— Чудесно, защото ако не стане, всички можем да се простим с живота си. Ако се провалим, ще умрем тук — на хиляда и петстотин кубита под Канзас.

Докторът започна да наглася инструментите си.

— Докарайте поддържащ персонал — настоя той. — Ако искате да стане.

— Аз ще ви асистирам. Това е изключително секретно.

— Няма нищо по-лошо от военен идиот, който се прави на медицинска сестра — промърмори докторът.

— Може би съм по-добра, отколкото смятате. Може пък да съм обучена.

— Аз купих своята работа, а баща ви със сигурност е купил вашата. С повечко късмет мога само да промия стомаха на дете. Ако съм голям късметлия.

Дженифър отвори малката кутия, която беше донесла със себе си, беше пълна с червена течност.

— Вижте, докторе. Това е жив материал от земята с една луна.

— Шегувате се.

— Има хора, които преминават между двата свята — каза Самсън тъжно.

— Това е смехотворно — не повярва докторът.

— Смятаме, че е било щастлива случайност. Но може и да не е така. Може да е намесена и ръката на Съюза.

Мейзъл, внезапно заинтригувана, се приближи.

— Не сте ми съобщавали този факт.

— Нямаше нужда да знаете — отговори Самсън.

— Това поставя нещата в съвсем друга светлина.

— В какъв смисъл? — запита докторът. Той също имаше интереси в тази ситуация. Всички имаха.

— Ако бъдем победени от вражески действия, Ехидна може да не бъде толкова… строга.

— По-строга ще бъде, не се съмнявай — заяви Самсън. — Имам опит в двореца.

— Израснах с последните й деца — каза Мейзъл. — Яйцето ми беше почетено с място в нейната кошница.

— Виждал съм да прекарват яйца през въпросната кошница. По едно на всеки десет секунди.

Мейзъл се нахвърли върху наетия от нея лекар и изкрещя:

— Започвай! Веднага!

Той вдигна капака на черната лакирана кутия и се вгледа в окървавения материал вътре.

— Няма ли да избухне при досега с въздуха?

— Няма да стане нищо подобно.

Докторът измъкна нещо дълго и влажно. Устна.

— Това е мъртво.

— Трупът също, но имаме душата му.

Генерал Самсън се замисли за милионите души, събрани дълбоко под тази стая.

Жътвата на телата имаше определена стойност при началото на тераформирането, но жътвата на душите беше наистина ценна плячка. Но това не засягаше нито доктора, нито капитана. За Самсън това беше гаранция за богатство отвъд най-смелите му мечти, богатство, което купуваше безкрайно количество идеално клонирани тела и с тях вечния живот, на който само най-високопоставените благородници се наслаждаваха.

Докторът разви инструментите си, взе ланцет с дългите си слаби пръсти и го прокара по линията край очната орбита на генерал Норт, като отстрани изсъхналата плът от краищата на раната.

После, като използваше два инструмента, прилични на златни палки с разширени краища, той измъкна окървавената ябълка.

— Това око не е в приемливо състояние.

— Приемливо за какво, докторе? — попита Мейзъл.

— За използване.

— Няма да вижда ли?

— О, ще вижда. За малко. Донякъде. Но — погледнете го, виждате ли как се разлага?

— Каква е причината? — попита Самсън.

— Генерале, знам, че сте в идеална форма, защото приготвям антиалергена ви. Помислете си какво ще стане, ако влезете в техния свят без серумите си. Ще се разпаднете. И това око се разпада.

— А ако го върнем в родния му свят, разложението ще спре ли? — попита Мейзъл.

— Подобно предположение е смешно. Няма да подейства.

Тя настоя:

— Можете ли да го имплантирате на трупа?

— Да, без проблем.

— Тогава го направете, по дяволите!

Той започна да докосва с инструмента си лявата очна орбита, нежно, предпазливо. Пръстите му работеха с виртуозността на пианист. Включиха се огромните генератори, извличащи енергия направо от ядрото на планетата.

Малки искри прехвърчаха около окото, докато целият ръб на орбитата не заблестя, сякаш беше направен от хиляди малки звездици, всяка от които невероятно сложен обект. Миниатюрна вселена от милиарди звезди, не по-големи от прашинка.

— Ще експлодира ли тъканта? — попита Самсън.

— Не — отговори Дженифър.

— Не съм сигурен — каза докторът. — Ще видим.

— Ще видим? Всички можем да умрем — извика Самсън и се отдръпна от операционната маса.

— Възможно е — промърмори докторът. После сложи инструментите си в кутията и взе очната ябълка с лявата си ръка.

— Как можете да го кажете! — изсъска Самсън.

— Вижте, тук съм, защото трябва да бъда. Цялата тази работа — да завземем планетата по този начин — е нередна. Тези създания не заслужават подобно отношение заради алчността на шайка разработчици. А да се използват военните, за да вършат работата на няколко лакоми души, е болно и зло, генерале, и не ме интересува кой ще узнае какво мисля. — Той сложи ябълката в орбитата. Чу се всмукващ звук. — Е, не избухна. Какво да се прави. Ще трябва да продължим да живеем.

— Ще ви обездуша — закани се Самсън.

— А, пак празните заплахи. И двамата сте експерти в това. Проблемът е, че не можете без мен, нали?

Той вкара и втората ябълка, после прикачи устните. За няколко секунди се загледа в снимката.

— Побързайте!

— Устните са твърде дебели.

— Изтънете ги тогава. — Самсън се вгледа в Мейзъл. — Време?

— Десет и четиридесет и осем.

Като продължаваше да се взира в снимката на Ал Норт, докторът притисна сияеща кърпа към устните и очертанията им започнаха постепенно да заприличват на тези на генерала.

После насочи вниманието си към гениталиите и ректума, които също бяха извадени от кутията и пришити към тялото. Накрая то отново беше цяло.

Докторът се отдръпна назад и обяви:

— Готово е.

— Вкарайте душата — нареди Самсън.

Дженифър Мейзъл каза нещо по малкото уоки-токи и секунди по-късно двама от душетехниците се появиха с огромна стъклена тръба, която съдържаше живата душа на Ал Норт. Светлината вътре вече не бляскаше и не се гърчеше, но се бе събрала близо медния накрайник, който светеше в червено.

— Смятате ли, че ще проработи?

— Постоперативното реодушевяване не е точно гравитационна наука — каза докторът. — Бихте ли го подготвили, капитане.

Дженифър вдигна тялото нагоре и дръпна главата назад, докато устата не се отвори. Впръска вътре от аерозолна кутия, на която имаше йероглифи в цветове, познати на всеки в паралелните светове, защото и в трите вселени съществуваше спрей „Лизол“. После вдигна дебелия черен кабел, навит на пода, и го вкара дълбоко в дезинфекцираното гърло на Ал.

— Тази душа е била орязана по желания от вас начин, нали, генерал Самсън? — попита докторът.

— Да, одобрих идеята ви.

— Питам, защото с всички тези нови връзки, щом като душата влезе вътре, единственият начин да я изкарате, е да разкъсате тялото на парчета.

— Ще искам ли да сторя подобно нещо, Мейзъл?

— Лишено е от всяка нишка, която внушава независимост.

— А мозъкът? — попита Самсън.

— Спомените му са изтрити до два дни преди да влезе в планината Шайен — отговори Мейзъл.

Единият от душетехниците вдигна тръбата, която беше около метър висока, с диаметър от трийсет сантиметра при основата. Другият включи кабела в контакта.

— Колко старо е това оборудване, Мейзъл?

— Компанията на баща ми го е закопала в египетската пустиня, на място, наречено Дендера.

— Кога?

— Преди осем хиляди години.

— Какви стиснати копелета сте. Ами ако хората го бяха намерили?

— Не беше вероятно.

— И все пак е на осем хиляди години, а трябва да разчитаме на него. Това е престъпна безотговорност според мен.

— Целта е да се натрупа състояние за боклуци като вас, генерале, а не да се харчи за екстравагантно оборудване, без което можем да минем. Трябва да спомена, че семейството ми има успешен бизнес от двадесет поколения, а вие сте безпаричен консуматор.

Тялото започна да помръдва.

— Не го изпускайте, Мейзъл — извика докторът.

Тя повдигна леко трупа и попита:

— Така добре ли е?

— Нормално — излая докторът.

— Пълнете — нареди тя на душетехниците.

Един от тях започна да покачва импеданса в тръбата, докато душата не се превърна в пурпурна искра, танцуваща в края на едната нишка.

Тялото помръдна отново, после още веднъж.

— Сигурен ли сте, че тези гърчове не са проблем? — попита Мейзъл доктора.

— Не можете да очаквате това да работи като модерно оборудване.

Самсън изсумтя презрително, но не каза нищо.

Цветът на нишката бавно се промени от пурпурен на виолетов, после стана бял. Очите на тялото се отвориха, гърдите изстенаха силно. Мускулите се стегнаха и от отворената уста изскочи пронизителен звук като съсък на скъсан маркуч. Крясък, осъзна Самсън. Това беше вик.

А после Мейзъл каза:

— Гледайте.

Тръбата, която беше задържала душата, беше черна като покров. Очите на Ал Норт обаче бяха широко отворени.

Генерал Норт плачеше.

15.
19 ДЕКЕМВРИ, ПРЕДИ РАЗСЪМВАНЕ
ПРЕСЛЕДВАЧЪТ

Бяха създали зъл голем, неспособен да се съпротивлява на заповедите, които бе получил. Но имаше и нещо повече. Уайли разбираше причината за това. Бяха използвали очите, устните и другите части, които бяха изрязали от бедния Джон Нънъли, и ги бяха сложили в тялото на Ал Норт. Явно се надяваха, че щом резултатът беше смесена плът от двата свята, ще може да се движи по-свободно в нашия свят. Така щяха да заобиколят и бариерата на неверието, която спираше тях да навлизат свободно.

За разлика от ездачите и скиталците от другата земя, той щеше да може да влезе в този свят изцяло.

Дотук единственият, който го беше направил без някакви видими ограничения, беше Тревър. Но сега този можеше да дойде с кървясали очи, чудовище във всеки смисъл на думата.

Уайли искаше да спре да пише, да предупреди семейството си, но пръстите му неумолимо продължиха да се движат, водейки го, където искаха да го заведат, на пътуване, което не можеше да спре, нито да контролира.

Забеляза, че зората се сипва, но не можеше да спре, не можеше да заговори. Дори не можеше да се извърне настрани от клавиатурата. Ник спеше в мекия фотьойл в ъгъла. Брук сигурно беше в спалнята.

Проблемът бе, че това чудовище трябваше да премине портала, да се изкачи по този хълм и да ги убие всички, а сега те спяха и не четяха, и следователно не можеха да видят това предупреждение. Той не можеше да ги повика, а беше наясно, че трябва да побърза.

После беше отнесен, далече, към последното място, за което го беше грижа, сякаш някаква неведома сила вършеше всичко, невидим магьосник, който контролираше целия катаклизъм.

Виждаше мрачни купчини по тротоарите, късове хартии, дрехи и счупени парчета, носени от северния вятър. Имаше миризма, плътна, сладка — миризмата на много мъртъвци.

Беше в Ню Йорк, Ню Йорк на света с двете луни, и това бяха хората, скочили от апартаментите си по Пето Авеню. Уайли беше сигурен, че има още като тях по всяка по-голяма улица на града.

Откроиха се някои подробности — портфейл „Армани“ лежеше разтворен на тротоара. Портиер, който се беше застрелял на поста си — мозъкът му бе засъхнал по стената зад него, а добродушното му старо лице беше полазено от мравки. Колело беше подпряно до един от стълбовете.

Уайли се насочваше с лекотата на сънищата, но с ужасяващата прецизност на реалността към една от страничните улици. Имаше малък ресторант, наречен „Ненрис“. Всички маси на открито бяха голи, бутилка шампанско стоеше на сервитьорския плот до списание „Таймс“ от деня, в който Ню Йорк беше поразен, 6 декември. Заглавната страница: „Странни трагедии разтърсват света“.

Някакво знаме се блъскаше в стената на каменна сграда. Беше художествена галерия, но Уайли не влезе, не и в тази студена, мрачна утрин.

Бореше се да спре ръцете си, да се отдръпне от лаптопа. Усещаше как Ал Норт става и тръгва с несигурни крачки, кашляйки, давейки се. Видя как изящната млечнобяла Мейзъл и черният блестящ Самсън с техните гъвкави тела и дълги нокти, с жестоките лица на влечуги, го придържат.

Ню Йорк отстъпи пред океана, огромни зелени вълни, свързани с по-малки вълнички. През белите им пенести гриви се появи черен силует на кораб. Бореше се с бурята и когато приближи, Уайли видя, че е наклонен и всеки път, когато вълна удареше страната с пробойна, нагоре бликваше огромен фонтан от пръски, блъскан от вятъра като малка дъждовна буря.

Хората бяха изчезнали от палубата просто като морска пяна, но той не се задържа дълго там. Озова се в огромния ресторант. Столовете танцуваха от люшкането на кораба. Но тук имаше и още хора, мъже в смокинги, жени с вечерни рокли. Стояха пред високите прозорци и поразяващото бе, че бяха станали скиталци тук и просто бяха умрели от глад. Виждаше издълбаните следи в килимите под нозете им. Бяха продължили да вървят и след като се бяха блъснали в стената. Виждаше подутите им сивкави лица.

Трябва да се прибера у дома! Някой да ми помогне!

После се озова на виеща се улица, задръстена с колички, малки мотори, табели на непознат език, лаещи кучета и подскачащи маймуни сред ярката светлина на деня. Улиците бяха пусти, но водата нахлуваше в тях и сградите се сгърчваха като уморени жени под страшната тежест на нощта. Малки вълнички се разливаха все по-навътре, всеки път, когато мястото се разтърсваше, водата облизваше мотоциклетите, табелите и студените пекарни, където някога се продаваше наан за няколко рупии.

Индия, някакъв огромен мъртъв град, който потъваше.

Стоеше на кръстовище. По-надолу се издигаше луксозна сграда — хотел, чиито завеси висяха през прозорците. Той погледна към плискащата се вода, която леко докосваше голите му стъпала, колко чиста изглеждаше въпреки фасовете и бутилките „Фанта“, найлоновите пликчета и подгизналите, сиви кръгли питки наан от мъртвата пекарна.

После се озова в гората. Неговата гора. И видя мъж.

Ник! Брук! Келси! За Бога, събудете се.

Ал Норт вървеше със странни движения — целенасочени, но странни. Проблясваше, докато вървеше, сякаш не беше изцяло там. Когато се блъснеше в храст, мърмореше и изстенваше и около него избухваха сини искри. Там, където краката му докосваха тревата, пламваше син огън.

— Мамо, тате! Мамо, тате! — извика Келси, като прегърна Уайли — който не можеше да спре да пише. Ник продължаваше да спи.

— Тате, Чичо Мечок е в гората.

Най-накрая Ник се събуди. Поклати глава.

— Хей, миличка — каза той на сестра си. — Татко е зает.

Погледни към книгата, Ник! Погледни насам!

Келси се сгуши в брат си.

— Да, Келси, Чичо Мечок е — каза Ник, пресегна се и потупа Уайли по рамото. — Татко, ще спреш ли за секунда? Едно малко момиченце иска да ти каже „добро утро“.

Като напрегна цялата си воля, Уайли се опита да реагира. Но ръцете му продължиха да тракат по клавиатурата, а гласните му струни си останаха парализирани, както винаги, когато изпаднеше в това състояние.

Погледни какво пиша, за Бога. Опита с главни букви.

ПОГЛЕДНИ ТОВА! ЕХО, НИК, АЛ НОРТ Е В ГОРАТА!!!

— Защо не извадим пушките днес, тате — продължи Ник, а спокойната унесеност на гласа му разкри, че НЕ е погледнал.

— О, Ник, беше само Чичо Мечок.

— Трябва да подготвим оръжията, Келси.

— Мамо, Ник ме плаши!

— Ник! — намеси се Брук. Погледна към Уайли, после към екрана, но Келси изтича към нея и я разсея.

ОПАСНОСТ ОПАСНОСТ ОПАСНОСТ!!!

Начинът, по който се движеха, се промени.

— Тате, ще слезем долу.

Излязоха. Секунда по-късно тракането на клавиатурата спря. Опита се да раздвижи ръцете си — и те се отдръпнаха.

Най-накрая!

Скочи и се затича по стълбите.

— Извадете пушките — извика той. — Ал Норт е в нашата гора.

Бяха във всекидневната, и тримата. Шкафът с оръжията беше отворен. Магнумът лежеше на масичката за кафе. Келси седеше на дивана с палец в уста и свити под брадичката колене. Беше ги спасила, помисли си Уайли. Отиде до нея.

— Как изглеждаше Чичо Мечок, скъпа?

— Ядеше ягоди.

— И как разбра?

— Устата му беше червена.

Грубата операция.

— Тате — каза Ник. — Току-що беше тук. Дойде до къщата. Реших, че ще влезе, но или се е объркало нещо, или е променил решението си.

— Защото не е влязъл? Сигурен ли си?

— Разбира се, че не съм сигурен. Може да е на тавана или да е невидим. Нямам идея.

— Но не го чу да влиза? — Уайли отиде до прозореца.

Ник дойде при него и след малко посочи:

— Там!

— Не го виждам.

После го различи — нещо червено се мярна сред сенчестите дървета. Раните от грубата операция. После видя проблясване на метал.

Сред тези дървета имаше някого, със сигурност, и той държеше в ръце голямо и грозно оръжие.

16.
19 ДЕКЕМВРИ, СУТРИНТА
ЛОВ НА ДУШИ

Мартин беше заобиколил сечището, където се спотайваха зловещите сенки на чудовищните паяци, които децата наричаха ездачи. Беше поел по хребета, по който се стигаше до къщата му. Но не тръгна към нея. Идеята да се приближи до опустошената развалина му бе противна.

Валеше силно, но сега дъждът бе спрял и втората луна се откроi ниско над хоризонта, като хвърляше отблясъка си над скалите и изкривените малки дръвчета по склона.

Опитваше се да не мисли за бъдещето, каквото очевидно нямаше, и най-вече се мъчеше да не се ядосва на Тревър.

Разбира се, синът, когото обичаше, малкият Тревър вече не съществуваше. Странното същество, заело мястото му, гледаше на света по съвсем нов начин.

— Но аз те обичам — прошепна Мартин в тишината. Винаги щеше да го обича, малкото дете, което беше държал в прегръдките си през страховитите нощи, което го беше поглеждало с радостни, доверчиви очи, което така бе обожавало баща си.

Независимо колко далеч отвъд границите на познатия свят беше отишъл Тревър, Мартин щеше да го следва в сърцето си, да се опитва да го разбере, да му даде любовта и подкрепата, от които се нуждае.

После внезапно се завърна мисълта: „Той ме изхвърли. Направи го.“ И Мартин не можеше да не се запита: „Какво може да накара един син да извърши такова нещо?“

Никога не беше вярвал в митовете за дявола. Беше се убедил, че християнският дявол е рогатият бог на старите вещерски култове от Северна Европа, нищо повече. А рогатият бог беше древногръцкият бог на веселието, Пан. С други думи, езическото божество беше превърнато във враг на новия бог. Подобни неща се случваха в историята на религиите, боговете на миналото се превръщаха в демони на настоящето.

И все пак нещо беше нарушило баланса между доброто и злото в света и затова Тревър беше постъпил така, затова неговата собствена душа скоро щеше да бъде хваната и унищожена, а тялото му щеше да стане собственост на някой друг.

Отекнаха гръмотевици и отново заваля. На светлината от мълниите Мартин съзря елен. После чу високо в небето писъка на козодой. Зората идваше, но нахлуващите облаци бяха толкова плътни, че все едно още беше нощ.

Той затисна ушите си с длани, после се извърна и опря лицето си в скалата. Цепнатината, в която се беше прислонил, не беше дори половин метър дълбока и на височина едва надминаваше ръста му. Дъждът се плискаше по гърба му и вятърът, смразяващо леден, нахлуваше под разкъсаното му яке.

Беше толкова окаян, колкото не си беше и представял, че е възможно. И може би, помисли си, бе време да умре.

Линди и малката Уини си бяха отишли завинаги, трябваше да го признае. Беше му трудно да го приеме, а отхвърлянето от страна на Тревър бе превърнало съществуването му в чиста агония.

Но как да се самоубие, след като не смееше да помръдне? Може би ако се опиташе да се върне в палатката, децата щяха да го убият. Но как би могъл да накара Тревър да участва в подобно нещо?

Чу се още един вик, изпъден с нетърпение, трептящ над тътена на гръмотевиците. Мартин се премести и се вгледа към сечището. Някъде там беше Сондърс, а Сондърс можеше да прелее. Щеше да е много опасно, ако се случеше, а при този дъжд ги чакаше точно това.

Ако се гмурнеше, ударът в скалите щеше да го повали в безсъзнание, преди острите камъни да го разкъсат на парчета. Неприятно, но определено по-добре, отколкото да прегризе собствените си вени.

Къде ли се намираше спрямо потока? Не можеше да се ориентира, но ако тръгнеше надолу и се придържаше към деретата и поляните, вместо да се опитва да прекоси хребетите, накрая трябваше да стигне Сондърс. Стига, разбира се, да не го заловяха преди това.

Вгледа се в тъмната земя и тя му се стори съвсем чужда, като повърхност от друга планета — тази малка горичка, където се беше разхождал и ловувал, където беше живял.

Същите тези дървета, същите тези скали, прииждащата буря — всичко това щеше да продължи дълго след като него го няма. Бръмбарите, които сега се спотайваха в тревата, скоро щяха да намерят с какво да пируват.

Изправи се под поройния дъжд и се затича към ревящия мрак. Вятърът го накара да се олюлее, а гръмотевиците — да се свие. Би трябвало да е заслепен от дъжда и мрака, но падащите мълнии му помагаха да намира пътя си. Тогава чу друг звук, който не успя да различи съвсем. Беше по-дълбок от гръмотевицата, силен звук, но изпълнен със съскане и тътнещ достатъчно, за да разтърси дробовете му.

Проблясъкът на мълнията разкри стена от мъгла. Мартин спря да тича, защото отиваше към нея. После забеляза формата й — беше дебел фуниевиден облак, огромен и вероятно на не повече от няколко километра разстояние. Движеше се плавно през опустошената прерия.

Мартин отметна глава назад, крещеше и се смееше едновременно. Видя нещо черно да се стрелка сред бурята, козодой. Изглежда се стремеше към него и той изтича към близките дървета, за да се скрие.

— О, Господи, Линди, толкова съжалявам.

Не трябваше да ги води в проклетата църква, трябваше да последва собствените си инстинкти и да скрие семейството си в убежището срещу урагани.

Друга светкавица освети мястото около него. Беше съвсем кратък проблясък, но го накара да завие като бясно куче. Обърна се — но те бяха и зад него, още по-близо от другите. Но освен това се приближаваше издигащото се в небето като огромна стена торнадо, страшен стълб на смъртта с още по-тъмни сенки, ускоряващи се по фунията му. Различи коли, покриви, дървета, тела да се мятат из вихъра. Затича се към бурята — после видя пред себе си нещо, което му заприлича на висока ограда и сред пречките й, нещо черно с жълти ивици. Назъбена мълния проряза облаците и в сребърните й отблясъци видя, че се взира във вдигнатите предни крака на паяк с размерите на малък кон.

После се озова на земята, останал без дъх, главата му се блъсна толкова силно, че изпукването на челюстта му прозвуча като изстрел и пред очите му затанцуваха звезди.

Малкото въздух, който му беше останал, излетя, когато земята се разтърси, и в следващия отблясък на светкавицата той видя създанието, заплашително надвесило се допреди миг над него, да излита като демонична птица, погълната от идващото торнадо.

От мрака избликна светлина с трепетното изящество на зората. Докато лежеше по гръб, а дъждът се стичаше в очите му, той видя смъртта си да идва, видя я с подробности, също както легендите разказват, че съзираме края си — светлината се плъзгаше бавно като сироп, бяла и жива, а капките, които я докосваха, се превръщаха в дим.

Но не го обхвана спокойствие, нямаше я и онази странна безчувственост — а после виждането, виждането: настъпи огромна промяна в зрението му и той усети екстаза с кожата си — бе заобиколен от гора от тапицирани крака на мебели, и осъзна, че гледа през детските си очи в стаята на майка си, където беше направил първите си стъпки. То беше като да летиш, тази прекрасна нова възможност да ходиш на два крака, и го връхлетя радостта, о, Господи, детството беше царството, истинското царство небесно.

И тогава разбра колко ценна е тази стока, наречена памет, целият му живот можеше да се вкуси, докосне, помирише, да се усети, сякаш се случваше отново и винаги, и той осъзна, че човешкото същество е средство, което записва съвършено шумоленето на всяко листо и всяко трудно преминаване, и щастливите дни, и сивите, и последната му мисъл беше колко величествено и невероятно е това създание, какво чудо е то, и че неслучайно на природата са били потребни пет милиарда години, за да го създаде.

А после: „Ще бъда вложен в кутия, каталогизиран и продаден като дрога на някой, който е изгубил цялото си щастие, всяка радост, всякаква почтеност и е по-празен от смъртта и студенината на космоса. Аз — моето вечно същество — ще бъда продаден.“

Червено. Гласове — глас, глас от злато, ангелски, прекрасен глас.

Червеното се превърна в шум, нахлуващ, удрящ. Превърна се в огън. Огън в бедрото му. Някой жулеше кожата му, не, по-лошо — режеше я. Режеха и провираха ножа между мускула и костта.

Колеха го сред полето.

Лицето на Тревър изплува сред дъжда белязано от мъка. Тревър. Древно създание. Пътешественик.

Като мен.

Събрани пътешественици, баща и син.

Вятърът зави, дъжд и градушка се посипаха като куршуми и Тревър изпищя:

— Дръж се, тате. Дръж се.

Мартин се притисна към земята. Всичко утихна. Сякаш и последните остатъци от въздух бяха изсмукани от дробовете му. Почувства краката си да се вдигат, чу зловещ тътен и земята пред него се освети от падащата зелена светкавица.

Чу се оглушителен рев и някакъв камион полетя в небето, а ярките му фарове осветяваха сипещия се дъжд. Беше огромен, тридесет и две кол есен контейнер за пилета.

Пилетата се разлетяха навсякъде.

Пищяха и кудкудякаха, подхвърляни от вятъра като огромни топки перушина.

Тежестта изчезна от гърба на Мартин, някой му помагаше. Силна мъжка фигура. Не можеше да види лицето.

— Ще се върнат след малко. Няма да спрат.

Тревър изтича в мрака и Мартин не се опита да си обясни какво беше станало току-що. Хукна след него с всички сили. Откри, че може да вижда в мрака на бурята — достатъчно бе да го пожелае — и може да тича като ангел пред вятъра.

Тревър спря, сграбчи няколко пилета и продължи да бяга. Мартин последва примера му.

Навлязоха по-навътре в гората. Бурята отмина и първата луна изгря, малка и ярка, със свитата си от звезди. Но от север и запад се задаваше нова вълна облаци. Бурите нямаха край, като че ли разклатената вселена имаше нужда да изразходва енергия на всяко ниво, докато отново постигне равновесие.

Мартин чу барабаненето и разбра, че се движат към палатката.

— Тревър, те ще стрелят…

— Не, няма.

Той прекърши вратовете на пилетата, които носеше, и ги остави до платнището на палатката. Мартин стори същото.

В този миг се чу смразяващ душата вик, после още и още, и десетина огромни сенки се устремиха към тях. Едно от съществата спря пред Тревър. Изкрещя, червените му очи горяха, и се понесе

около него, стеснявайки кръга, докато още едно се присъединяваше към лудешкия танц.

После Мартин беше увит в студена кожа, която миришеше сякаш на чесън и препарат за балсамиране. Нокти се спуснаха към гърдите му, разкъсаха якето и ризата, и се забиха в кожата му, както нож потъва в масло.

Страхът, бяха му казали децата, ги водеше. Много добре, щеше да заключи страха си дълбоко.

Съществото се вгледа ядно в него, очите му бяха толкова близо, че Мартин можеше да види огъня в тях. Устата се отвори, белият език потрепери като червей.

Някак си спомни молитвата на Франи Глас и я заповтаря. Това стопи страха му, независимо че не беше вярващ, молитвата пак имаше силата да разсее ужасеното сърце.

Нещото скокна назад, хвърли му поглед, в който се четеше съжаление и ярост, а и нотка на изненада, че този жалък човек е успял да го победи.

Пами отвори палатката и двамата влязоха сред сенките и барабаненето. Нямаше много светлина, но Мартин успя да различи Лен Уард и Клеър Джеймс, които удряха барабаните. Забеляза емблемата на „Кугуарите на Хароу“.

Виждаше ясно всяка подробност, очите на всички блестяха на свещите и той разпозна младостта в миризмата им, младата, мощна миризма на сина му, разцъфтяващата миризма на момичетата, и ги видя, наистина ги видя — и разбра, че само за няколко мига в живота си е виждал хората с такава яснота, с такава любов, с такава невероятна съпричастност.

Майкъл Райън, звездата на „Кугуарите“, му подвикна:

— Ей! — И се вгледа в него със странните си сенчести очи.

После Пами започна да пляска, Тревър прегърна баща си и всички освен барабанчиците запляскаха.

— Какво става? — попита Мартин.

— Тате — каза Тревър, — опитай се да разбереш.

По страните му се стичаха сълзи и Мартин го прегърна. После се приближи момиче, което май се казваше Кристъл. В едната си ръка държеше огледало, а в другата свещ.

В огледалото Мартин видя чуждо лице — мръсно, мокро, възслабо, брадясало. Лице на бездомник, на бродяга, на миньор в мрака на земята.

Очите го гледаха с мрачен блясък, много мрачен в жълтата светлина. Всъщност бяха черни като въглени, като тези на децата наоколо и като на сина му.

Душата му сякаш изпълваше въздуха в палатката, смесваше се с техните души. Беше като да подхванеш песен, която винаги си знаел, и да я запееш отново.

Сега Мартин разбра какво е станало с него — същото, което се беше случило с тези деца, когато светлината се беше опитала и не беше успяла да ги плени.

Нещо си беше отишло обаче. Определено беше загубил нещо. Не същността си. Все още беше Мартин Уинтърс. Усещаше се по-лек и по-свързан със света — но не със света на улиците, компаниите и археологическите разкопки. По-скоро със света, който съществуваше тук и сега. Дъждът, дърветата и децата в палатката.

Беше жив. По-жив от всякога.

Не го бяха отхвърлили. Бяха постъпили с него, както човешките общества постъпваха с шаманите, свещениците и лечителите си. Бяха го накарали да се сблъска със смъртта и така да се освободи.

Това беше разликата. Децата в палатката не бяха пленени от светлината, бяха освободени благодарение на провала й.

Мартин също беше свободен. Тревър му се усмихваше, лицето му беше мокро от сълзите. Бяха се спасили на косъм. Можеше и да не се справи.

— Благодаря ви — каза им Мартин. Тревър дойде при него, облегна се на рамото му и веднага заспа.

Мартин също заспа и животът на децата се понесе към съдбата, която ги очакваше само след няколко часа. Съдба, която щеше да им донесе нов живот или завинаги щеше да угаси искрите на човешката душа.

ЧАСТ ТРЕТА
АБАДОН

… имаха опашки като у скорпии, а на опашките им имаше жила, и дадена им бе власт да пакостят на човеците пет месеца.

За цар над себе си имаха ангела на бездната; името му по еврейски е: Авадон, а по гръцки — Аполион.

Едното „горко“ мина, ето, след него идат още две „горко“.

Откровение 9:10-12

Водя армия от мечти свирепи,
аз съм й командир,
с остро копие и вихрен кон
бродя надлъж и нашир.
Рицар на призраци и сенки ме
призовава на двубой,
ала отвъд този свят да
пътувам едва ли е жребият мой.

Неизвестен автор, „Песента на Том О’Бедлам“

17.
20 ДЕКЕМВРИ
УЖАС

Генерал Самсън беше получил повиквателната в дневната си поща от Авадон. Както обикновено беше пълна със заплахи и искания. Но този път най-отгоре върху купчината, прехвърлена през малкия, но стабилен портал, който се намираше под географския център на северното полукълбо и в трите свята, лежеше лист дебела жълта хартия.

Той веднага се досети какво е: призовка от Ехидна.

Стоеше замислен в претъпкания автобус на път за срещата, от която не очакваше да се завърне.

Беше се върнал не само към любимата си форма, с прекрасната чернота на люспите, с гордия блясък на червените очи, но също така бе отново в свят, в който нямаше нужда да се тъпче с антиалерген, а после да променя външния си вид за часове, докато всяка част на тялото го сърби влудяващо.

Не искаше да умре. Но повече се страхуваше от мъченията. А те щяха да го измъчват, разбира се, като назидание за останалите. Щяха да го направят в същата зала, изпълнена със смеещи се и приветстващи низши създания, възрадвани от възможността да видят сгромолясването на пълководец.

Щяха да откъснат все още живата му кожа и да го накарат да танцува на студа, а децата щяха да дойдат и да втрият сол в бялата му оголена мускулатура. Щяха да опекат бутовете му и щяха да го накарат да присъства на банкета, облечен като клоун.

Беше заради нея, проклетата високородна капитан Мейзъл, заради нея и проклетия й баща. Те стояха в основата на падението му.

Надяваше се, че победата над хората ще му донесе истинско богатство, а също и власт, която несъмнено го придружаваше.

Ала вместо да преминат през четиринадесетте огромни портала, които щяха да се отворят утре, милиардите гладуващи щяха да бъдат задържани тук и техният гняв щеше да се излее върху него.

А той, разбира се, нямаше да разполага с души за продан.

Но все още не беше победен, все още не. Може би щеше да успее да ги убеди да го върнат на Земята, защото дори да не съумееше да отвори порталите за обитателите на Авадон, можеше да докара онези милиони души, пълни със спомени за радост и любов, каквито никой тук не беше изпитвал.

Но не сега. Сега се бе превърнал в поредния нещастен и изплашен мъж, който се возеше в разнебитен автобус по Улицата на походите към Правителствената къща. Един сред петдесетте в старото возило. Заслуша се в съскането на газа, който изтичаше от резервоара на покрива — въглищен газ, уж по-малко замърсяващ от мощните горива, достъпни за елита. Всъщност никого не го беше грижа за кафявото небе. Въглищният газ бе евтин, подобно на платната в морето — най-евтиният начин да се транспортират серафимите от нисшите класи.

От двете страни на широката улица се извисяваха правителствени сгради, а право напред бе най-голямата от тях, където вероятно щеше да получи нови заповеди.

Трафикът беше доста оживен. От време на време превозното средство на някой от големците минаваше през платното, запазено за автобуси. Въздушни коли профучаваха над главите им. Той дори не поглеждаше нагоре. Заслужаваше този живот. Заслужаваше място сред елита, дори сред самия борд на директорите.

Най-накрая стигнаха до Улицата на блаженството, която отбелязваше центъра на дългата правителствена част. Воят на сирената накара автобуса да спре рязко. Облечени в бяло деца, строени в дълги редици, пееха хвалебствена песен за постиженията на някоя от комисиите. Мелодията беше винаги една и съща, но комисиите се сменяха в зависимост от политическия климат.

Мястото за арестанти беше претъпкано с пет хиляди голи жители от нисшата класа на Авадон. Всички оковани, някои викаха, че са невинни, други плачеха, трети стоически понасяха съдбата си. Адвокати с кървавочервени качулки, обозначаващи професията им, се движеха сред членовете на комисията и техните приятели, като се опитваха да получат подпис за различни заповеди, с които се купуваха или продаваха осъдените. Понякога някой изпращаше бегач към

редиците затворници, който се завръщаше с млада жена, която щеше да бъде изнасилвана, докато умре на някое празненство.

Воня на повърнато изпълваше въздуха. Взвод Млади водачи в кафяви униформи и черни шапки се придвижи до първата редица. Всички размахваха ръце и пееха с детския хор, после започнаха да режат гърла и закланите затворници падаха в гърчове на земята. Момчетата щяха да получат медали за убийствата.

Сблъсък с поддръжниците на Съюза миналата нощ бе прераснал в свирепа битка при стената, която, изглежда, беше спечелена от Младите водачи. Разбира се, не можеше да се твърди със сигурност, но подобна весела екзекуторска сутрин предполагаше, че новината е вярна.

Съюзът беше почти сломен, владенията му бяха сведени до няколко хълма, не повече от малък парк. А навсякъде наоколо се шириеше огромен планетарен град, в който властваше Корпорацията с цялата си мощ. В него имаше богатства отвъд най-смелите представи, и бедност, в която не можеше да се повярва.

Затова трябваше да се разширят до света с двете луни. Напрежението от увеличаващата се популация трябваше да се освободи или щеше да последва експлозия, а Ехидна и нейната класа щяха да се събудят с прерязани гърла.

След като всяко от момчетата закла десетина-петнайсет души пред камерите на родителите си, взводът се оттегли. Един, върху когото умиращите се бяха изпикали, остана и зарита яростно жертвите си. След като се върна на площадката, военен като Самсън, също генерал, натисна бутона, който активираше многоцелевата ракетна система, разположена в армейския фургон. Светкавично и безмълвно петте хиляди осъдени бяха превърнати в купчини месо. После военният плесна с камшика си и оранжевият му сиринкс изгъргори и изръмжа гневно, но затихна радостно, когато разбра, че се връщат обратно в Централата за превозни средства.

В автобуса цареше мълчание. Всички бяха с пропуски, всички идваха от подземния свят, като онези, станали вече храна за костните паяци, които излизаха от леговищата си, подлудени от миризмата на кръв. Насекомите щяха да оставят месото и да вземат само костите.

Всеки жител на подземния свят се страхуваше, че ще попадне в следващата партида. В крайна сметка осъдените на смърт бяха

измъчвани, на повечето от тях инжектираха лют препарат под кожата и в ануса или пък притискаха към очите им плутониеви сачми. Самсън беше виждал оранжевата каша в очните орбити и пàрата, издигаща се от врящите им глави.

Би казал всичко при такава болка. И това винаги включваше набеждаването на някого, когото мъчителите искаха да уличат в нещо.

Можеше и да бъде обвинен. Можеше и повикването му изобщо да не беше свързано с политика. Не беше сигурен за както точно е тук.

Автобусът потегли с подскок и силно механично изскърцване. Пътят беше осеян с останките на други автобуси, в някои от които все още можеха да се видят зелените кости на мъртвите. Отзад се чу смразяващо пищене. Хората от елита се бяха издигнали с въздушните си коли и сега простосмъртните тичаха по улиците, устремени към месото. Тази вечер щяха да ядат супа.

Автобусът се разтресе и спря. Щеше ли да избухне?

Чудеше се какво иска повече — да сложи край на този жалък живот или възможност да се измъкне от неприятността, в която се беше озовал.

Високоговорителите на автобуса изпукаха. Чу се тихо съскане, после:

— На път ли сте към обозначената ви земна станция? — изписка записан женски глас, налудничав от въодушевление. — Внимание, моля. Земните станции приемат колонисти. Трябва да стигнете до вашата земна станция до полунощ днес.

Всички екрани на автобуса показаха танцуващи в някакъв измислен зелен свят деца.

— Да, все повече и повече хора купуват билети всеки ден. Земята е огромна и богата, на нея има място за всички. Място за всеки в новите земи. Място за мечти.

Самсън, разбира се, знаеше истината. По-голямата част от съществуващата земна маса беше потопена под водата и се издигаха огромни океански равнини, където тези бедни глупаци щяха да строят. Причината беше проста — морското дъно беше богато на метанови и серни хидрати, които щяха да се смесят с въздуха и да променят атмосферата в същата богата на сяра смесица, каквато имаше на Авадон.

Евтино тераформиране, с други думи.

Всяко семейство, решило да се пресели, щеше да получи шепа човешки роби, които щяха да издъхнат до няколко месеца.

Поне човешкото месо ставаше за ядене, ако се абстрахираш от мекостта му.

— Сграда Едно.

Самсън стана и излезе. Пресече широката черна настилка. Някъде в недрата на града се чу експлозия, последвана от воя на сирените и появата на хиляди яркочервени полицейски въздушни коли, кръжащи като огромни оси, със зловещо потрепващи щипци. Ако някой се държеше подозрително, биваше хващан и изхвърлян на хиляди метри навътре в морето. Колите се снижаваха, за да удавят жертвата си, вместо тя да умре от удара, а пресата записваше зрелището.

Или пускаха нещастниците на частна яхта и собствениците й ги използваха за живи мишени.

Причината за цялата жестокост беше проста: страхът действаше. Преди десет хиляди години Корпорацията беше сдружение на свободни компании, племена и дори още по-древни политически играчи. Но с битките бяха започнали сливанията, а после пламна и трагичната битка за двата човешки свята, която в края на краищата се превърна в провал за всички сражавали се в нея. Тази епична война беше последвана от дългогодишно нарастване на популацията и постепенно укрепване на властта, за да се стигне до днешния ден, когато елит от един милион управляваше земя, претъпкана с три милиарда безправни простосмъртни.

Като се стараеше да изглежда уверен, Самсън се изкачи по стълбите, усети успокояващото докосване на униформата и се опита да си припомни нещо в този политически контекст. Нашивките на генерала бяха важни. В крайна сметка го бяха поставили начело на възможно най-големия проект в корпоративната история.

Тогава защо стомахът му се гърчеше?

— Самсън, генерал — успя да каже, когато стигна до бюрото. Подаде заповедите си, паспорта, разрешителните. Младият чиновник беше чистокръвен, носеше синята копринена униформа на разузнавателните служби. Имаше красиви бели люспи и очи, които бяха хирургически променени от пронизващо златно на много по-елегантното бледосиньо.

Чиновникът прочете документите, после натисна бутон на бюрото си. Появиха се двама пазачи, един от подземния свят като него в черна униформа, а другият от високопоставените, облечен в прелестното зелено, което модните специалисти наричаха „Спомен за небето“. Военна униформа с този цвят сочеше, че притежателят й притежава сериозно могъщество.

Единственото място, където все още можеше да се различи зелено небе в Авадон, беше в сърцето на Съюза, сред поляните и потоците.

Чиновникът подаде на новодошлите документите на Самсън. Генералът ги последва към частния асансьор, който имаше зловеща, дори легендарна репутация. Много войници се бяха изкачвали до тези най-високи етажи и никога не се бяха връщали. Когато влезе в кабината, облицована с розов мрамор, той пристъпи в друг свят, където всеки детайл беше разточителен и съвършен. Асансьорът нямаше бутони. Контролираше се отвън и Самсън застана мирно, когато изкачването започна.

Опита се да направи равносметка на живота си, но не можеше да спре да мисли за предстоящите мъчения и как ще се прекърши, как всички ще видят страхливостта, която беше в основата на цялото му същество. Мислеше непрестанно за смъртта, чудеше се какво ли е да не съществуваш повече, но най-много се страхуваше от унищожението на душата си.

Затова и се беше издигнал толкова високо — заради готовността — която дълбоко в себе си презираше — да направи всичко необходимо, за да докаже лоялността си към по-високопоставените, дори това да беше свързано с лъжи, жестокост и безсмислени убийства. Пътуването му към върховете беше отчаяно бягство към сигурността.

Вратите се разтвориха и ярка светлина заля лицето му. Опита се да овладее биенето на сърцето си, но не успя. Ритъмът ставаше панически и Самсън осъзна, че подобен страх ще задейства аларма в някой близък наблюдателен център.

Мъж, за когото реши, че е член на борда, дойде и застана пред светлината, така че Самсън го виждаше само като неясен силует без лице.

— Имате двайсет часа преди отварянето на порталите. А изобщо не сте готови.

Самсън пое дълбоко дъх. Смяташе, че е разпознал гласа. Мислеше, че е Белет, господарят на всички мъже, съпругът на Ехидна. По същество цар на света.

— Движим се по график, сър.

— Ти си лъжец, без съмнение.

Самсън бързо и предпазливо обмисли какво да отговори.

— Не могат да ни победят, те са само хора.

— Това ти е грешката. Учуден съм. Знаехме, че си арогантен, но кой не е? Все пак не смятах, че си глупак.

— Не съм, сър.

— И земните хора не са. Чистокръвният земен човек е по-умен от нас, както знаеш. Липсва им единствено опит, за да станат господари на трите свята. Не забравяй, че те вече имат два, които не са наши.

Мъжът явно искаше да го въвлече в разговор. Самсън беше длъжен да отговори. Опита се да открие нещо положително, което да изтъкне.

— Те са по-напреднали от нас, сър, вярно е. Но нямат представа колко лесно е за тях да минават през порталите. Те са невежи.

— Благодарение на нашите предци. Можеш ли да си представиш какво би ни причинило нахлуването на човешка армия тук? Ще донесе надежда, дори щастие на хората, които можем да контролираме само със страх.

— Това би било наистина ужасно. Но не мисля, че има основание да се тревожим. Те изобщо не са осъзнали, че могат да използват порталите, когато си поискат.

— А разузнавателният агент на Съюза в света с една луна?

— Това се развива добре, сър.

— Как по-точно, генерале? Убихте ли го?

— Очаквам да получа потвърждение при завръщането си — отвърна Самсън.

— Но все още не е потвърдено?

— Не, потвърдено е, в смисъл, че изпратихме убиец от другата страна. Така, че е уредено.

— Как изпратихте убиец в място, където ние трудно проникваме, генерале?

— Е, успяваме, макар и с известни ограничения. И не забравяйте, че колкото повече се приближаваме до мига на прехода, толкова по-лесно става.

— Значи агентът определено не е проблем?

Самсън преглътна киселината, надигаща се в стомаха му. Агентът се намираше само на няколко километра от центъра на цялата операция и не само това, но беше успял да проникне в непробиваемата вселена с една луна, където живееше като съответствие на най-опасния човек в света с две луни — Мартин Уинтърс.

Беше невероятно постижение. Но Самсън нямаше никаква идея дали агентът е мъртъв. Ала Норт също беше блестящо постижение и той трябваше да вярва, че атаката е успяла.

— Можете ли да го потвърдите, генерал Самсън?

Единственият приемлив отговор беше „да“. Всичко друго щеше да доведе до мъчения и смърт.

— Агентът е мъртъв.

— Тогава нека съобщя добрите новини на скъпата си съпруга. Тя много се притесняваше за тази подробност.

Самсън се задави. Трябваше да седне, но тук нямаше столове. Пронизващата светлина го караше да се чувства гол и изложен на показ. Караше люспите му да треперят, за да не се вдигне телесната му температура и да го направи муден.

Изотзад се мярна ужасяваща сянка, долетя пронизителен женски кикот.

Можеше да е само тя.

После светлината угасна. Когато очите на Самсън се нагодиха към сумрака, той зяпна от изненада: присъстваше целият борд на директорите. Всички до един, дори бащата на Мейзъл.

Зад събрания борд огромен прозорец разкриваше гледка към морето на Анубис и невероятен копнеж изпълни сърцето на Самсън, когато видя кораб, перлено бижу под слънчевите лъчи, с червени платна, които леко потрепваха под бриза. Колко ли хубав беше животът на тези прости моряци, дори на онези сред тях, чиято работа щеше да скъси дните им: дърводелците, плетачите на въжета и миячите. Поне не рискуваха душите си като политиците или генералите.

— Ела — каза Ехидна. Дори го хвана за ръка. Отблизо изглеждаше зашеметяващо, блестяща смесица от най-мъничките възможни люспи, розовеещи под високите й бузи, деликатно сини около усмивката й, искрящи, радостни бледорозови очи. Тялото й, напълно видимо под робата от воал, изтъкан от златни нишки, беше с прелестни извивки, невероятно възбуждащо. Бе толкова безкрайно различна от простите жени в автобуса с мрачните им люспи, обрасли в плесен, че можеше спокойно да бъде различен вид, не серафим, а да произхожда от някой по-далечен и величествен от Авадон свят.

Самсън я последва покрай залата към частните й покои, като през цялото време усещаше силната й студена ръка в своята. Опита се да овладее люспите по врата си, но плесенната миризма на желанието му продължи да се процежда през пулсиращите му жлези. Това я накара да отметне глава назад и да се разсмее, а Белет го сбута в гърба и изсъска.

Играчките бяха разхвърляни по легендарния под от чисто злато и децата, които си играеха, се стрелкаха между краката на родителите си. В края на огромната стая придворните дами изпълняваха задълженията си, някои шиеха, докато топлеха последната й партида от черни яйца, други се вслушваха внимателно в ставащото.

— Той ще седне — каза Ехидна, докато приближаваше дамите си.

Двама младежи донесоха столове. Бяха от толкова високо потекло, че люспите им бяха бели като бита сметана, бледи почти колкото нейните.

Беше заобиколен от прелестни жени. Тези аристократки караха дори високородна благородничка като Мейзъл да изглежда мрачна.

Самсън се опита да не се издава, че е почти зашеметен.

Някои от децата се събраха да гледат, любопитни без съмнение да видят какво ще го сполети. Защото беше спечелил само първия рунд.

Той се вгледа в безизразните лица на членовете на борда. Не можеше да предугади нищо. Всички очи се взираха право напред. Най-висшата в света им рядко се заемаше лично с нещо, а когато го правеше, всички мълчаха. Каквото и да стореше Ехидна, щеше да е последвано от пълно одобрение. Дебатите щяха да спрат.

Тя се вгледа в него, наведе се и го плесна по врата.

— Толкова интересни люспи — промърмори и в очите й заискри нещо различно от презрението, което Самсън очакваше. Мина му през ума, че старата Ехидна може да е умряла и вече да е заместена от друг клонинг, а може би и от друга душа, която използва съхранените в мозъка спомени по съвършено друг начин.

С високородените нямаше начин да се каже със сигурност кой притежава определената идентичност в даден момент, ето защо съществуваше вероятността пред него да не е личността, която го беше повишила. И не беше изключено да смята, че предшественичката й е допуснала грешка.

Ехидна го погледна в очите.

— Не съм чувала лъжа от теб, но познавам твоята арогантност и привързаност. Виждам, че ни презираш, нас, които сме с благородна кръв. Така е, нали?

Какво можеше да отговори? Светлината беше толкова приглушена, че нервното потрепване на люспите му сигурно не се забелязваше.

— Разбира се, че ви мразя. Но съм верен на вас и на всички останали. Верен съм на обичния ни Авадон.

Ехидна стегна хватката си около врата му. Той усети как гърлото му се затваря. Тя знаеше точно какво прави, личеше си по начина, по който забиваше палци в основата на адамовата му ябълка, притискайки я, за да запуши трахеята и натискът да стане по-лесен. По-щадящ ръцете.

Вече не можеше да диша. Зачака. Пенисът му помръдна. Сексът и смъртта бяха толкова близки. Усети как кожата му се напрегна. Децата се скупчиха по-близо.

Времето минаваше. Тя не му позволяваше дори най-малка глътка въздух. Пред очите му затанцуваха блестящи петна и гладът за въздух накара тялото му да се загърчи, запращайки корема му напред, а главата назад. Мехурът му се изпразни и това разсмя децата.

Въздухът нахлу рязко, с цвъртене, докато гушата му сякаш плесна в трахеята, а после се върна в нормалното си състояние. Той се закашля, опита се да си възвърне самообладанието, после се стовари възнак и зарита безпомощно.

Докато се давеше и плюеше слуз, всички се засмяха. Децата изтичаха и се изплюха върху него. Самсън бавно се изправи на крака.

— Той се изпика върху нас, мамо — извика едно от хлапетата. После друго, по-голямо добави: — Убий го, проклета вещице.

— Никой няма да го убива — обяви тя.

Поруменяло от нетърпение момче се втурна към него с нож:

— Нека аз! Нека се окървавя, мамо!

— Стой далеч от него, малко лайно такова.

— Тате, чуй я.

— Подчинявай се на майка си — скастри го Белет.

— Вие сте такива нещастници.

— Внимавай какво говориш, момче — заплаши го Белет. — Нямам нищо против да те набия едно хубаво.

— Нямаш право.

— О, млъкнете и двамата — излая Ехидна. Изплю се. — Ще оставя сестрите ти да те нашибат с камшици до безсъзнание, Марол.

Малките момичета я наобиколиха и задърпаха полите й:

— О, мамо, мамо, моля те, да, той си го заслужава!

— По-късно ще обсъдим това. — Ехидна плесна с ръце и всички деца се отдръпнаха. — Сега ме чуй, Самсън. Искаме да се върнеш там и да победиш.

— Ще го направя, госпожо.

— Как смееш да ме лъжеш!

Кръвта му буквално слезе в петите.

— Погледни го — обади се един от придворните. — Страхува се да не умре.

Помисли си, че е минал и това препятствие. Но агентът беше незначителна неприятност в сравнение с по-големия проблем — че един милиард серафими изобщо нямаше да минат през порталите. Това беше истинската причина да бъде отзован.

— Няма да мога да закарам един милиард серафими на Земята, вярно е. Но ще доставя нещо друго, Ехидна. Притежавам най-великото съкровище в историята и го полагам в краката ти.

— Дано наистина да е така. Преувеличенията ме дразнят.

— Държа човешки души в плен. Прекрасни, здрави души.

Очите й се разшириха. Единствените души, пленявани някога от Авадон, бяха грозни и трябваше да бъдат пресявани за хубави мигове, сладък спомен тук, съпричастно дело там — нещата, които имаха

такъв прелестен мирис и вкус, които можеха да се преживяват отново и отново като приказна храна, която никога не свършваше.

— Няколко души не променят нищо — въздъхна тя. — Да го съблечем. Одерете го, нямам цяла нощ.

Някой го сграбчи изотзад. Момчето, което напираше да го убие, тръгна напред със сребърна кука за дране. Усмихна се на Самсън:

— Ще продължи дълго, обещавам.

— Госпожо, госпожо, почакайте. Повече от няколко са. Повече са, госпожо!

Тя даде знак на нетърпеливото момче да спре.

— Мамо!

— Колко имаш, Самсън?

— Имам десет милиона, госпожо.

Възцари се пълна тишина. Това наистина беше най-великото съкровище в историята на света.

— Десет милиона добри души?

— Госпожо, всяка от тях е по-добра, по-пълноценна, по-вкусна и от най-добрата душа, която сте изяждали някога. Прекрасни, богати емоции. Радост, любов, най-хубавото, госпожо.

Той видя по очите й, че пресмята наум.

— Къде са?

Осъзна, че момчето се подготвя, видя как люспите му настръхват от нетърпение.

Трябваше да внимава, иначе тя щеше да го убие за нахалството му.

— Госпожо, те са под стабилния портал, готови са за доставяне. Свързал съм ги с ядрото на земята с две луни. Не могат да избягат. Мога да ги докарам.

Тя махна на момчето, което разсече въздуха пред тялото на Самсън, после хвърли куката по един от членовете на борда, който я избегна, плюейки и съскайки.

Момчето го гледаше гневно, докато Самсън оправяше униформата си.

— Ще се върнеш, копеле — закани се хлапакът. — А когато се върнеш, пак ще се срещнем.

И прокара пръсти по гърлото на Самсън.

Самсън тръгна заднешком, като се покланяше, докато не слезе от златния под върху мрамора. Когато видя чернотата му, почти заплака от умиление.

Докато се спускаше с асансьора, страхът му се замени с гняв. Как смееха те, тези гадни, алчни ору да се държат така. Искаше му се да одере кожата им с куката, дори нейната, да, особено нейната. Да я разкъса!

Вратата се отвори и той излезе във фоайето. Докато минаваше през големите стоманени врати, благослови мислено факта, че пазачите сега го гледаха с безразличие. Прекрасно безразличие.

Навън го очакваше свободата. Животът беше толкова хубав въпреки болката, загубата, борбата. Самият живот, който разцъфваше, беше толкова сладък.

Как смееха да си играят с живота му, за да се забавлява някакво си дете. *Неговият* живот! Докато се спускаше по стълбите, част от него искаше да извика към кафявото небе:

— Оживях, качих се до върха с черен билет и оцелях!

Не го извика обаче. Продължи да върви с достойнство, присъщо на генерал.

Вървеше към автобусната спирка, когато едно възхитително „Шу“, най-добрата въздушна кола в света, профуча толкова близо до него, че той трябваше да се наведе, за да не бъде блъснат.

Колата спря, жълтата й повърхност блестеше. Черните й прозорци бяха непроницаеми. После вратата се вдигна и един чистокръвен мъж се наведе навън.

— Вие ли сте маршал Самсън?

— Аз съм генерал Самсън.

— Имам заповед да доставя това на маршал Самсън. Имате ли идентификационен номер?

Самсън го извади.

Мъжът пъхна картата в конзолата. Самсън чу утвърдителното позвъняване на колата. Водачът изскочи.

— Ваша е, маршале. Карали ли сте такава?

Самсън се насили да не зяпне. Беше зашеметяващо, вместо да го убие, му беше подарила едно от най-скъпите спортни превозни средства в света, прекрасно творение, достъпно само за най-

влиятелните от висшата класа. Само притежанието на подобно нещо го издигаше до аристократ.

Той влезе в колата. Прекрасният интериор блестеше с екзотични метали — зелени, златни и сребристи.

Кожата беше бледа и млечнобяла. Човешка без съмнение, при това на млад екземпляр.

Погледна към таблото, гора от искрящи златни бутони, които не познаваше.

— Нямам представа как да я управлявам.

— Няма нужда да знаете. Одушевена е.

Беше твърде изумен, за да отвърне. „Шу“ одушевяваха не повече от хиляда превозни средства на година. Подобна кола би му струвала заплатата за десет живота напред. Да я кара, означаваше да се чувства като една от най-влиятелните и могъщи личности в своя свят.

— Душата… човешка ли е?

Мъжът, който бе докарал колата, се засмя.

— Може би следващия път, господине. Но си я бива. Много е умна и се подчинява лесно. Колите с човешки души трябва да се карат много предпазливо, както ви е известно. Те са бързи и много интелигентни, но понякога са коварни.

Наистина имаше случаи, когато се разбиваха на парчета с надеждата да се освободят. Не се получаваше, разбира се. Не можеха да се освободят сами.

Но управляваха колите превъзходно.

За проба попита колата:

— Там ли си?

След кратко мълчание се чу отговорът:

— Кой сте вие?

— Новият собственик, заведи ме у дома.

Машината се поколеба се за миг, докато четеше идентификационните му документи.

— Да — отвърна накрая. Самсън не попита какво е било сложено в машината. Не го интересуваше, стига да си вършеше работата. Сега колата беше негова, това беше важното.

Колата се устреми нагоре и двигателите й запяха, а Самсън се обади на Ехидна.

— Моля — чу гласа й в ухото си.

— Как мога да ви се отблагодаря?

— Сещам се за два начина.

— И те са?

— Отворѝ и двата човешки свята и ще ти дам дял град. Ще наруша закона на кръвта и ще ти дам да носиш Небето.

Колата се спусна из малките улички в задната част на града — истинския град. Обитателите му поглеждаха нагоре, сваляха шапки, вдигаха разтворени длани, за да покажат лоялността си към Корпорацията, защото никой друг, освен собственик, не можеше да кара подобна, светеща с виолетовата светлина на душа кола.

Вратата се отвори и Самсън слезе. Учудени очи. Усмивки, после приветствени викове, когато съседите му дойдоха до прозорците, погледнаха надолу и видяха триумфа му. Успехът облагодетелстваше всички.

Той се изкачи по тясното стълбище, пропито с миризмата на вряща супа, и влезе в апартамента си. Навсякъде из улицата имаше празненства с месо. Днешните екзекуции се бяха отразили добре на обитателите на улицата и всички мислеха, че той е причината за това, и го приветстваха.

Кой знае, може би Ехидна беше издала подобна заповед.

Порталът беше отворен и той се приближи до него. Вълните проблясваха равномерно. Бяха невероятно прозрачни, досега не ги беше виждал такива. Приближаващата дата несъмнено оказваше своето влияние.

После осъзна какво гледа. Мейзъл седеше в малкия им щаб под земята с двете луни. Взираше се в масата за аутопсии. Там лежеше Ал Норт.

Усети, че му призлява. Това не трябваше да се случва.

Мина от другата страна.

— Агентът мъртъв ли е?

— Жив си!

— Агентът мъртъв ли е?

Тя посочи Норт.

— Трябва да се поправи.

— Казах й… — умът му се върна към малкото злобно момче, което го чакаше с куката за дране. Потрепери. — Няма значение какво съм й казал.

— Ще се опитаме да заменим мозъка изцяло — предложи Мейзъл. — Това почти сигурно ще премахне остатъчната воля.

— Дано да проработи.

— Да, защото ако не стане, татко ще ти вземе всички хубави играчки. И ако някога отново излъжеш леля ми, ще помогна на малкия ми противен братовчед да ти одере кожата и ще я изям пред очите ти. — Тя се усмихна. — Ти си нищо, Самсън. Ти и грозната ти малка кола.

Той й се поклони.

18.
19 ДЕКЕМВРИ
НЕИЗВЕСТЕН ПРОИЗХОД

Ник седеше и четеше страниците, които баща му току-що беше написал. През последните две седмици на Уайли му се събираха около шест часа сън, но сега спеше отпуснат като труп над клавиатурата. Разбира се, труповете не хъркаха.

Беше четири сутринта и преди две седмици Ник не би посмял да стане и да излезе в тъмното, но нещата се бяха променили.

— Какво става?

— Здравей, мамо.

— Защо си буден?

— Татко е писал, че е разузнавателен агент.

— Нещо друго. Това вече си го спомнихме?

— Не. Когато дойдох тук, той спеше, хъркаше и пишеше.

Момчето посочи лаптопа.

— Това е описание на Самсън, който отива в земята на демоните. Ужасно е, мамо, наистина ужасно.

— Уайли, събуди се.

— Мамо, остави го.

— Не може така, трябва да си легне.

— Виж, ако го разбудиш, ще започне да пише отново. Ще получи инфаркт. Остави го да спи.

Тя се наведе и прочете няколко страници.

— Божичко, какво място. Авадон.

— Проверих в интернет: означава „бездната“. Поне на нашия език. На серафимския сигурно означава „дом“, или „хубаво място“, или нещо подобно. Те са канибали и дори децата измъчват и убиват. За тях е като игра. Като видеоигра, да одерат жив човек. Отвратителни са, мамо, не ги искам тук.

Брук погледна съпруга си.

— Поне ще го завия.

Тя отиде до раклата и извади одеяло. Завиха Уайли и Ник плъзна възглавницата от стола си под главата му.

— Трезвен съм, кълна се — промърмори в просъница Уайли.

— Всичко е наред, скъпи.

— Хайде да се чукаме, бебчо.

— Тихо!

Той изхърка и примлясна с устни.

— Израснал съм с него, мамо — обади се Ник.

Тя се опита да се засмее и почти успя.

— Мамо, всъщност трябва да се запитаме не само кой е баща ми, но и кои сме ние, какво трябва да правим, защото чувствам странно родство с един герой от тази книга и искам да разбера каква е истината. Тревър сякаш ми е духовен брат. И още нещо — мисля, че е опасно. А също и случилото се с Ал Норт, докато се опитваше да дойде тук, а и онова същество, което подгони татко. Много е опасно.

В този миг се чу пронизителен звук, почти като воя на противопожарната аларма, и за кратко решиха, че наистина е тя. После Ник хукна и другите го последваха. Келси стоеше в коридора до спалнята си, стискаше Недодялко и издаваше този ужасен звук, който Уайли никога не беше чувал от устата на малкото си момиченце и дори не вярваше, че е способна да пищи така.

Брук се спусна към нея и я прегърна, а Келси заплака, с мъчителните сълзи на ужасено дете, което не може да бъде успокоено дори от майка си.

— В стаята ми се протягаха ръце, те ме докосваха и когато хвърлих Недодялко по тях, видях лице и то беше ужасно.

— О, скъпа, скъпа, в стаята ти няма нищо, виж, лампата е светната и стаята е празна.

— Само ръце ли видя, Келси?

— Да, тате. Опитаха се да ме сграбчат. И когато ме докоснаха, ги видях. После изчезнаха.

— А лицето, което си видяла… как изглеждаше?

— Когато Недодялко го удари, беше окървавено и зловещо, тате. Беше ужасно.

Уайли погледна сина си. Ник срещна погледа му. Беше разбрал. Но не каза нищо.

Трябваше да внимават, защото в къщата имаше някой, когото не можеха да видят, и единствената му цел беше да убива.

— Да слезем долу и да си направим какао — предложи Ник. — Имаме нужда от малко какао.

— Никълъс, късно е, Келси е уморена.

Келси прегърна майка си през кръста.

— Хайде, мамо.

— Само една чаша тогава и няма да се бавим, защото малкото ми момиченце има нужда от сън, за да бъде красиво.

Брук вдигна Келси и тя се сгуши в ръцете й.

Докато слизаха по стълбите, Ник попита баща си:

— Ще ходим ли на лов сутринта?

— Ще ловувате през учебен ден? — учуди се майка му.

— Не е учебен — отвърна Ник. — Денят на учителя е.

Уайли отлично разбираше какво целѝ синът му. Не можеше да говори открито, не и когато някой се навърташе тук, те не можеха да го видят, ала той слушаше.

— Можем да отидем за фазани — каза бързо. — После ще ги опечем, много са вкусни. Пушките са готови, затова можем да тръгнем рано.

— Да ги извадим тогава — предложи Ник.

Уайли усещаше присъствието в къщата, беше осезаемо. Нещо невидимо беше наблизо, над тях.

Той отключи шкафа с пушките, извади една от ловните и я подаде на Ник, а самият той си взе от едрокалибрените и каза на Брук:

— Мини зад нас.

— Моля?

— Мамо, мини зад нас!

Уайли видя движение, много отчетливо, на не повече от двайсет сантиметра от лицето си. Око и част от лице. И той знаеше нещо за него: това лице беше ужасно обезобразено. Ал Норт се беше върнал за втори опит.

После около китката му се сключиха пръсти. Погледна ги и почувства яката хватка.

— Тук е, тате — изпищя Келси и този път и Брук го видя и изпищя. Не само изпищя, започна да вие.

Ник стреля в привидно празното пространство, където трябваше да се намира фигурата. Появиха се няколко пурпурни проблясъка във формата на човешко тяло, но сачмите минаха през него и се забиха в далечната стена на всекидневната, като разбиха големия преден прозорец и оставиха бразда в канапето.

Ръката изчезна.

Ник изсумтя, защото нещо го захвърли към стената. В мига, в който тялото на нашественика го докосна, се видяха ръбовете на черна разкъсана униформа. Уайли не беше едър мъж, далеч не толкова як като Ал Норт, но се хвърли към него. Сключи ръце около врата му, дръпна главата му назад и го удари в лицето. В този миг главата и лицето се появиха, заедно с изпънатия врат, чиито вени пулсираха, а очите бяха обрамчени от белези и капеща кръв.

Като видя това, Брук отвори шкафа за оръжия и измъкна големия сребрист магнум, за който беше вдигала толкова скандали. Размаха го и без да знае какво прави, натисна спусъка.

БАМ! БАМ! ВАМ!

Фигурата прелетя през стаята и се блъсна в телевизора сред дъжд от искри. Остана да лежи там. Лявата част на лицето и рамото се виждаха ясно. И двете длани и по-голямата част от лявата ръка се различаваха, докато едната длан не мина през мястото, където би трябвало да се намира стомахът, и потъна в обвивка от невидимост, а после се появи с кръв по пръстите.

Единственото око, което се виждаше, беше сиво и се взираше свирепо от окървавената орбита. Операцията бе извършена грубо и жестоко. Досега Уайли не беше осъзнал колко некомпетентен е бил лекарят.

Ръката се изстреля напред като глава на змия. Държеше нож и острието полетя към него — въртящ се, проблясващ метал — и издрънча в стената. Чу се плющящ, съскащ звук и взрив от синя електрическа енергия. Там, където тя се разливаше, реалността сякаш се оголваше.

На мястото на стената сега имаше врата със синя, трептяща рамка, а отвъд нея — кухня с извит, стопен плот, тостер, който изглеждаше като от разтопен восък, и хладилник — полуразтопен и отворен.

Там бяха враговете, гледаха към тях. Уайли знаеше какво вижда. То му се стори по-ужасно, отколкото си го беше представял, докато пишеше за тези хуманоидни влечуги, защото бяха толкова изтънчени, толкова красиви с проблясващата си бледа кожа и толкова ужасяващи с твърдите си, празни и подвижни очи, които бързо се впериха в стаята с блясък, който можеше да се изтълкува само като тръпнещо задоволство.

Серафими, така се наричаха, но ние имахме имена за тях, имена във всяка култура по света, от всяко време в историята. Една дума, с която да се обясни нещо толкова изящно и толкова грозно: той гледаше право в очите на същество, което хората и в двата човешки свята наричаха демон.

Келси се затича към него. Тичаше с детското невежество и желание да намери укритие. Едва ли разбираше какво вижда. Може би виждаше полицай — черна униформа, сребърни копчета, червени нашивки — или пък някакво друго спасение, но тя изтича към нещото през портала и прекоси в другата вселена. Умиращата вселена. Мястото, където откъсваха душите от телата и превръщаха малките момиченца в скиталци.

Уайли подхвърли пушката си на Ник и извика:

— Стреляй! Изправя се.

— Келси! — изкрещя Брук и хукна след нея в отчаян опит да стигне развяващата й се нощница, преди да мине през вратата — която издаде тих, влажен звук, нещо като преглъщане. Келси застина огряна от виолетова светлина, сякаш пленена в някакво лазерно шоу.

Съществото, което я чакаше, се приведе и разтвори ръце, но усмивката разкри малки и остри зъби и златни очи, които не гледаха с радост, а с погледа на изгладнял вълк.

Уайли се спусна след дъщеря си и усети как мощен електрически импулс преминава през цялото му тяло, последван от задух и прилошаване. Озова се до Келси. Беше леденостудена, кожата й бе посивяла и за миг го прониза мисълта, че душата й вече си е отишла.

Демонът имаше бяла коса, тънка и мека, полюшваща се около главата като ореол.

— Здравей — каза тя. — Аз съм Дженифър Мейзъл. Радвам се да те видя, Уайли.

Думите бяха като удари, нанесени с увит в коприна чук, толкова меки и заплашителни.

Той се обърна и видя празна стена. Вратата вече я нямаше.

— Ще трябва да дойдеш с мен — излая демонът. — Ще поостанеш.

Но Уайли си спомни мъдростта, която се предаваше от поколение на поколение, и осъзна, че тя е способна само да лъже, и като хвана дъщеря си, се хвърли към стената.

Зад себе си чу вик:

— По дяволите!

В следващия миг отново си бе вкъщи.

Ник стреляше по убиеца, а Брук тичаше към тях. Сграбчи дъщеря си и се скри заедно с нея зад канапето.

— Стой зад мен, тате — каза Ник.

— Стреляй с магнума, за Бога!

— Няма патрони.

Нов изстрел на пушката разтърси света. Зад тях се чу припукване, ядно съскане и демонът влетя в стаята. И в същия миг се превърна в човек.

— Арестуван си, Уайли — каза Дженифър Мейзъл тихо.

В кой свят си мислеше, че се намира?

— Не и тук, скъпа — изсумтя Уайли. Беше вдигнал празния магнум и го запрати към главата й. Избухна проблясък от пурпурнобяла енергия. Мейзъл се обърна, а от кожата й се заиздига червен дим. Задави се, после се изправи и измъкна своето оръжие. Беше по-черно от нощта, с грозен тъп накрайник.

Уайли инстинктивно разбра, че не трябва да й дава възможност да стреля, не защото това щеше да ги убие, поне не физически, а защото щеше да разпръсне светлината им и да откъсне душите на цялото семейство, да ги постави под контрола на ловците на души и да превърне най-скъпите му хора в първите скиталци в тази вселена.

Хвърли се срещу й и докато Ник държеше Ал Норт на разстояние с пушката, той я докопа. Юмруците му заблъскаха — удар след удар — по подсиленото й с броня тяло. Някъде трябваше да има меко и уязвимо място, деликатното месо на гущер, и той стовари юмрука си там, където смяташе, че са свързващите части на бронята, в кръста,

където трябваше да се прегъва. Заудря я по лицето, но то също бе твърдо като стомана, защитено от люспи.

Тя изглеждаше като създание, изваяно от скъпоценен камък, изобщо не приличаше на живо същество.

Посегна към очите й. Хвана главата й и заби палец. Откри мекота, която го накара да завие от удоволствие.

Зад него: БАМ-БАМ-БАМ, БАМ-БАМ-БАМ. Ник беше успял да презареди магнума и знаеше как да го използва — държеше го с две ръце.

Уайли го беше обучил да стреля с всички оръжия в къщата. Децата трябваше да знаят как да се защитят.

Но каквото и да правеше Ник, не беше помогнало, защото нещо скочи върху гърба на Уайли. Макар и да беше прострелян, Ал не се отказваше.

Под палеца на Уайли изскочи око. Беше извадил око! Дженифър Мейзъл се дръпна назад, съскайки като разгневена кобра. Устата й се разтвори широко и зъбите проблеснаха. Вътрешността й беше бяла като на змиите. Езикът й — тъмен, дебел колкото пръст и дълъг като въже — бавно се уви около гърлото му.

Никога не беше виждал нещо толкова страховито, дори не си беше представял, че е възможно.

После гърбът му бе освободен от тежестта, той се обърна и видя Ник и Брук да се надвесват над Норт.

Ник беше измъкнал ловджийски нож и бързо и умело го забиваше в него, а от разтворените устни на генерала прокапа кръв.

Цялото тяло на нашественика проблесна, после започна да примигва като крушка пред изгаряне, чу се силен гръм. Отвътре и отвън засия синя мълния и двамата — генералът и Дженифър Мейзъл — изчезнаха.

— Тук са! — извика Уайли. — Все още са тук!

Ник размаха ножа си из въздуха, а Уайли вдигна пушката и стреля в тавана, от който се посипа мазилка.

Отвън се чу силен гръм. После се разнесоха викове, гласове, крещяха на непознат език, тракане на машини.

— Какво е това? — изсъска Брук.

— Тихо.

Сенки пропълзяха по пода, по стените, но хората и машините, които ги хвърляха, не се виждаха. Физически те бяха в другата вселена, в къщата на семейство Уинтърс, но с наближаването на двадесет и първи декември бариерите между световете изтъняваха.

Уайли се заслуша, загледа се в сенките — по-специално в една, която минаваше по стената — бе нещо, носено от две приведени фигури. После фигурите се наведоха, вдигнаха още нещо, което приличаше на дълъг сак, и сляха сянката му с тази на предмета, който носеха. После се оттеглиха.

— Какво става, тате? — попита Ник.

— Мисля, че лекарите на серафимите ги отнасят на носилки.

— О, господи, прав си! — възкликна Брук. — Наистина е така. Господи, виждаме. Боже мой…

Сенките изчезнаха. Къщата утихна. Семейството се събра, всеки по свой начин се бореше да преодолее ужаса.

— Мамо, може ли Недодялко да пийне едно? Иска абсент.

— Абсент? — Брук погледна към Уайли.

— Татко има бутилка в шкафа си.

— Уайли?

— Няма шкаф. Няма абсент. Това не е законно.

— Хайде, мила, покажи на мама къде е абсентът.

— Извинявай, скъпа, но за малко не ни убиха! — възмути се Уайли.

Сякаш това завръщане към стария им живот беше най-желаното нещо на земята. Брук закрачи към кабинета, последвана от малкото момиченце.

— О, стига — измърмори Уайли и тръгна след тях.

— Тате, не се разсейвай, не е свършило.

— Брук, няма абсент.

— Тате, върни се!

— Пази ни гърба — извика той на Ник.

Влезе в кабинета след Брук, която отваряше чекмеджетата на бюрото.

— Зад фалшивото дъно на чекмеджето е — обясни Келси.

Уайли видя празното бюро. Забеляза, че на него няма лаптоп. Видя, че старата му пишеща машина е стопена като тостера на

Уинтърс, любимата му „Корона“ се стичаше по бюрото като разтопена пластмаса.

— Компютърът го няма — каза Брук. Погледна към него. Очите й бяха изцъклени, по лицето й се стичаха сълзи.

— Тате, ела долу! — извика Ник.

— Как така го няма? — изуми се Уайли. — Не може да изчезне.

Но беше така и заедно с него бе изчезнал и прозорецът им към другия свят.

Внезапно изтръпна напълно. Сякаш му бяха направили лоботомия. Сякаш бяха ограбили душата му.

— Пазиш ли онова копие? — попита я той.

Тя бръкна в джоба на джинсите си.

— Взели са го.

— Ослепили са ме…

— Вероятно точно затова са дошли — предположи Брук.

— Тате, виж през прозореца! Веднага!

Някъде отвън се чу силен шум, ръмжене, което не можеше да се сбърка — рев на голям двигател.

Уайли отиде до прозореца и погледна надолу. Отначало видя само чернота. После разбра.

Това, което стоеше пред входната им врата, беше огромен черен джип.

— Просто си стои там — каза Ник.

Огромният „Хъмви“ проблясваше в черно. Прозорците му бяха мрачни като пещера, двигателят му ревеше.

Серафимите бяха прекарали машина от другия свят през портала.

Двигателят спря да боботи. Зад черните стъкла нещо помръдна. Вратите започнаха да се отварят и от джипа излезе нещо, което изобщо не приличаше на човек.

19.
20 ДЕКЕМВРИ
ПОРТАЛИТЕ

През цялата нощ светлината минаваше над града, а ездачите патрулираха из гората. Дъждът се сипеше безкрайно, а барабаните продължаваха да бият. Отначало Мартин си помисли, че децата са в транс, но по-късно реши, че са в някакво пространство, в което той въпреки всичко, което му се беше случило, не можеше да пристъпи. От време на време обаче ръката на Тревър помръдваше и докосваше неговата и той разбираше, че има неща, които никога няма да се променят, независимо колко се променят хората — детето винаги ще има нужда от родителите си, защото в семействата съществува любов отвъд способността ни да я разберем.

Събуди се в малките часове и установи, че е притиснат от няколко малки деца, потърсили близостта му. Майк, Джордж и другите тийнейджъри се опитаха да ги разгонят, но накрая се предадоха и той задържа малките създания в прегръдката си.

Красотата на човечеството го докосваше чрез тях, нежността го галеше с малките им ръчички и го гледаше с големите им възхитени очи. Едно от тях, малко момиченце на име Тили, което му напомняше толкова много за Уини, че чак душата го болеше, му каза:

— Трябва да бъдеш нашият войник. Трябва ни такъв, а нямаме.

Очите й се взряха в неговите и той усети как умът й навлиза в неговия ум, като аромат на цветя. Тя повдигна малката си глава, прелестно малко момиченце, потупа го по бузата и повтори:

— Войник.

Сутринта донесе нови нужди. Бяха двадесет и двама, за всеки трябваха храна и вода, и добра хигиена. А добрата хигиена не беше нещо, което децата владееха. Бяха много и тъй като никой не можеше да напуска палатката през нощта, използваха стари пластмасови кофи и найлонови чували — каквито, явно, имаха в изобилие, — а те се разливаха. Малките не се притесняваха, но бедните тийнейджъри отчаяно търсеха малко уединение, момчетата се опитваха да

контролират жизнените си млади тела, а момичетата се опитваха да ги успокоят.

Това беше най-милата, най-сплотената и най-вонящата група хора, които Мартин някога беше познавал. И най-ужасните разкопки, на които бе присъствал, не можеха да се сравняват с това дивашко съществуване. Имаше две деца, които пазеха вратата на палатката и не позволяваха на никого да излиза след мръкване. Барабаненето беше достатъчно силно, за да заглуши звуците от ездачите и козодоите, така че малките, дори и да плачеха за родителите си, не изпитваха издайническия страх, който би довел чудовищата до палатката.

Докато часовете се изнизваха, Мартин все повече се чувстваше като хванат в капан. Децата отказваха да спрат барабаненето си или да излязат навън дори за няколко секунди, преди да се е зазорило. Нямаше да пуснат и него, не че изгаряше от желание да го стори. Тревър се държеше за него, малките деца — също, и той никога не би ги лишил от този комфорт, независимо колко илюзорен беше.

След като бяха принудили Мартин да започне инициацията и до известна степен да бъде променен, той беше открил, че лицето на Тревър е покрито със странна розова пот, която капеше по мръсната му риза. Вероятно от стреса, че изпраща баща си да посрещне изпитанието, капилярите на кожата му се бяха спукали. И сега беше покрит с кървава пот.

През дългата нощ Мартин беше изпробвал новото си съзнание и беше открил, че има промени. Мислеше както винаги го беше правил, но разполагаше с нова информация, с нови неща, които можеше да прави с мисълта си.

Тревър беше говорил за друг свят, който бе видял с очите си, свят, подобен на техния, но с други хора и без следи от нападение. Беше минал през портал и там беше прочел книга — книгата за страданието им и тайните на дните им.

Мартин беше запознат с теорията за мултивселените и беше чувал за скорошните открития с помощта на свръхускорителя на четирите империи в Швейцария, които подсказваха, че паралелните вселени наистина съществуват. Но това, че имаше портали, през които просто може да се прекрачи — това щеше да е интересно да се види.

Слънцето изгря. Биенето на барабаните се забави, после спря. Сетне стана много тихо.

— Какво става? — обърна се Мартин към Тревър.

— Мисля, че нещо се е случило с Уайли. Мисля, че враговете са проникнати в света му.

Мартин осъзна, че в съзнанието си вижда блясък над река Сондърс. Можеше да е паяжина, поръсена с роса, или пък вход към друга вселена. Видя също, че ездачите се разхождат там, изглеждаха като огромни тарантули. Бяха създадени от враговете, за да будят страх в човешките сърца и дори видът им го караше да се бои. Отвратителните създания повдигаха предните си крака и опипваха въздуха.

Отдръпна се.

— Това е порталът — каза Тревър.

— Явно. Ако не беше, нямаше го пазят толкова усилено.

— Добре — обади се Пами, — ще използваме възможността да преместим палатката, а след това ще отида за провизии в града. — Обърна се към Мартин. — Вие оставате тук.

Не можеше да не се съгласи с това.

Излязоха в спокойната утрин, дошла след бурята. Златни стълбове светлина се процеждаха през боровете. Лъчите на слънцето обляха Мартин и той се почувства объркан, защото уж това бе само сгряващата топлина на светилото, а имаше усещането за нечие присъствие.

Няколко от децата, прочели мислите му, го погледнаха. Трябваше да свикне с тази липса на вътрешно уединение — и с дълбокото чувство за принадлежност, което я съпътстваше.

Сякаш го докосваха нежни, опипващи пръсти — пръсти на същество, което приемаше него, живота, всичко.

Кой беше това? Нима слънцето бе живо?

— Живо е — каза Тревър. — Всичко е живо. И е съзнателно. Звездите, тревата, дърветата, всяко малко животинче, което съществува. А някои от тях имат по-силно съзнание. Пчелите, например. Когато излезеш на поляна, където събират нектар, ще го разбереш.

— Мозъкът на пчелата е микроскопичен, сине, няма как да бъдат съзнателни същества.

Тревър се усмихна.

— Просто изчакай и ще видиш как нещата си стават сами, тате. Всичко ще е наред.

Ако човек гледаше хаотичното движение на децата, които местеха кутии и въжета, припяваха и се смееха, никога не би решил, че работят заедно, при това в сплотена организация. Но беше така и палатката беше разтурена бързо.

Усилията им приличаха на тези на пчелите-работнички, помисли си Мартин, а после осъзна, че споделеният ум, естествено, е по-голям от сбора от отделните си части.

Тогава осъзна, че всеки разум всъщност е споделен. Така трябваше да е. Изчакай и остави нещата да станат, както беше казал Тревър.

— Хайде, тате, да вървим.

Разбира се, Тревър четеше мислите му.

— Не се притеснявай.

— Но аз не мога да чета твоите.

— Разбира се, че можеш — отвърна момчето и тръгна към уютните слънчеви лъчи.

Докато го следваше, Мартин надзърна в ума на сина си — мислеше за портала и преминаването през него. Но това не беше възможно. Ами реката?

— Възможно е, тате. Но не трябва да мислиш за това или да се тревожиш за него. Съсредоточи мислите си върху тялото си, върху начина, по който краката ти ходят, по който се движат ръцете ти, и всичко останало.

„Защо?“

„Защото това правиш в момента.“

Мартин беше шокиран. Общуването беше съвършено. Разбира се, той беше чувал за скорошните успехи в телепатичната комуникация в Принстън, но там тя се осъществяваше с помощта на имплантирани микрочипове.

„Тук няма импланти, тате.“

Тревър се отправи към стръмно издигащото се възвишение, което ги отделяше от Сондърс и портала. Мартин се вгледа мислено напред и видя ездачите. Все още бдяха над портала, а водата беше истински вихър от пяна. Веднага щом съзнанието му ги докосна, всеки

ездач се обърна към него и вдигна предните си крака. Някои от тях започнаха да маршируват.

— Изчисти съзнанието си, върни се в тялото си.

Той насили мисълта си да се върне към свиващите се мускули, към стъпалата, сърцето и дробовете му. Макар вече да не виждаше ездачите, все още ги усещаше и знаеше, че тревогата им е отминала.

За да осъществи прехода, трябваше да постъпи като животните — да се вглежда в света, без да се докосва до мислите си. Не беше лесна работа за професор.

„Ако чуеш тракането, остани в тялото си. Не позволявай на съзнанието ти да се устреми навън, иначе ще те застигнат.“

Защо никой друг не идваше? Това очевидно беше изключително опасно и ако бяха повече, щеше да е по-спокойно.

Тревър го погледна. Очите му казаха всичко: това е моя работа. Наша работа.

В този миг достигнаха ръба на възвишението и Мартин видя, че Сондърс, макар и за няколко минути, беше покачила още нивото си — огромната устремена маса от черно-сива вода, влачеща дървета, покриви, стени, стълби и колела на коли, се носеше надолу по течението.

От другата страна се виждаше тяхната къща. Прозорците бяха празни, тъмни и безрадостни. Водата стигаше почти до предния вход. Но това не беше единственият им проблем. Петима ездачи стояха скупчени на половината път до хребета, готови да се изстрелят, ако някой попаднеше в обхвата им. А ездачите на техния бряг все още патрулираха.

— Това е невъзможно — каза Мартин на глас.

С учудване видя, че водата се приближава към него, и осъзна, че вижда през очите на Тревър. Синът му се беше насочил през стръмнината към патрулиращите ездачи и тътнещата река.

Мартин се затича след Тревър и се опита да го достигне или поне да привлече вниманието му — и в този миг един от патрулиращите ездачи се обърна и тръгна право към него… но покрай Тревър, когото сякаш не забеляза.

И наистина Мартин усети прилив на страх, който не можеше да овладее. Металните челюсти на нещото се движеха толкова бързо, че от тях хвърчаха искри.

— Тичай надолу по реката, сине — изрева Мартин, сграбчи някакъв камък и го метна по съществото. Улучи го в главата, създанието се отдръпна и изсъска, ала още двама от ездачите се насочиха към него.

Мартин с ужас видя, че Тревър се насочи право към вртопа.

— Сине! Сине!

Не можеше да избяга на ездачите, а Тревър щеше всеки миг да умре. Всъщност можеше, трябваше само да изостави страха си, да изостави съзнанието си, да остави нещата да се случат. Спря на място, затвори очи и прочисти ума си. Съсредоточи мислите си върху пулсиращата си кръв и тътнещата вода. После поде молитвата на Франи и се заслуша в шепота на кръвта си.

Когато отвори очи, откри, че пред него стои ездач. Очите му се взираха право в него, челюстта му се движеше бавно. Много предпазливо, Мартин пристъпи встрани и мина покрай него, после заобиколи друг — толкова близо, че можеше да види отровата, пристегната към корема му, и жилото, втъкнато в огромна кука.

Тревър вече беше влязъл във вртопа. Мартин се хвърли във водата и заплува.

Водата го поде като ръка на гигант, едър дъб полетя към него, смъртта се криеше в заплетените му клони, които щяха да го удавят, докато се мъчи да се освободи.

Тревър продължаваше да си проправя път напред, след малко започна да върви спокойно. Виждаше се във водата, но сякаш не беше засегнат от нея. Вървеше в нея.

— Тревър! — Мартин се гмурна, за да избегне дървото, и се опита да плува в бурната вода. Видя Тревър до себе си — вървеше с лекота през водата, понесла части от коли, греди и тела на удавен добитък. Но всичко това минаваше не само край него, но и през него. В другия свят, разбира се, потокът не беше прелял, така че щеше да е лесно да се пресече обратно.

Мартин погледна към собственото си тяло и видя дънера на дървото да минава през него, последван от човешка ръка и десетина чипове за покер — минаваха през него, без да предизвикат и най-слабо усещане.

Направи още една стъпка и буйната вода изчезна. Озова се на брега на Сондърс. Зад него малката река си течеше съвсем нормално,

пенейки се леко край няколко скали.

— Бъди много внимателен, тате. Не знам какво става тук.

— Не мога да чуя мислите ти.

— Да, тук не се получава.

Мартин се вгледа отново в реката, в отсрещния бряг. Стръмнината беше там, но всичко беше спокойно, огрявано от златните лъчи на ранното слънце. Беше виждал това хиляди пъти, а през летните недели оттук се чуваха камбаните на града.

Бяха прекосили през портала и в тази вселена Сондърс не беше придошла.

— Хайде, трябва да видим какво е докарано с онзи джип.

— Изглежда военен.

— Техните военни джипове се наричат хамъри и са с маскировъчни цветове. Този са го докарали враговете.

— Те са тук?

— Очевидно.

Тревър пое натам, като се изкачваше бързо по познатия хълм към познатата къща. Докато вървеше след сина си, Мартин изпита чувство за дежа вю. Толкова силно, че беше много обърквашо, дори болезнено. Тази къща приличаше на дома му, създаваше усещането за дома му, но не беше домът му. Не беше неговият дом.

Тревър спря и каза:

— Те обикновено са шумни.

— Не чувам нищо.

— В това е проблемът. Колата му е в гаража, но е твърде тихо.

Мартин видя автомобил в отворения гараж. Приличаше на сааб.

— Синя е.

— Колите им са във всякакви цветове. Сини, червени, бели.

На Мартин това се стори особено „чуждоземно“. Кой би искал да кара цветна кола? Колите бяха черни. Този Уайли сигурно беше ексцентрик, което, реши накрая, се връзваше с литературните му претенции.

Тревър се приближи предпазливо, изкачи се по стръмния хълм, без да изпуска от поглед джипа.

Мартин го повика шепнешком.

Тревър се обърна гневно. Посланието му беше ясно: „Млъкни!“.

Залегна. Хъмърът беше между него и къщата, и ако някой наблюдаваше внимателно, щеше да забележи момчето.

После Тревър махна на Мартин да се приближи и той, обзет от нетърпение, скочи на крака. Очите на сина му се разшириха и се чу оглушителен тътен, а после нещо профуча в посока на гората.

— Разкарай се оттук, копеле! — разнесе се глас. — Държим те на прицел!

Нов куршум профуча толкова близо до Мартин, че той усети горещия повей от преминаването му. Хвърли се на земята и извика:

— Не! Ние сме приятели.

Нов изстрел вдигна чакъла до главата му. Мартин се опита да се изтегли, като се мъчеше да достигне билото на хълма и да се плъзне надолу.

В този миг нов изстрел изтрещя зад него, този път по-близо, много по-близо. Можеше да направи само едно. Изправи се и вдигна ръце.

От гората се чу гласът на момче.

— Човек е, тате. Човек и момче, което се крие зад джипа. Зад задната гума.

Тишина.

— Не искаме да ви навредим — обади се Тревър. — Моля ви, трябва да поговорим.

Момчето се появи от далечната страна на алеята. Носеше тежка пушка и я държеше изкусно. Мартин осъзна какво се случва. Това беше историческа среща, първият контакт между хора от две различни вселени.

— Здравейте — поздрави Тревър, докато се изправяше. Излезе иззад джипа. — Господин Дейл, аз съм Тревър.

— У теб ли е лаптопът? — попита Уайли Дейл.

— Не.

— Това е баща ми, Мартин — продължи Тревър. — Трябва да погледнем книгата ви отново.

— Лаптопът е откраднат. Освен това имахме неприятности. Големи неприятности. Изобщо и не ми е хрумвало да пиша. Серафимите бяха тук.

Мартин осъзна, че миризмата, която се носеше наоколо, беше на месо и идваше от джипа. Когато се приближи, видя овъглени останки,

разкъсано влечугоподобно тяло. А после встрани от къщата — един от ездачите. За миг замръзна, но после осъзна, че и той е бил унищожен.

— Значи ти си Тревър — каза Уайли. — Хей, Брук, това са хората от книгата ми. От плът и кръв!

Момчето се приближи към Тревър и той го поздрави:

— Здравей, Ник.

— Здравей. — Ник му подаде ръка.

Тревър я погледна.

— Можем ли?

— Не знам.

Мартин, Уайли и Брук ги наблюдаваха. Иззад нея се обади малко момиченце:

— Недодялко мисли, че може.

Недодялко! Уини също беше нарекла плюшената си играчка така. Когато майката и дъщерята се приближиха, Мартин забеляза, че Недодялко не е зебра, а слон.

— Той плаче, мамо.

— Загубили са Уини и Линди — обясни Брук. — Нали знаеш, скъпа.

— Какво се е случило тук? — попита Тревър.

— Най-добре е да влезем вътре — заяви Уайли.

В къщата имаше следи от страховита битка. Мартин остана поразен. Тези хора очевидно не бяха ранени, но тук бяха извършени много убийства. Килимите бяха подгизнали от кръв и му се стори, че видя окървавено тяло, завито в чаршафи зад канапето.

— Имахме малко проблеми — поясни Уайли. — Но се погрижихме за тях.

Той измъкна дълъг кафяв предмет от джоба на коженото си яке и предложи:

— Пура?

Мартин го загледа мълчаливо, без да го разбира. Не беше виждал пури, в неговия свят имаше само цигари и енфие. Е, трябваше да има разлика между вселените, очевидно трябваше да има — например цветните коли.

— Мисля, че си спечелих правото да пуша вкъщи — каза Уайли.

— Уайли — въздъхна Брук и го прегърна. — Ти си най-изумителният мъж. Трови дробовете си колкото искаш, любовнико.

— О, мамо!

Уайли лапна пурата, измъкна кибритена клечка и запали края й. Погледна към Мартин съучастнически.

— Това е „Партагас“, направо от кутията на Фидел.

— Татко, при тях май няма пури — изуми се Ник.

После момчето се обърна към Мартин.

— Не си чел книгата ми толкова внимателно, колкото си мислиш, сине — каза Уайли, докато гълташе дима. Или по-скоро го вдишваше. Мартин харесваше енфието, но не искаше да се присъедини към ордите с рак на синусите, затова се беше отказал.

— Твоят приятел Фидел ли прави тези пури?

— Е, той е мъртъв, но пурите наистина са кубински, внесени през Канзас Сити.

— Тютюнът е легален в нашия свят, но е опасен.

— Тук също е опасен. Тези нещица са ракови пръчки. Но ги обичам.

— Попитай го за Фидел Кастро — подкани го Брук.

— Нямам представа кой е — отвърна Мартин. — Ти знаеш ли, Трев?

— Не.

— Кубински диктатор, умря преди няколко години — обясни Ник. — Комунист.

— Комунист, като…

— Философ от деветнадесети век — веднага се обади Тревър, — наречен Карл Ленин, е измислил система за управление на труда, която е прераснала в огромно движение в тази вселена. При тях е царял хаос повече от век. Затова са толкова силни. Затова са се справили с нашествениците и вън лежи мъртъв ездач. В тази вселена хората са се били толкова дълго, че са станали невероятно силни.

— Няма ли войни във вашата вселена? — попита Уайли.

— Не, Уайли, не и истински. Британците и французите се карат заради африканските си владения, разбира се. А и бурският контингент дразни британците в Южна Африка. Руснаците влязоха във война с японците.

— Почакай малко. — Уайли дръпна от пурата. — Сараево говори ли ти нещо?

Мартин не можа да се сети.

— Първата световна война? — попита Уайли. — Втората?

Мартин нямаше представа за какво става въпрос.

— Тате — обади се Тревър. — Тук водят страхотни войни.

И посочи към опръсканата с кръв библиотека.

— Военни книги. Чел съм някои от тях.

— Виж, тук сме в непрекъснати войни, откакто ерцхерцог Франц Фердинанд е бил убит през 1914 година.

Ерцхерцог? Убит? Това бе трудно да се повярва.

— Все още ги имате, нали?

— Разбира се. А Куба е американска колония и няма Фидел в колониалното ръководство, а тази странна философска концепция…

— Комунизмът беше бичът на нашия свят в продължение на седемдесет години — обясни Уайли. — Отне живота на половин милиард, а световните войни покосиха още триста милиона. Истинска касапница.

Мартин се вгледа в шкафа за оръжия, изпъкващ насред всекидневната.

— При нас няма много оръжия.

— И по-добре — вметна Брук. — Насилието ражда насилие.

Ник вдигна нещо, което приличаше на ръчно оръжие, от масата и духна в цевта.

— Не е ли нужно обаче, мамо? — попита той.

Никое дете не би се обърнало към възрастен по този начин у дома, камо ли към някой от родителите си.

— Уайли — каза Мартин, — имаш ли някакви идеи какво трябва да направим, ако и вие ни подкрепите?

— Копелетата са силни и вероятно скоро ще загубим.

— Но вие… вие ще стреляте.

— Приятелю, ако си спомням правилно, вашият президент опита с водородна бомба на Великденските острови и не направи нищо. Подобен акт не е точно липса на агресия, според мен. Но факт е, че не подейства… когато написах тези думи, направо ми призля. Наистина. Защото водородната бомба е най-доброто, с което разполагаме и ние.

— Но ако светът ви е в постоянна война, сигурно нямате Британска бойна група, която да ви търси обяснение, нали? Не е като при нас. Преди суперсилите да се заинтересуват, всичко беше свършило.

— Първите скиталци бяха в Англия.

— На голяма империя като тази й трябва много време, за да реагира. В този случай твърде дълго, дори и да можеха да направят нещо.

— Уайли? — попита Тревър. — Знаеш ли защо сме тук?

— Обсъждали сте миналата нощ и сте решили, че искате да общувате направо с мен. Проблемът е, че нямам по-добра идея от вас какво би могло да помогне. Искам да кажа, че сте изправени пред ужасна катастрофа. Не виждам какво можете да направите. Страхувам се, че няма шанс.

— Можеш ли да пишеш без компютъра си? — попита Тревър.

— Не, хлапе, не мога. Опитах се да използвам лаптопа на Ник и Брук, дори розовия Мак на Келси, но нищо не се получи. Нищичко. Каквато и магия да е имало, тя си е отишла.

— Почувствахме го — кимна Тревър. — Затова дойдохме. Разбрахме, че нещо при вас се е объркало.

— Вие, хора, сте толкова, не знам… прецизни. Начинът, по който подхождате, движите се бавно от А до В, до С — дали не сте малко по-мудни от нас? В интелектуално отношение. Не толкова умни?

— Не сме толкова агресивни — каза Мартин. — Очевидно, при всичките ви войни, комунистите, тези огромни пури, които тълкувам като доминантен символ…

— Говори на гръцки. Английският ти не струва.

— Всъщност знам малко гръцки. Правил съм разкопки там за оценяване възрастта на находките. Датирахме Акропола и резултатите не противоречаха на приетите, за разлика от други случаи.

— За които знам всичко, разбира се. И ние имаме странни руини тук. Същите. И подобни легенди. Война в небето, велик потоп и тъй нататък.

— Което значи, че са били и тук.

— Мамо? — попита Келси. — Кога ще убием човека в тайника?

— Какъв човек? — попита Тревър бързо.

— Татко затвори този наистина ужасен тип от вашата вселена в нашия тайник. Човек е, така че се обадихме на един приятел, полицай, и той ще дойде да погледне.

— Ал Норт е, нали? Генерал Ал Норт?

— В доста лошо състояние — съобщи Уайли. — Но няма да убивам хора, докато ченгетата не кажат, че може. Ако ме разбирате.

— Може ли да го разпитаме? — попита Тревър.

— Разбира се, подложете го на водно потапяне, ако искате. — Той дръпна от пурата и я извади от устата си. — Използвайте това за очите му. Накарайте го да се разговори.

Тревър взе пурата и попита:

— Как да го направим?

Ник се разсмя.

— Потапянето във вода е вид мъчение, карат човека, когото искат да разпитат, да мисли, че се дави. Колкото до пурата, трябва да забиваш запаления й край във възпалената очна орбита на генерал Норт и мисля, че ще ти каже повече от адреса си.

Тревър изпусна пурата.

Уайли я хвана, преди да падне на пода.

— Кубинска е, за Бога!

Дръпна от нея и избълва огромен облак дим.

— Истинска красавица.

После се отправи към кухнята.

Мартин си помисли, че може и да е писател по професия, но се движи с гъвкавостта и силата на войник. Момчето също, а с тези стиснати устни, жената изглеждаше способна да убие човек. Само малкото момиченце сякаш бе уязвимо, но може би само така му се струваше, защото плюшената й играчка също се наричаше Недодялко, а Уини беше толкова нежно дете.

Уайли отвори капака на пода.

— Как сте, генерале? Ще ви поизмъчваме след секунда и искахме да ви уведомим. — Затвори капака. — Това е за сплашване.

— Той не играе с пълно тесте, тате — намеси се Ник.

— Запомни това добре, сине. И да играят с половин тесте, няма значение, ако е твоята половина, или дори да имат само една карта, какво ти пука, ако е тази, която ти трябва.

— Не знаем какво да правим с Ал Норт — каза Ник. — Те също.

Възцари се тишина.

Уайли вдигна мобилния си телефон и позвъни:

— Къде, по дяволите, си, Матю? Между другото, току-що изпуших последния ти „Партагас“. — Заслуша се. — А аз ти казвам, че

тук нещата са съвсем странни. Сложи шибаната поничка в хладилника и тръгвай.

Затвори.

— Знаете ли, не му казах всичко по телефона, той си мисли, че го лъжа, но трябва да ви призная… — Спря. Изведнъж самохвалството му изби на повърхността. Затвори очи и поклати глава. — Спасих семейството си. Аз и моето момче.

После седна и дръпна дълбоко от пурата.

Някакъв камион се насочи към къщата, скоростите му скърцаха, докато се бореше със стръмната алея. Накрая спря.

— А сега да почакаме господин полицая да преброи труповете.

Висок мъж в полицейска униформа отвори предната врата и влезе със същата широка и агресивна крачка, която според Мартин бе характерна за всички тукашни.

— Какъв е този хъмър отвън — запита още с влизането Мат, подуши въздуха и погледна Брук. — Да не те е дрогирал?

— Получава награда, защото ни спаси живота.

— От какво? От хъмъра на някой търговец на наркотици? Човече, това е досущ военен хъмър на Съединените американски щати. Няма много такива наоколо. Освен това е черен като лимузина. — Погледна към Уайли. — Не ми казвай, че си го купил? Приятелю, това ще ме вбеси.

— Мат, обърни се и виж мъжа, дето стои пред камината и се тресе от шубе. Погледни очите му и ми кажи какво виждаш.

Високият теснолик мъж се обърна и Мартин забеляза, че той не носи малък пистолет като Боби, а оръжие с размерите на ръчно оръдие. Мартин се вгледа в пистолета и огромната ръка до него, после с нежелание вдигна поглед към лицето на полицая.

Мат се взря в очите му и възкликна:

— Какво ти се е случило, човече?!

— Аз…

— Това е бърза еволюционна промяна, индуцирана от екстремен видов стрес — каза Уайли. — Нали така, Мартин?

— Да, предполагам, че да.

— Но, извинете ме, не ни представиха — рече Мат и му подаде ръка. — Аз съм Мат.

— Здравейте.

— Вие… — Полицаят посочи с брадичка навън.

— Да, оттам идваме. Това е синът ми Тревър.

— Значи вие сте загубили Уини и Линди. Бедничките.

— Мат, бих ти препоръчал силен скоч, но нямаме време. Разполагаме обаче с един от тези хубостници, вързан в тайника ни. Много странен и закърнен човек, някога е бил генерал в тяхната версия на военновъздушните сили на САЩ, но сега е чудовище, създадено, за да може да се движи свободно и в двете вселени. Ужасно е накълцан. Няма да повярваш. Спомняш ли си мъжа с обезобразеното лице?

— Нънъли?

— Липсващите части от него са били пришити на този грешник.

— Какво?!

— Зашили са му ги, за да му дадат физическа връзка с нашата вселена. Да има по-голяма свобода на движение. На теория. Всъщност пълна глупост. Серафимите имат проблем с движението в нашата вселена. Не хората. А той е човек. Бил е.

— Добре, да видим дали съм разбрал… В тайника ти има човек, по който са пришити части от Нънъли…

— В злополучен опит да му помогнат да действа по-свободно в нашата вселена.

— А това са Мартин и синът му.

— Да, сър.

Мат отново се вгледа в тях и въздъхна:

— Боже! Сигурен ли си, че това е истина, Уайли?

— О, да, и трябва да накараме Франкенщайн от мазето да каже нещо на тези хора… Какво по-точно, Мартин? Какво би могъл да знае, което да ви помогне?

— Трябва да спрем нашествениците да проникват в света ни. Трябва да узнаем как да затворим порталите.

— Тревър, прочете ли частта за пътуването на Самсън до Авадон? — попита Уайли.

Тревър отвърна, че не е, и Уайли се зае да им разкаже последната глава от книгата си. После попита:

— Забелязвате ли слабост в действията на серафимите?

— Бързат. Затова трябва да ги забавим — отвърна Мартин.

— Лошото е, че все още виждам края на книгата си и образите, които съзирам, са техните огромни мръсни градове, пълни с гладуващи серафими, които нахлуват във вашия свят. Не виждам Вашингтон или Ню Йорк, нито Лондон. Съжалявам, приятели, но в момента ми се струва, че губите.

— Мат може ли да изтръгва информация? Знае ли такива техники? — попита Мартин.

— Да, Мартин. Служил е в Близкия изток.

— Значи ще подложи генерал Норт на мъчение заради нас? — попита Мартин.

— Не! Изключено! — избухна Мат.

— Налага се, приятелю — настоя Уайли. — Защото, щом серафимите свършат с тях, ние сме следващите.

— Ще им видим сметката — промърмори Мат.

— Това, което преживяхме тук, ще стане повсеместно. Не бива да ги допускаме в нашия свят. А този Норт е ключът. Ще ти отнеме само пет минути.

— Това е напълно незаконно.

— Той не съществува в тази вселена, следователно няма законни права. Ник напълни кофа вода.

— Няма да измъчвам някакъв скапан генерал от скапаните военновъздушни сили! — изрева Мат.

— О, напротив. — Уайли отвори капака. От тайника се понесе воня на урина и кръв. — Добро утро, генерале. Посетители!

Очите на генерал Норт бяха оцъклени. Гърдите му не помръдваха. Уайли веднага разбра: Ал Норт беше мъртъв.

20.
20 ДЕКЕМВРИ
ДОБРИЯТ ВОЙНИК

Генерал Ал Норт не беше усещал подобна болка. Макар да беше подлаган на мъчения в Ливан — там на хората забиваха фосфорни трески под пръстите и ги палеха, — той нито за миг не се залъгваше, че онази болка е нещо повече от бледо подобие на сегашната.

Крещеше — осъзнаваше го с далечна яснота, но също така разбираше, че никакъв звук не достига устните му. Беше дошъл на това странно място — паралелна вселена, както се оказа, — верен на заповедите си, за да извърши убийството. Не беше очаквал нищо подобно, но това беше война и бяха отчаяни, а военните и разузнавателните организации бяха потънали в хаос, затова и бе призован, и щеше да изпълни дълга си.

„Нещо не е наред!“

Заслуша се в гласовете над главата си. Мъжът, когото беше изпратен да убие, се бе оказал тигър, а синът му беше също толкова свиреп. Те бяха сломили Ал, който беше не само едър мъж, но и имаше отлична бойна подготовка. Не беше очаквал противник, готов да извади очите му с пръсти, или дете, което да вдигне голям като наковалня пистолет и буквално да разпилее вътрешностите му.

„Те не са врагът.“

Какво беше това? Сякаш част от ума му крещеше иззад залостена врата. Трябваше да стане и да излезе. Тези хора трябваше да бъдат убити, а не да се разхождат наоколо. Щеше да ги убие всички. Щеше да ги изкорми, жените също. Да избие всички.

„Недей!“

Да, как не. Да се противопостави на директна заповед, дадена лично от командващия офицер, който освен всичко е и главнокомандващ. Не харесваше Том Самсън, никога не го беше харесвал. Президентът направи ужасна грешка с назначението му. Но това беше война, и то почти загубена, и при такива обстоятелства трябва да вярваш на висшестоящия си офицер.

„Вярвай на собствената си душа!“

Гласът — казваше нещо.

„Войнико, ти умираш.“

Само това повтаряше.

Не беше изпълнил мисията си и трябваше да се измъкне от тази дупка и да завърши започнатото.

Опита се да се надигне, но не успя. Затвори виждащото си око, пое въздух, после натисна надолу с две ръце. Вълни от агония се разляха по ръцете му и по бълбукащите му гърди. Главата му олекна. Той падна назад. Сърцето му бумтеше. Беше загубил всякаква чувствителност под кръста.

Беше видял и други в къщата. Беше видял черния джип.

„Те бяха. Те.“

Вероятно беше някакъв вражески отряд, веднага разбра, но дори те бяха разбити от тези хора. Майката разсече част от странните им оръжия с някаква брадва, а малкото момиченце — на колко ли беше — седем или осем, седеше там и се смееше.

— Мама уби големия паяк.

Здрави гадове.

„Това беше ездач, а ездачите принадлежат на врага, войнико, и ти работиш за врага. Трябва да го разбереш.“

Капакът се отвори отново. Светлината го заслепи за миг. После видя силует.

— Този мъж не е мъртъв! Диша!

Още една глава се подаде и изчезна.

— Мамка му, прав е.

Гласът на жената долетя, суров и категоричен.

— Убий го!

— Не може, Брук! Ще се обадя на „Бърза помощ“, трябва да се опитаме да спасим живота на този човек. За Бога, държиш надупчен мъж в тайника си! Я всички да останат по местата си. Разбрахте ли? Никой да не си тръгва!

— Беше самозащита, той ни нападна.

— Знам, но си има процедури, приятелю. Това е сериозно.

— Той е от нашата вселена — обади се друг глас.

Генерал Норт се заслуша в шушукането им. Тези копелета бяха разбрали как да минават през порталите и щяха да провалят цялата

операция.

„Не си разстроен от това. Радваш се. Това е хубаво. Това е триумф, за Бога, чуй душата си.“

Умът му се мъчеше да открие начин да изпълни дадените заповеди. Трябваше да има. Винаги имаше.

Нагоре по стълбите бяха пушките. Но тук долу имаше само мръсотия. Собственото му оръжие беше изчезнало. Дали имаше нещо друго, което можеше да нанесе поражения? Колан — да, но нямаше да успее да удуши никого. Иглите на медалите, нищо особено. Зъби. Можеше да хапе здраво. Това беше. Щеше да отхапе бузата на някой и да стисне с лявата ръка. Опита го. Да.

Значи трябваше да изчака да го издърпат навън. Щеше да поеме нещата оттам.

Зачака. Нищо. Не се чуваха гласове. Стъпки, които заглъхнаха, после приглушени викове. Оглеждаха стореното от разузнавателния отряд.

Обадиха се на „Бърза помощ“ и след това показаха на полицая останалите щети около къщата. Не беше добре. Трябваше да го изтеглят, преди да се появи медицинският екип да го доубие.

Пое дълбоко дъх и остави болката да го завладее. Знаеше как да я управлява, но сега трябваше да смени подхода. Докато издишаше, извика.

Проработи. Прекрасно. Повтори го още веднъж. Звукът беше странен, задгробен вой и реката от болка отново го заля.

Постигна и това, че капакът се отвори.

— Санитарите ще дойдат всеки момент — каза нечий глас.

После отново се разнесе другият глас, по-спокоен и тих:

— Той е от нашия свят и е зъл, трябва да ни оставите…

— Не трябва да ви оставям да правите каквото и да е, доктор Уинтърс! Този мъж е простреляН, тук е и не бива да ми пречите да си свърша работата.

— В нашия свят е престъпник. Носи военна униформа, но работеше за врага. Наш е.

— Не ме бутай! — ядоса се Мат.

— Момчета, престанете — намеси се Уайли. — Мартин има право в крайна сметка.

— Трябва да го вземем с нас — настоя Мартин.

— Ще ви трябва цялата морска пехота, за да го направите.

— Вече нямаме морска пехота! Унищожена е. Няма ги. Военните бяха унищожени при първата вълна от нападения. По целия свят. Така че, ако не спрем серафимите, те ще дойдат всеки момент.

— Мат…

— Вижте, ще ме принудите да извадя пистолета си, а не обичам да го правя.

— Знаеш ли, че имаш еквивалент в нашата вселена? Той е стар мой приятел, точно както ти на Уайли? Името му е Боби. Той изчезна и смятаме, че е скиталец — жив, но без душа.

— Ти също ще станеш скиталец — добави Тревър. — Ако дойдат тук. Ще бродиш със заключена душа, или по-лошо — ще станеш като този човек там, така промит и извратен, че работи за врага, а си мисли, че помага на собствения си вид. Ще станеш съвсем същия, и то до няколко дни.

— Тази стрелба е най-сериозното нещо, случило се в този град през цялата ми кариера — изкрещя Мат.

— Трябва да видиш онова, което майка ми застреля. Приличаше на голям паяк, а когато куршумът го засегна, се разплиска нещо, което смърдеше на загорял бекон.

„Чуй ги! Те са ти приятели.“

Пое пак въздух и извика.

— Нека го отнесем с нас — замоли се Тревър. — Дай ни възможност да разберем каквото искаме.

— Можете да го разпитате в болницата — отвърна Мат.

Уайли се засмя подигравателно:

— За Бога, Матю, този мръсник трябва да бъде най-малкото подложен на мъчение. Трябва да се навре жив плъх в очната му орбита. Най-малкото. Болница. Слагаш ли кобра в болница?

— Естествено! Във ветеринарна клиника. Изискване на управлението е всички ранени животни да получат грижи.

— Не това имах предвид.

Линейката щеше да дойде скоро, затова Ал трябваше да положи максимални усилия, свръхусилия, или нищо нямаше да се получи. Задачата му не беше лесна, защото трябваше да убие всички хора тук, особено тези от собствената си вселена.

Как всичко се бе объркало така? Трябваше да ги убие и да докладва на генерал Самсън, че нещата са излезли от контрол, наистина са излезли от контрол.

После ченгето дойде до тайника. Просто така, стоеше над него. Това беше неговият шанс, единственият му шанс.

Докато глупакът се навеждаше, той се пресегна и бутна пистолета да го изкара от кобура с дланта си.

Удари бедрото на ченгето с тъп звук, той се сепна, наведе се и рече:

— Прощавай.

Ал беше по-бърз. Хвана дръжката на оръжието между палеца и показалеца си. Плъзна пръсти отстрани и успя да стигне спусъка.

Вдигна оръжието.

— Мамка му, взе пистолета…

Ал стреля нагоре през пода и се чуха викове. Не знаеше дали е уцелил някого, затова стреля отново и отново, докато остана само един куршум.

За това време ченгето беше изпълзяло назад. Всички крещяха.

Знаеше какво трябва да направи, твърде много неща зависеха от успеха му. Разполагаше с информация и вероятно щяха да я изтръгнат от него с мъчения. Щяха да успеят. Тези хора бяха способни на жестокост.

„Кажи им всичко!“

Имаше един портал, за който не знаеха нищо. Но той знаеше къде е, защото го бяха превели през него.

Не можеха да унищожат серафимите, но можеха да ги забавят, а това беше проблем, защото всеки ден след двадесет и първи нещата щяха да стават все по-трудни и към двадесет и пети, порталите отново щяха да се затворят и Авадон щеше да има само минимален достъп през следващите тринадесет хиляди години. Трябваше да се върнат към изпращането на агенти провокатори, които да подвеждат човешката цивилизация, да предизвикват войни, да разпространяват глад и алчност, да объркват и да поддържат копелетата слаби.

„Поддържай своите слаби, така ли? Чуй се само, генерале, мислиш като враговете.“

Вдигна дулото на оръжието към брадичката си, помоли се на добрия Бог да е успял да убие човека, когото беше изпратен да

ликвидира, и дръпна спусъка.

После се изкачи от тайника в кухнята. Уайли, когото Ал беше изпратен да убие, беше невредим. Всички бяха невредими.

„И Ал се възрадва.“

В следващия миг разбра, че в тайника още лежи тяло с разбита глава. И разбра какво беше направил.

„О, Иисусе, съжалявам, съжалявам!“

Спомни си Планината, спускането надолу с онази жена, капитан Мейзъл. Осъзна, че тя е Серафим. Самсън също беше един от тях. Бяха дегизирани и използваха лекарства, за да живеят в нашата атмосфера, и бяха откраднали волята му.

Игли, остри ножици, отрязана плът, тръпнеща върху сребърни табли — мозъкът — изваден и върнат обратно.

Бяха откраднали спомените му. Бяха потиснали съвестта му.

„Войникът има дълг пред родината си, не пред тях!“

Беше работил за враговете си.

Санитарите нахлуха и се спуснаха към тайника.

— Ще ви кажа каквото трябва да знаете — извика Ал.

Ченгето бързаше зад лекарите от „Бърза помощ“. Уайли и семейството му излязоха заедно и тръгнаха надолу по хълма.

Ал изтича навън.

— Почакайте! Чуйте ме! Направих грешка, но мога да ви помогна!

Приближи се към тях и извика в лицето на Мартин:

— Чуй ме, мога да ти помогна!

Нищо. Сграбчи Мартин — но ръцете му минаха през него. Мартин потрепери и прошепна:

— Побиха ме тръпки.

— Тате, ще имаме проблем, защото на връщане ще се озовем в бързеите. В нашия свят Сондърс придойде.

Ал чуваше всяка дума.

— Чувате ли ме? — изръмжа той.

— Да, не можем да прекосим реката, не и с този прилив от другата страна.

— Ами джипа?

— Добра идея.

„Не. Не! Глупаци такива, ще заплава надолу по течението!“

Вгледаха се в хълма.

— Пълно е с мъртви серафими.

— Да ги вземем с нас, ще спестим на Уайли и Мат доста неприятности.

— Освен това задната седалка е пропита с отрова. Сигурно са докарали този ездач с колата.

Ал ги беше последвал. Беше само на сантиметри от тях.

„Чуйте ме! Чуйте ме!“

Те започнаха да товарят телата на серафимите в джипа.

Ал преразгледа ситуацията. Все още съществуваш, можеш да мислиш, можеш да виждаш и да чуваш, можеш безпрепятствено да отидеш където си поискаш. Но как, по дяволите, да общуваш? Кратък преглед на всичко, което знаеше за призраците, и отговорът се изясни: по никакъв начин.

„Ти си призрак, ето какво си.“

Но не, този призрак не беше сладък като малкия Каспър и — поне се надяваше — не беше и вилнееща неотмъстена душа. Виждаше живота си много по-ясно от преди. Съзнанието му сега беше много мощно. Виждаше през арогантността, която го бе направила такъв, виждаше и дълбокото чувство за безполезност, което бе в основите на неговото его и го беше превело през живота му чак до последното изпитание.

Сега знаеше кой е, виждаше грешките, които бе направил, и знаеше как да помогне на хората от неговия свят да обърнат нещата. Можеха да победят Авадон — този мъж и това момче, ако само знаеха каквото знаеше той. Трябваше да им каже — но не можеше да ги накара да го видят или чуят.

Мартин и Тревър отвориха вратите на джипа и напъхаха двете безжизнени серафимски тела отзад, после, след кратък размисъл, Тревър измъкна едно от ръчните им оръжия. Ал познаваше тези оръжия, електрично-центробежни пистолети, които изстрелваха малки пластмасови снаряди с пет хиляди километра в час. Единственият звук, който се чуваше при стрелбата, беше пукането на снарядите, минаващи свръхзвуковата бариера, но те можеха да разкъсат човек на две на километър разстояние. Или десетина души… или хиляда.

— Как работи това? — попита Мартин.

— Нека пробваме.

„За Бога, внимавайте!“

— Не изглежда особено смъртоносно — отбеляза Тревър.

Мартин взе един от черните дискове и насочи трите къси цеви към някакви дървета. Натисна двата спусъка, горния и долния. Чу се кратко изръмжаване и три от дърветата буквално се разлетяха, а останките от дънерите им се превърнаха в стърготини.

— Какво е това чудо?

„Армията на САЩ има същото оръжие, но по-голямо, монтирано на бойни машини.“

— Серафимско оръжие — каза Тревър и измъкна тъмносиня кутия със серафимски йероглифи. — Това са муниците. Уайли и Ник ще се влюбят, ако ги видят.

— Харесваш ги, нали? Тяхното мъжкарско излъчване и оръжията им.

— Те са победители, тате. Цялата тази вселена работи по-добре от нашата, по-динамична е.

— Водили са войни помежду си стотици години.

— А ние живеем в свят на царства и империи, където никой не е наистина свободен.

— Ние сме свободни.

— Ние да, и французите, както и англичаните, поне у дома. Но погледни останалите, това е огромна система от робство — подредена и приятна за живеене, но…

Двигателят на джипа измърка. Ал наблюдаваше, вече не се опитваше да ги спре. Мъртвите не общуваха с живите. Просто не го можеха.

„Значи, когато най-накрая разбираш и искаш да им кажеш всичко, което трябва да знаят, не можеш да го сториш.“

Те затвориха вратите и подкараха към брега на Сондърс. От тази страна течението беше леко. Имаше дори места, където човек можеше да прескочи от другата страна, но не и в паралелната вселена.

Трябваше да узнаят за щаба на серафимите, скрит дълбоко под земята само на няколко километра оттук. Трябваше да им каже всичко, което си спомняше от престоя си там.

Ако успееха да влязат, щяха да освободят милиони пленени души, щяха да унищожат захранващата система, може би дори да

обезвредят лещите. Можеха да нанесат огромни щети и да провалят плановете на Авадон, вероятно дори да убият Мейзъл и Самсън.

Затича се към хъмъра и влетя през едно от стъклата.

„Чуйте ме! Чуйте ме!“

— Ето го портала — каза Мартин на Тревър.

— Достатъчно голям ли е за това нещо?

— Те са успели да го прекарат.

Може би беше за добро, може би порталът беше твърде малък, може би колата нямаше да се вмести и те нямаше да се убият, проклетите глупаци.

— Просто ще го насочим натам, или как? Какво да правим…

— Не знам, тате.

„Моля ви, не опитвайте“.

— Трябва да опитаме.

„Моля ви“.

Докато Мартин подкарваше джипа, Ал направи всичко по силите си, за да проектира мислите си в съзнанието му, влезе в тялото му, където органите му припляскваха и кръвта пулсираше, но дори това не помогна. Насочи се право към мозъка, но дори това не помогна. Възприемаше сивата материя като пулсираща, искряща мъгла около него, но не успя да повлияе на мислите му.

Хъмърът се понесе към портала и Ал видя ромбоидния кристален обект много по-ясно, отколкото приживе. Забеляза как се разтяга, почти послушно, за да приеме голямата машина. Значи щяха да преминат, щяха да останат в колата и да се удавят.

Видя черната завихрена вода и сред нея формите на хора, които сякаш плуваха усилено. После джипът се удари с огромен плисък и порталът се затвори и изчезна.

Ал се движеше бързо и мина през потока в горичката отсреща. Но все още беше в тази вселена.

Върна се през реката, погледна към портала, но не го откри. Не, не можеше да остане тук.

Устреми се нагоре по речния бряг, опитваше се да види проблясък от портала.

Дори когато видя президента да умира и разбра — разбра, — че Самсън е отговорен по някакъв начин, не направи нищо. Вместо това

отиде в планината Шайен, за да приеме новото назначение, защото искаше повишението.

Какво си бе въобразявал? Как е могъл да бъде толкова сляп?

В това състояние откриваше, че се оголва пред себе си, виждаше през лъжите, които определяха живота му.

Виждаше колко лишен от любов и празен е бил. Безполезно, глупаво пътуване, жена му беше умряла рано и той не беше търсил любов втори път, а любовта беше единственото, което имаше значение.

Разкриваше се пред себе си и ясно видя, че самоналожената му слепота беше довела до страшна катастрофа и нямаше как да се оправдае.

Спомни си как бе стоял на верандата преди много години в една юлска нощ. Музиката се носеше из вечерната тишина. Видя момиче, което беше познавал по онова време, момиче на име Нели, което го обичаше много.

Ако я беше приел, ако беше предпочел простия живот, който съжителството с нея би му предложило, сега можеше да се рее, да лети над всички тези грижи вместо да затъва в пропастта на съжалението.

Не само потъваше в отчаяние, наистина слизаше в самата земя. Над себе си виждаше царствата отвъд въобразимото, където стените между вселените нямаха значение и самото време бе само спомен.

Падаше, но искаше да се издигне.

Трябваше да се издигне, виждаше рая и трябваше да се издигне дотам!

После се замисли за душите, които Самсън беше пленил. Те принадлежаха на това място, те бяха част от рая, но буквално бяха откраднати от Бог, за да бъдат продавани и купувани, спомените и емоциите да бъдат откъсвани от тях като узрели плодове и поглъщани в тъмнината на демоничните сърца.

Това беше най-голямата от всички злини, да отвлечеш добрите в ада, а те правеха точно това — или по-скоро се опитваха.

Щеше да се бори. Щеше да се пребори със Самсън.

Ала вече потъваше сред тревата, под себе си виждаше мрачни зали и чуваше отчаяни стенания.

Опита се да се бори. Над него блестяха любовта и опрощението, свободата му го зовеше. Отпи от най-ужасната агония, която съществуваше, тази на същество, неспособно да се издигне до рая.

Но после си помисли, че все пак може да се спаси. Имаше нещо, което би могъл да направи. Едно нещо. Сигурно нямаше да се получи. Но можеше да опита.

21.
21 ДЕКЕМВРИ, ЗАЗОРЯВАНЕ
ДЪЛБИНИТЕ

След като Мартин и Тревър си тръгнаха, Уайли откри, че отново може да пише. С Брук прегледаха написаното току-що.

— Дали са се удавили? — попита тя.

— Дано не са. Най-важното е, че Ал Норт знае нещо, което може да им помогне, но душата му е отсам, така че, ако мисли достатъчно силно за него, би трябвало да успея да го уловя.

Тя седна и започна да чете от екрана, после превъртя надолу и продължи оттам.

— Той… Какво се случва с него? В какво потъва?

— В ядрото на планетата. Може би начинът, по който живееш, кара душата ти да тежи повече или по-малко. Ако тежиш повече, значи нямаш достатъчно любов, а алчността ти е твърде много, тогава потъваш. А после, предполагам, си оставаш закотвен там. И се печеш, ако ядрото е все още горещо.

— Но ако вселената има край, тогава какво?

— Мисля, че злите са забравени.

— Но ние имаме нужда от него. Трябва ни!

Отвън зората се пукваше. Последните птици пееха. Зимата скоро щеше да ги изгони на юг. Тази година щяха да заминат по-късно. Но зимите бяха по-меки, така че сигурно щяха да се върнат в началото на февруари.

Брук се приближи към Уайли и той затвори лаптопа.

— Ник? — повика тя тихо.

Никакъв отговор.

— Келси?

Тишина.

След миг тя се отдръпна.

— Усещам го. Не се спуска надолу. Тук е.

— Светът е пълен с наблюдатели. Ние сме непрекъснато на сцената.

— Но аз искам уединение.

Последните дни ги бяха изолирали един от друг. Но Уайли беше научил нещо от жалкия задгробен живот на Ал Норт. Любовта е велико съкровище, най-прекрасното чувство и всяка капка от нея трябва да бъде взета, защото е нещо несравнимо. Почти всичко се забравя при смъртта. Имената, фактите, постиженията, провалите, всичко се загърбва. Но не и любовта. Стълбата на Яков има друго име в рая. То е Любов.

Тя скръсти ръце в знак, че моментът не е подходящ за интимност, и каза:

— Чувствам някак на показ.

— Всички сме актьори — отвърна Уайли.

— Не мога да го направя на сцена! Както и да е, объркана съм. Какво ли става с Мартин и Тревър?

Той я прегърна и тя склони глава на гърдите му. Останаха така в тишината.

Скоро той усети нещо и вдигна глава.

— Какво е това?

— Някаква вибрация.

Но трептенето се усили. Съдовете започнаха да тракат.

— Тате?

— Добре, всички да запазят спокойствие — извика Уайли.

Келси заплака в стаята си.

— Дръж се, скъпа!

Той остана на мястото си, къщата се тресеше и клатеше толкова силно, че Уайли не можеше да направи и крачка. От долния етаж се чу трясък. Той реши, че полилеят в трапезарията е паднал, или пък шкафът с оръжията.

— Опитайте се да излезете — извика Уайли. Зад него Брук повръщаше, той я хвана и с усилие я задърпа към вратата на спалнята и стълбището.

Ник се появи — носеше Келси на ръце. Като ги видя, Брук се окопити, взе малкото си момиченце и всички тръгнаха по задното стълбище. Във всекидневната цареше хаос. Наистина беше паднал шкафът с оръжията.

Прозорците започнаха да се чупят и стъклата се посипаха в къщата. Ник отвори задната врата и всички излязоха на площадката

отвън, която беше мокра от разплискалия се басейн. Гората представляваше смразяващо зрелище — дърветата се люлееха, носеше се нестихващо пращене от пречупващите се дънери.

Стигнаха до средата на задния двор, горе-долу на еднакво разстояние от къщата и от гората. Земетресението продължаваше вече две минути, може би три, но им се струваше, че са минали години, че е минала цяла вечност. От къщата долетя нов трясък и лампите в стаята на Ник примигнаха. Уайли прегърна сина си през рамо. Леглото му току-що се беше строшило.

После изведнъж остана само един звук — задъхан, сподавен плач. Брук. Взираше се в къщата си с ужас и изумление.

Земетресението спря.

— Това е Канзас — промълви тя с изпълнен със страх глас.

— Недодялко получи сърдечен пристъп — обяви Келси. После гласът й се снижи: — Много се тревожа за него.

Уайли беше вперил поглед в гората, като че ли виждаше някакво проблясване.

— Мисля, че там започва пожар — обяви накрая.

— Ще се обадя на пожарната — каза Брук и тръгна към къщата.

Уайли гледаше как семейството му влиза вътре и чу Брук да изревава яростно, когато видя неразборията. Келси заплака, после спокойният глас на Ник започна да дава наставления.

Проблясването беше по протежение на дерето, спускащо се на юг от хребета, на който се намираха. Ако там избухнеше пожар, щеше да дойде насам за секунди. Заради това беше подготвил контейнер с вода, който държеше в гаража. Беше го изпитвал и работеше добре, но не беше особено голям, затова бе важно пожарът да се овладее още в началото.

Контейнерът беше зад колата му, подпрян на стената. Гадна работа, вратата на гаража не искаше да се отвори. Е, беше подготвен и за това. Мина през къщата и взе брадвата, захвърлена сред купчината сечива. Когато я купи, си представяше, че ще сече дърва в гората с нея.

Но така и не стигна до това.

Замахна и заби брадвата в една от вратите на гаража. Механизмът се заклати. Ник се появи отнякъде и попита:

— Какво правиш?

— Трябва да извадя резервоара с водата.

— Ето… — момчето се протегна и дръпна ръчка, за която Уайли дори не знаеше, че съществува. Вратата послушно се вдигна. Механизмът се беше заключил заради спирането на тока.

Ник тръгна да издърпва пожарогасителя.

— Остани в къщата. Аз ще отида.

— Тате…

— Ник, моля те! Трябва да си с тях.

— Какво се случи, тате? Тук не стават земетресения.

— Знам. Каквото и да беше, е свързано с огъня там.

Ник влезе обратно в къщата и се върна с магнума.

— Вземи го. Заредил съм го. Ние ще сме във всекидневната.

Уайли взе магнума, затъкна го в колана си и се насочи към огъня. Спусна се в дерето, а резервоарът подскачаше зад него, търкаляйки се на двете си велосипедни колела. Когато се приближи, блясъкът стана по-отчетлив. Дали сто и петдесет литра вода щяха да стигнат? Лампите от другата страна на хребета светнаха.

Уайли си проправи път през запусната и обрасла пътека и забави крачка, щом наближи сиянието. Когато излезе на сечището, дори не си направи труда да откопчае маркуча.

Трябваше му половин минута, за да осъзнае какво вижда. Приличаше на врата в малка стая. Приближи се към нея, краката му тъпчеха сухата есенна трева.

Беше малка стая, виждаше го ясно. Но какво, по дяволите, правеше тук? Беше като вход към малка колибка. Вероятно така се раждаха приказките за къщите на вещиците из горите.

Беше се появил със земетресението. Може би земята се бе разтресла заради него. Беше два метра висок и метър широк. Отвътре грееше силна светлина, струяща от единствената крушка на тавана. Приближи се още малко. Стоеше точно пред стаята. Още една стъпка и щеше да влезе. Отдясно видя груба маса с купа върху нея. Купата беше пълна с гореща супа, от която се вдигаше пара. Отляво имаше тясно легло, застлано със сив чаршаф. На отсрещната стена се виждаше прозорец, закрит с тънка завеса. Уайли забеляза движение, но не можеше да види добре през завесата.

Тази малка стаичка навяваше чувство на печал. Нечия малка клетка. Но… къде точно се намираше?

Той предпазливо мушна ръката си през вратата. Чу се тихо изпукване и ръката му се затопли. Дръпна я няколко пъти напред-назад и забеляза нещо странно. Дланта му се движеше по-бавно от китката, което означаваше, че когато ръката му достигнеше центъра на вратата, дланта му беше на шейсет сантиметра зад нея. Не изпитваше болка, нито усещане за разкъсване, но дланта му просто изоставаше от останалата част на ръката.

Той издърпа ръката си.

Дали не гледаше в стая в Авадон?

Ако беше така, това бе златна възможност. Някъде в Авадон се намираха контролните механизми, които поддържаха четиринадесетте лещи отворени към човешкия свят. Тази нощ серафимите щяха да се изсипят с милиарди от тях.

Ако повредеше механизмите, щеше да ги забави. Порталите, сега широко отворени, щяха да започнат да се затварят. До двадесет и пети щяха да се затворят напълно и нямаше да се отворят с хилядолетия.

Тайната на Коледа бе, че раждането на добрия бог затваря вратата пред злото.

Това беше портал, а тази малка стая беше в Авадон. Знаеше точно къде, разбира се. Беше апартаментът на генерал Самсън.

„Земетресението“ беше местен трус и бе свързано с отварянето на портала.

Трябваше ли да мине? Смееше ли?

Сигурно беше капан. Примамка.

После забеляза, че блясъкът отслабва. Този странен портал се затваряше.

Дали това не беше шансът му?

На същото място серафимите го бяха нападнали за първи път.

Само че не, нещо не беше наред с тази картина. Когато спомените му се върнаха към онази нощ, видя Брук да излиза от дерето с него. Бяха развълнувани. Той беше развълнуван.

Какво?

Не, той беше изнасилен от мародерстващи серафими в това дере, бе станал жертва на опитите им да си проправят път в човешката вселена, която ги отхвърляше.

Блясъкът бързо затихваше.

Уайли се приближи до портала. Стаята от другата страна сега приличаше повече на снимка, отколкото на нещо истинско.

Пристъпи напред и откри, че сега повърхността е плътна, имаше усещането, че се блъска в разтопена стена. Натисна. После по-силно. Сякаш минаваше през гума.

И в следващия миг се запрепъва. Опита се да спре, но успя само да се завърти, преди да се блъсне в отсрещната стена. Падна на земята. Почувства изтощение, сякаш цялата му кръв беше източена.

После чу шума. Нейде отвъд се приближаваха най-ужасяващите звуци — пищене, сумтене, ръмжене, вой, — които някога беше чувал. Машини виеха, гласове крещяха високо, гърлено и чуждоземно, но не бяха гласове на животни, не. Викаха на сложен език, странно примесен с човешки думи, включително и английски. По-лошо, бяха наблизо. Апартаментът беше на първия етаж.

Гнусна миризма на канавка и варено месо се носеше от кървавочервената супа. Фактът, че тя още димеше, го разтревожи, защото чиято и да беше вечерята, собственикът й щеше да се появи всеки миг. Това трябваше да е храната на Самсън, което значеше, че той е тук.

Спомни си историята за трите мечки и за малкото момиченце, което влязло в горската хижа и открило храната им. Уайли си помисли, че и други са минавали през подобни портали преди. Ако човек прочетеше по правилния начин нещата, можеше да открие в цялото приказно наследство на Северна Европа хрониките за контактите с Авадон.

Можеше или да тръгне сега и да се опита да си проправи път до Правителствената къща, или да остане тук и да причака чудовището.

Може би трябваше да се опита да открадне колата на Самсън. Но тя имаше душа и вероятно не би позволила да бъде откраднатa.

Най-безопасно щеше да е да лежи и чака.

Нямаше много места в стаята, където да се скрие. Само завеса, скриваща тоалетна, пълна с повърнатa жълта маса, накацана от големи и червени като задник на бабуин мухи. Или не, това не бяха мухи, а малки прилепи.

Не можеше да се скрие там. Не можеше да остане близо до тоалетната, в която освен всичко друго имаше и разлагаща се ръка на серафим. Знаеше, че те са канибали, беше виждал това място и преди,

беше чувал как Самсън си мисли, че екзекуцията, която бе видял от автобуса, ще нахрани бедните със супа.

Е, това беше въпросната супа. Но къде беше Самсън? Яденето щеше да изстине дори в адската жега, в която живееха. Може би беше арестуван. Може би в момента садистичните деца на Ехидна го измъчваха до смърт.

Писъците се издигнаха и заедно с тях отгоре се чу тъп звук. Шумове като от трошене, после кънтенето на бягащи крака. Плачът не можеше да се сбърка. Последва кратка тишина. После по-бавни, по-тежки стъпки. Стигнаха до вратата.

Това не беше добре. Ако някой влезеше, щеше да вдигне тревога и… Уайли не искаше да си мисли какво щеше да се случи после.

Реши, че е направил грешка. Супата беше номер. Самсън в действителност беше от другата страна и щеше да заплаши Брук, Ник и Келси.

Беше очевидно, а той се бе оказал глупак.

Обърна се, за да се върне през портала.

Само че нямаше портал. Няколко мига се взира в голата стена.

Вратата изщрака и грубата дървена дръжка бавно се вдигна. Последва проблясък и цвърчене и Уайли осъзна, че ярката светлина не беше дори електрическа. Беше карбидна, от типа газ, който се е използвал в човешкия свят преди сто и петдесет години.

Те нямаха дори електричество.

Вратата се отвори.

Сияещо чудовище изпълни рамката, блестеше в пурпурночервено. Вертикалните зеници в очите му бяха яркочервени, ирисите — златисти. В ръцете си държеше малък диск с две цеви. Уайли знаеше какво е и реши да не показва магнума си засега.

Вдигна бавно ръце.

Съществото се усмихна. Уморена усмивка.

— Чаках те — каза то с дрезгав глас. Английският му беше достатъчно добър, но бе произнасян със странна напевност, която напомняше на Уайли за гласовете на одушевените коли.

Бяха го надхитрили.

— Къде е Самсън?

— Той е със семейството ви, господин Дейл.

Уайли разбра какво означава изразът „да умреш хиляди пъти“. В подобна ситуация това не беше клише, а мрачен израз на истината.

Съществото издаде любопитен звук — примляскване. Гледаше го със зловещо нетърпение. Макар да бяха алергични към човешката атмосфера, те можеха да ядат човешка плът, а това същество беше гладно.

— Ела с мен.

Какво можеше да стори? Последва съществото по тясното стръмно стълбище, изпълнено с воня на разлагаща се плът. Стените бяха покрити с графити — извивки и линии, които първоначално му се сториха безсмислени… но после разбра.

Бяха рисунки, всички сякаш рисувани от детска ръка, но местата на светлината и мрака бяха разменени, приличаха на негативи на снимки. По-голямата част изобразяваха сцени на мъчения, убийства и оргии. Някои рисунки показваха мъжки серафими с подобни на пръчки пениси, други — женски с озъбени лица, пазещи черни яйца.

Когато излязоха на улицата, той видя някои от тях. Една, която имаше цвета на Дженифър Мейзъл, белезникава и бледа, с блестящи люспи. Очите й бяха като тези на водача му. Тя хвърли на Уайли дълъг, разтапящ поглед, бавно изплези езика си и го докосна с пръсти.

— Проститутка — отбеляза пазачът му. После се появиха момчета в огромни фланели с щамповани изображения на подобни на крокодили същества, толкова добре нарисувани, че сякаш всеки миг щяха да изскочат от дрехата и да се озоват пред лицето му. Един носеше тениска на „Ню Секс Пистълс“, очевидно от дома, друг — блузка със зелена отхапана ябълка, а в отхапаната част имаше смачкано човешко лице. Това момче носеше зловещо оръжие, ацтекски меч от стомана с обсидианови остриета, изскачащи настрани. Смачканото лице изведнъж му се стори познато — Адолф Хитлер.

Серафимите го гледаха с блестящите си мъртви очи, главите им се движеха с отсечените движения на гущери. Докато вървяха, забеляза, че улицата е настлана с дървени трупи, свързани заедно. Това умение идваше от инките. Пред тях пъплеше превозно средство. Приличаше на теглена от кон катафалка, но с малък решетест прозорец на гърба вместо стъкло, което да разкрие ковчега.

Впрегнатото кафяво животно имаше страховити блестящи очи и от устата му се стичаше пурпурна лига. Челюстта му беше метална, на

разхлабени пружини — личеше от начина, по който висеше. Животното бе по-малко от кон, но беше изтъкано изцяло от кафяви жилести мускули и имаше тесния, непрекъснато извиващ се врат на змия. Когато ги видя, то започна да квичи и да подскача на разкривените си, подобни на шипове крака. Още такива създания, теглещи различни каруци и карети, се движеха нагоре-надолу по улицата.

Вратата в задната част на фургона беше отворена и водачът му направи знак да влезе. Злостна усмивка изплува на лишеното му от устни лице и острите му зъби проблеснаха в кафеникавата светлина.

Отгоре се чу свистене и Уайли видя да прелита прелестна зелена машина, оформена като хоризонтална сълза със сияещо стъкло в предната част на идеално обтекаемата й форма. Беше толкова различна от ужасната бъркотия на улицата, та беше трудно да се повярва, че принадлежи на същия свят.

После го бутнаха силно и краката му се блъснаха в ръба на катафалката. Опита се да се обърне към нападателя си, но силен удар го зашемети.

Вратата се затвори зад гърба му със сухо потракване. За миг Уайли сякаш ослепя, не можеше да види нищо. Когато очите му свикнаха с тъмнината, той разгледа мястото, в което се намираше. Приличаше на вътрешности на стар хладилник и имаше следи от нокти по покрива и по дървения под.

Измъкна магнума и го скри грижливо. Оръжието бе единствената му надежда.

Изви се така, че да вижда един от малките зарешетени прозорци. Не отиваха към големия площад, който беше видял през очите на Самсън, а се движеха по задните улички на града. Неонови йероглифи блестяха навсякъде и се вееха флагове с неразбираеми лозунги. Мястото приличаше на Древен Египет на стероиди. Щеше да е интересно за Мартин, но не той беше тук, нали?

Не, наистина, а страхът имаше странен ефект. Колкото повече узнаваше, толкова нарастваше ужасът му. Имаше душа. Тези чудовища щяха да му я отнемат, да я натикат в стъклена тръба. Могат да изрежат спомените ти и да ги вложат в собствената си душа — сякаш ги ядат. Могат да те използват да караш колите им. И Бог знае какво още. В

това място изразът „душата на машината“ придобиваше съвсем друго значение.

Завиха зад ъгъла — животното креташе едва — и подминаха нещо като ресторант. Зад осветените прозорци се виждаха ярки червени стени и златни тавани. Висящи във въздуха сфери от светлина осигуряваха осветлението. На високите столове седяха серафими с красиви лъскави костюми, прилепнали по телата им.

После Уайли зяпна от изумление: вътре имаше и човешки същества. Катафалката вече отминаваше и той се извърна да види повече. Имаше мъж в кожено палто и бяла мека шапка. Очевидно беше някакъв артист, може би рапър или рок звезда, имаше и жени в коприна и кожи. Други мъже носеха смокинги, някои бизнес костюми, трети кафтани и галабии. После съзря кардинал, позна го по лилавата шапчица и поръбеното с лилаво-черно расо.

На масата пред тях имаше златни чинии, красиво украсени с гирлянди от зеленина и бели цветя. Върху блюдата бяха подредени опечени части от тела — серафимски и човешки. Вечерящите ядяха усилено.

После всичко това остана назад, заменено от безкрайния сив град и забързаните орди от серафими.

Шокиран, Уайли Дейл легна на пода. Остана така известно време, вслушвайки се в равномерното тракане на колелата. Умът му все се връщаше към онзи кардинал. Към мъжете в смокинги и жените във вечерни рокли.

Кои, по дяволите, бяха те?

Богати, със сигурност, като гледаше изгладнелите орди, които пъплеха по улиците. Влиятелни човешки същества, живеещи в охолство в ада.

Дали това беше отговорът? Серафимите бяха хамелеони. Може би това не бяха хора, а серафими, завърнали се за малко у дома. Земята с двете луни беше пълна с тях. Там бяха спрели да се борят със замърсяването на въздуха и глобалното затопляне продължаваше, беше дори по-зле, отколкото в неговия свят.

Променящите формата си серафими вероятно управляваха там от векове. Те бяха кардиналите, важните клечки, министрите и царете. Като Самсън. Той контролираше Съединените американски щати — хамелеон-серафим, който се поддържаше с лекарства.

Зачуди се кой ли в неговия свят би могъл да е Серафим. Кой се интересуваше от погубването на душите? Кой окуражаваше алчността? Кой разпространяваше лъжата, че замърсяването няма значение?

Кой, наистина?

Осъзна, че е на ръба на лудостта. Умът му просто искаше да се срине. Да поеме на разходка из зелените поля на сънищата, да подуши цветята, но най-вече да се откъсне от този ужасен свят, да изхвърли всяко познание и всеки спомен за него.

Всяка трепереща фибра на тялото му, всеки инстинкт, всяка капка кръв казваше едно и също:

„Не трябва да знаеш това, не трябва да си тук, но не можеш да се измъкнеш и да разкриеш тайната им, защото те ще убият не само тялото ти, но и безсмъртната ти душа.“

Но вече беше паднал в капана им, затова не трябваше да губи самообладание, трябваше да стори всичко по силите си да обърне коварството им срещу тях. Трябваше да опита.

— О, Господи — помоли се той. — Каква е тази вселена? Как наистина работи? И най-вече как мога да се измъкна от тази каша?

Споменът за Мартин и непрестанната му молитва го споходи и той я зашепна. Молеше се на изцеряващата ръка, която беше възкресила Озирис, разкъсан от брат си на парчета, а също и Иисус, след мъките на кръста. На невидимия, който свързваше добрите с нишките на любовта.

Пристигнаха някъде, катафалката спря. Уайли погледна през прозорчето, но видя само голи дървета, които някога са били огромни и обсипани с листа, но сега бяха сиви и мъртви, протягаха острите си голи нокти към кафявото небе.

— Господин Дейл, ако обичате… — чу се глас отвън.

Когато Уайли слезе, съществото добави:

— Чудех се дали ще ми надпишете „Чуждоземни дни“?

За Бога, серафимът държеше книгата и писалка в ноктестата си лапа. Твърде изумен, за да направи нещо друго, Уайли взе книгата. Отвори на титулната страница.

— Искате ли посвещението да е лично?

— О, да. Благодаря ви.

Объркан, той погледна нагоре и се вгледа в много човешко и познато лице — на сенатор Луис Бауълс, председател на Сенатската комисия по разузнаването, старши сенатор от Юта.

Сенатор Бауълс се усмихна, после потрепери и лицето му отново се промени в лице, на дълголик вампир, люспите му проблеснаха, очите му засветиха злостно.

Уайли довърши посвещението: „На сенатор Бауълс“… и докато го правеше, видя ръката, която пишеше, а после ръката, която държеше книгата. Видя дълги бледокафяви пръсти, завършващи с грижливо подрязани черни нокти.

Видя китките, подаващи се от ръкавите на сакото му. Тесни, люспести и проблясващи като скъпоценни камъни заради змийската кожа. Погледна ръката, която държеше неговия „Монблан“, обърна я и се вгледа в играта на светлината по люспите. После вдигна пръсти към бузата си и усети нежното потрепване на още люспи.

Изобщо не беше отишъл в чуждоземен свят. Самият той можеше да мени формата си.

Беше се прибрал у дома.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
СИНЯТА СВЕТЛИНА

… Намерил той свещта със синия пламък и дал знак на старицата да го изтегли пак горе. Тя го изтеглила, но когато наближил отвора на кладенеца, протегнала ръка да му вземе свещта.

— Не — рекъл той, защото разбрал лошото й намерение, — няма да ти дам свещта, докато не стъпя с двата крака на земята.

Вещицата се разярила, пуснала го да падне в кладенеца и си отишла…

Братя Грим, „Синята светлина“

Докога, Господи, ще ме забравяш докрай, докога ще скриваш лицето Си от мене?

Докога ще измислям кроежи в душата си и ще скърбя в сърцето си денем (и нощем)? Докога врагът ми ще се издига над мен?

Псалм 12: 1–3

22.
21 ДЕКЕМВРИ, ВЕЧЕРТА
ОПАСНАТА ЦЪРКВА

Извън палатката нощта тътнеше. Земетресенията бяха започнали веднага след завръщането им от света на Уайли и сега се бяха превърнали в безкрайно слабо треперене, което отказваше да спре. Мартин знаеше от странната връзка, която бе открил между съзнанието си и книгата на Уайли, че това бележи началото на края в някои части на планетата. Серафимите се мъчеха да потопят големите човешки градове и земи, за да издигнат океанските дъна, които да превърнат в нови континенти. Оставаха им броени часове преди четиринадесетте изкуствени портала, разпръснати из света, да се отворят широко и милиарди гладни серафими да нахлуят през тях.

Вече за трети път малката група чуваше воя на торнадо да раздира небесата, после усещаха разтърсващата тежест, когато въздушните стълбове се блъскаха и се отдалечаваха през прерията.

Пам и Джордж съобразително бяха разположили палатката в подножието на малък хълм, което намаляваше вероятността някое торнадо да се насочи към тях. Но ако по-голямо минеше наблизо… това щеше да е краят им.

Чу се тътен, вятърът запищя и Уард и Клеър Джеймс започнаха да удрят барабаните. Ездачите се кискаха и потракваха наблизо. Според Мартин те вече дори не възнамеряваха да нападат палатката. Искаха тази групичка от еволюирали хора да си стоят там, където не могат да причинят неприятности.

С Тревър почти се удавиха, когато джипът мина през портала и навлезе сред потопа от тази страна. Но другите деца бяха предвидили, че нещо подобно може да се случи, и чакаха с въжета на брега. Отърваха се на косъм.

Тревър спеше, отпуснал глава на рамото на баща си. Едно от децата се беше облегнало на другото му рамо. Две от по-малките се бяха сгушили в скута му.

Той се замисли, събра ума си с този на Пам, Джордж и Майк. Децата ставаха все по-добри в това, съзнанията им препускаха бързо, много по-бързо от неговото. Промяната бе възприета мигновено от децата и тийнейджърите, защото техните умове бяха по-податливи и по-малко обременени от знанията на цивилизацията.

Имаше име за състоянието, в което се намираха — много имена, всъщност. Наричаха го бодхи, сатори, много неща. Но то не беше същото като осветяването на душата от по-висша сила — което я правеше просветлена. Те не бяха просветлени, те просто бяха.

Човек беше загърбил горите на рая като животно, но тези деца си бяха проправили пътя обратно, без да вземат със себе си отломките от цивилизацията, ала бяха запазили цялата й съпричастност, съзнанието й за ценността на индивида, способността й да уравновесява личните и колективните нужди. Бяха се завърнали в рая като истински човешки същества. Разбираха какво значи да са като криновете в полето. За тях не беше невъзможно да живеят под дъжда. Имаха се един друг. Имаха любов.

Но все още бяха малка групичка в огромен и уплашен свят.

Някога е било така, помисли си той, преди тридесет хиляди години в земите на Южна Франция и Северна Испания, когато децата и юношите са рисували по стените магическите животни на ума.

Пам го разтърси. Намръщи се.

Беше оставил мисълта си да се отдалечи, докато те се опитваха да извлекат от ума му онова, което знаеше от книгата на Уайли.

— Видя ли ги? — попита Тревър внезапно. Гласът му беше странно равен, сякаш сънуваше.

— Спиш ли, сине?

— Извън тялото си съм и ако продължа да говоря, скоро ще се върна, затова излез, трябва да ти покажа.

Пам кимна. Можеха да прочетат информацията в ума му на спокойствие, дори да не беше там, заточва Мартин пое дълбоко дъх, изпусна го и остави душата му да напусне тялото. Когато излезе от палатката, откри Тревър заедно с няколко от другите деца. Дъждът биеше по тях. Ездачите сякаш не ги забелязваха. Виждаше ги както обикновено, но само защото съзнанието му пресяваше същността им през познатите му форми. Телата им все още бяха в палатката.

Тревър тръгна бавно нанякъде. Мартин се опита да се освободи от всякакви очаквания, да изпразни ума си така, че да се покаже истинският вид на света, над който летеше.

В това състояние беше трудно да видиш нещо повече от онова, което искаш или очакваш да видиш. Виждаше ярко осветени градове в нощта, Уичита и Канзас Сити, и красивата прерия, осеяна със светлините на по-малки общности.

С други думи, видя безопасен свят — свят, който не беше истински. Поне така си каза.

„Ще се затвориш за това. Ще очистиш ума си. И когато отново погледнеш, няма да видиш спомените или надеждите си, ще видиш само онова, което наистина го има.“

Видя Линди. Беше точно пред нея. Тя вървеше и изглеждаше толкова слаба и уморена, сякаш всеки миг щеше да се свлече на земята. Очите й бяха мъртвешки оцъклени, но въпреки всичко вървеше. Не много далеч напред имаше редица от четиринадесет автобуса. Другите скиталци се качваха в тях и тя беше нетърпелива, вече нямаше да й се налага да ходи с изтерзаните си крака.

Войници, някои от тях в класически военни униформи, други в изящни блестящо черни серафимски одежди, с бели ръкавици и шлемове с визьори, разделяха пристигащите скиталци на две групи. Серафимските и човешките войници работеха заедно и той разбра, че човешките войници също са скиталци.

Чу се пукот и група скиталци, които току-що бяха навлезли в малкото поле, се разлетя — ръце, крака и глави захвърчаха във всички посоки.

Седнал в задната част на паркиран наблизо пикап, един от войниците обслужваше странно оръжие — подобно на диск. Мартин беше наясно какво е, защото в палатката се намираше по-малката му версия, която Тревър беше взел от къщата на Уайли.

Други скиталци се приближиха към разкъсаните тела с ножове в ръце и започнаха да режат месото. Икономичните серафими хранеха своите пленници със самите тях. Отвратително! Как би могло да се измисли по-евтин начин да ги карат да вървят от този?

Опита се да извика на Линди, но нямаше глас. Вгледа се в окаяните й стъпала, едва ли щяха да я вземат да работи, със сигурност

нямаше да изберат нея. А бедничката му Уини, само Бог знаеше какво се бе случило с нея.

Тъгата беше толкова огромна, безпомощността — почти подлудяваща.

Заля го топлина, толкова нежна, толкова изпълнена с грижа и съпричастност, че той си позволи да помечтае как накрая божеството, на което се беше молил през последните няколко дни, идва.

Но не беше Бог, беше друга душа. Усещаше войнишкото й сърце, решително, дисциплинирано, и лицето на войника — изопнато от напрежение.

Когато се опита да се разтвори за тази душа, тя изпрати спомен от детството си — момче, каращо велосипед по алея през лятна вечер, жълта лампа, обградена от нощни пеперуди, старо куче, застанало на верандата, после пристъпващо напред, размахало опашка, за да поздрави момчето.

Мартин разпозна това като опит за споделяне на многопластовия език, чрез който душите общуваха, че този посетител, който се опитваше да се свърже с него, някога е бил момче, обичано от старо куче. И с бързото прозрение, което идваше с мисълта, освободена от тежестите на електрохимическите филтри в мозъка, Мартин разбра, че този войник някога е бил добър и нежен, но това е било много отдавна. Сега беше видял грешките си и искаше да се върне към онова щастливо момче.

Този непознат беше правил злини, но искаше да обясни, че самият той не е зъл.

После Мартин видя йероглифите съвсем ясно. Но дали идваха от душата, или съществуваха във физическия свят? За да определи разликата, трябваше да е експерт, а той не беше.

Безтелесният глас на Тревър каза: „Това исках да видиш. Остави генерал Норт да те води.“

Мартин видя отново лицето на водача си. Само очите. А те го умоляваха. Водеше го в някаква зала.

Разбира се, Мартин можеше да разчита йероглифи. Но имаше над две хиляди символа и преводът можеше да е огромно предизвикателство, а колкото по-назад от Розетския камък се отиваше във времето, толкова по-неточен можеше да стане. Веднага му стана ясно, че йероглифите са от периода на Старото царство, ако не и по-

стари. Бяха смесица от цифри и думи, с йератични бележки по полетата.

Това бяха най-сложните йероглифи, които някога беше виждал, но като във всички сложни текстове имаше и по-прости думи и той реши да започне с тях. Бяха прекрасни, изящни. Прочете ур — глифа за поглъщане, после уджат, окото на Хор, което се бе превърнало в познатото пресечено R на модерните рецепти. После разпозна Нармер — името на първия фараон от Старото царство. След това част от йератичните бележки се изясниха — гласяха „връзката“. Това бе последвано от неизвестно число, надраскано край йероглифа за мед.

Удивително, това бяха инструкции за електрическа верига.

Душите на децата вече изпълваха залата. Пам беше дошла и показваше образ на дълъг тунел с някакъв вид кола в него. После Джордж показа картина на Скалистите планини и входа към съоръжението в планината Шайен, който се разпознаваше лесно по стоманените му врати.

Този образ развълнува Ал Норт и Мартин усети тъгата му. Но защо? Те знаеха, че човешките души биват складирани някъде, а сега бяха разбрали, че вероятно са под Скалистите планини.

В ума му бе прехвърлена карта, съпътствана от червен прилив на ярост. Беше карта от „Гугъл“, центрирана малко на запад от Холкомб.

Сякаш ток мина през него. „Увеличи, нареди му гласът. Отново“. Картата сега сочеше определени кръстовища.

И той веднага разбра защо серафимите бяха пресели тази част от Канзас. Не беше само защото порталът към другата човешка вселена се намираше тук, а защото хранилището на душите беше скрито там, в географския център на континенталните Съединени щати, който се намираше на няколко мили от град Лебанон, на един хвърлей от Холкомб, точно над кръстовището, което разглеждаше в момента.

Това място сигурно беше от огромно геомагнитно значение. Но хората, направили измерванията, за да го отбележат, не бяха съзнавали това.

Или пък бяха. Били са под контрола на серафимите и са свършили работата на техните инженери.

Усещаше задоволството на Ал Норт, което се предаваше като усещане за танц. От него се излъчваше музика, весели ноти. Беше се

трудил, за да предаде това послание. Беше се борил, за да бъде видян, но едва сега бе успял.

Мартин не беше забелязал, че се бяха спуснали в земята, за да намерят мястото. И то доста дълбоко. Докато се връщаха, пътуването през толкова дебел слой камък му се стори зловещо — да усещаш придръпването му, да чувстваш как деликатното ти електромагнитно тяло се провира през по-тесните пространства в дебелата маса, — всичко това докарваше клаустрофобия, а те бяха дълбоко, наистина дълбоко.

Внезапно изскочи сред бурята, вилнееща сред нощта, и излетя в небето. За миг видя огромните равнини на Канзас да се въртят под него, после облаците. Озова се над тях, втората луна се бе издигнала високо, а меката й светлина рисуваше замъци из облаците от хоризонт до хоризонт.

Усети силно придръпване нагоре и видя смеещи се и пеещи деца, които се взираха от някаква кула към него, молеха го да иде при тях. Но той търсеше само едно лице сред кулата от песен и не го съзря. Не видя Уини.

Над кулата се разстилаха постройки и пътища сред небето, огромни плаващи сини пространства, облаците се разсеяха и луните изчезнаха. Вълни от чиста наслада преминаха през тялото му с такава интензивност, че той не вярваше, че подобно удоволствие е възможно.

Беше удоволствието от голяма любов, зряла и богата, и изпълнена с ехото на дългото спътничество, възвишена версия на любовта, която познаваше с Линди, но освен това там имаше и някой, който искаше да влезе в него, да се превърне в него, а смехът на децата се носеше наоколо, сред хор от чудни гласове.

После нещо го жилна. Силно. По бузата.

— Тате! Тате!

Какво беше това? Е, каквото и да беше, не беше раят, така че нямаше значение.

Още едно ужилване. По-силно. Не, махнете се.

Последва ново. Още по-силно.

— Проклети да сте!

— Тате!

Тревър се появи пред него. Физически, защото лицата на душите не се обливат в пот. Тревър затвори рязко очи и пред погледа на

Мартин изплуваха звезди.

— Защо, ме удари, по дяволите?

Синът му падна върху него, плачеше, смееше се и го прегръщаше.

— Най-накрая! За малко да не се върнеш!

Никога през живота си не се беше чувствал толкова тежък. Да се завърнеш към тялото си, беше все едно да облечеш оловна жилетка.

— Колко дълго бях…

Наведе глава. Не можеше да понесе да го каже. Беше посетил рая.

Ръката на сина му докосна рамото му.

— Аз също бях там, тате.

Мартин поклати глава. Не искаше да мисли, да говори, да слуша тези проклети барабани, не искаше да е на това ужасно място, искаше да е там, където цветята цъфтяха вечно. Вечността не живееше в един и същи стар свят завинаги, преоткриваше света отново, вечно.

— Къде е монументът? — попита Тревър. — Кой знае къде се намира?

Няколко ръце се издигнаха.

— Встрани от пътя близо до „Смит Сентър“ — каза Тим Грант. — Има черквичка там, може да побере около двайсетина души. Всъщност е доста мъничка.

— Според книгата на Уайли генерал Норт е бил отведен там — съобщи Тревър. — Може да е под Канзас, но входът е в Колорадо, в тази база.

Мартин чувстваше, че планината Шайен няма значение. Беше просто поредният серафимски трик за отвличане на вниманието.

Не, черквата трябваше да е ключът. Ако отидеха там, щяха да открият уязвимостта, която серафимите се опитваха да прикрият.

— От начина, по който прочистиха Канзас, и от интереса им към нашите места, а ние сме доста спокойно ъгълче на света в крайна сметка, съдя, че ако монументът е точно над центъра на хранилището, това трябва да е уязвимата им точка. Трябва да отидем там.

Атмосферата в палатката се нажежи.

— Не е много далече — обади се нечий глас.

— Трябва да отидем физически — добави Джордж, — иначе няма да можем да сторим нищо във физическия свят.

Отвън се разнесе кискащото тракане на челюстите на ездачите. Барабаните започнаха да бият.

— Идвам с теб — каза тихо Тревър.

Мартин не отговори. Поне не с думи. Нямаше начин да го задържи тук. Изправи се, а заедно с него станаха Тревър и Пам. Но останалите не помръднаха. Усещаше нещо помежду им, вид взаимно съглашение, но не ставаше ясно какво са си наумили.

Майк се изправи. Приятелката му изохка, но сподави вика си. За миг младата двойка остана така и Мартин разбра, че сърцата им са преплетени.

Гората беше тиха, ездачите си бяха отишли, неоткрили страх. На запад проблесна мълния. Нямаше ли да престанат тези бури? Не, не и докато серафимите измъчваха бедната земя, Мартин беше сигурен. Цялото морско дъно се бе въздигнало и бълваше метан от хидратите и от милиардите тонове мъртви морски организми, и сероводород, заедно с други газове, чиито наименования дори не знаеше. Само за няколко дни това щеше да промени атмосферата, за да могат серафимите да дишат лесно тук, и всички хора, както и повечето от животните и насекомите, щяха да измрат.

Първата луна сега плаваше по нощното небе, с ярка и горчива светлина, а нощта беше толкова тиха, че можеше да се чуе шепотът на тревата, докосвана от ветреца. Това беше познат звук в Канзас, когато посевите избуяваха високо и нощният вятър минаваше през тях, въздишайки и шепнейки.

— Спри — каза Майк тихо.

Усетил, че ги дебнат неприятности, Мартин съсредоточи ума си върху молитвата.

Тревър посочи нагоре. За миг Мартин различи само небето. После на фона на луната съзря петно мрак — грозно и назъбено като крило на прилеп. Сетне видя още и още, и когато очите му започнаха да проследяват движението из небето, разбра, че там има не един, не два, а огромна колона козодои.

Хиляди под лунната светлина.

Нещо проблесна в ръката на Тревър и Мартин го разпозна. Серафимското оръжие, по-мощно дори от арсенала на Уайли и Ник.

— Добре — отбеляза Майк. — Пак мислите, както обикновено, доктор Мартин, а ние останалите изобщо не се страхуваме. И

причината е, че правим това, което вие си мислите да направите. Трябва да използвате молитвата. Задръжте я в ума си през цялото време… Ето, предусещам, че сега ще си помислите за Долината на смъртната сянка и ще се успокоите с псалма, но моля ви не го правете. По-добре повтаряйте молитвата.

Той потърси в ума си молитвата на Франи и започна да я повтаря. Дори не беше вярващ. Беше Джеферсънов християнин, възхищаваше се от човека, но не вярваше във възкресението. И нима Зуи не се беше оказал прав, че самата молитва е форма на самоизтъкване?

Осъзна, че Майк го гледа. Всички го гледаха.

— Четиринадесет части на Озирис.

— Четиринадесет Страсти на Кръста.

— Четиринадесет свещени места.

— Четиринадесет черни лещи.

— Разбирате ли сега, доктор Уинтърс?

Той кимна, но не разбираше. Великото магическо число на миналото беше седем, числото на завършената октава и завършения живот. Тогава какво беше четиринадесет?

— Числото на възкресението. Ключът към рая — отвърна Тревър. — И именно енергията на възкресението мразят серафимите, защото не могат да я имат. Затова крадат души, за да намерят в тяхната доброта частица от рая. Затова всъщност са тук. Не е за телата или заради земята, заради душите е.

Минаха през опустошената гора, покрай изтръгнатите дървета, през дворовете на разрушените къщи и той видя извисяващата се камбанария на методистката църква на Трета улица. Минаха под колоната от козодои, които не ги забелязаха, защото не долавяха страх от тях.

Стигнаха двора на Пам и той видя, че къщата им е била изтърбушена точно като тяхната. Нашествениците не бяха очаквали, че някои от жертвите им ще придобият сила от нападението, и търсеха всякаква информация за тях, за да ги ликвидират по-лесно.

Пам се затича и изчезна в къщата. В ума на Мартин проблесна образът на ключове за кола, но знаеше, че сърцето й я води към старата й стая, към стаите на онези, които обичаше, и видя, че тя се вглежда в стопените осквернени останки от дома си и усеща същия ужас, който и

той беше изпитал, същата болка да види нещо, което беше част от нея, поругано по този начин.

Никой не проговори, нямаше нужда да го прави, усещаха гнева й в съзнанието си, дори Мартин можеше да го долови, а миг по-късно се чу плясъкът на криле. Въздухът се изпълни с безнадеждни, нетърпеливи крясъци, които ставаха по-силни и по-силни, когато козодоите, съзрели ужаса й като ярка звезда, ги откриха отново.

После от къщата последва безмълвие. Пами осъзна какво причиняват емоциите й.

Никой не се помръдна. Съществата се тълпяха над тях. А от мрачните гори се понесе кискането на ездачите. Идваха стремглаво насам, размахвайки металните си зъби.

Камионът беше паркиран в алеята, но когато го доближиха, откриха, че е надупчен. Надолу по алеята имаше купчини — може би останки на хора, нямаше начин да се определи.

Когато се качиха в кабината, Пам опита ключа и промърмори:

— Трябва ни чудо.

Двигателят на камиона изръмжа.

Чу се трясък и таванът беше смачкан надолу с такава сила, че главата на Мартин отлетя напред — което беше добре, защото огромна лапа разкъса метала и се спусна в опит да сграбчи нещо.

— Стой долу, тате!

Двигателят заръмжа отново.

— Хайде — каза Пам.

Кабината беше двойна и Тревър и Майк се бяха качили отзад. Тревър се приведе напред между седалките, докато още козодои кацаха около тях, блъскаха се с изпълнени с остри зъби човки, които се отваряха широко и се затваряха със смъртоносна сила.

Още много накацаха около тях и Мартин усети дъха им — смесица от сероводород и разлагащо се месо, която караше гърлото ти да гори.

Една от главите се стрелна напред и разби предното стъкло, а човката изтрака срещу Мартин. Тревър стреля.

Не се чу гръм. Главата просто отлетя, горната и долната част на човката паднаха при срещуположните врати, очите избухнаха в дъжд от стъкло и желатин, а езикът продължи да мърда сред разбитото лице, докато съществото се изстреля назад и се приземи по гръб на алеята,

гърчещите се криле конвулсивно блъскаха толкова силно, че камионът се тресеше.

Останалите отлетяха с оглушителни писъци.

— Слава Богу — промълви Пам, когато камионът накрая запали. Тя пое към улицата, прегазвайки създанието, което изпука под подскачащото возило.

Спуснаха се до Хароу с разнебитения камион. Там го замениха с полицейската кола на Боби, която откриха на кръстовището на Мейн и Скул. Ключовете все още бяха на стартера и в резервоара имаше бензин. Между предните седалки бе оставена рязана пушка. Този път Мартин зае шофьорското място.

Подкараха мълчаливо по Магистрала 36, като от време на време подминаваха някоя изоставена кола, но не откриха никакви признаци на живот.

— Това е страховито оръжие — каза Мартин на Тревър.

— Дано е заредено — отвърна той.

— Светлината идва — обади се Майк. — Трябва да побързаме.

Мартин огледа небето за оранжеви дискове. Не видя нищо, но настъпи газта и увеличи до сто и осемдесет, а после и на двеста. Боби беше поддържал колата добре.

— Завий надясно — нареди Майк.

— Мислех, че отиваме към „Смит Сентър“?

— Монументът е на шосе 191.

Мартин зави на север по шосе 281. Полетата бяха пусти.

След още два километра Мартин забеляза малък монумент до пътя. Недалеч от него имаше малка постройка.

— Добре — каза Мартин. — Сега какво?

Излязоха. Мартин носеше пушката, но Майк я взе от ръцете му и провери дали е заредена. Имаше осем патрона.

Мартин приближи до черквичката, бяла постройка с олющени стени. Вратата не беше заключена. Отвори я. Вътре имаше няколко пейки, маса и кръст на стената зад нея. Забеляза, че това не беше обичайният християнски кръст. Христос бе разпнат, но четирите рамене на кръста бяха с еднаква дължина. Зачуди се кой ли би могъл да стори това в Канзас — да използва толкова древен символ, който отбелязва равноденствията и слънцестоенията, свързан с най-дълбоките спомени за човешките познания от времето, когато не сме

мислили, както мислим сега, но сме правили чудеса, защото сме предавали съзнанието си на Бог, и сме действали, движени от изящен инстинкт, вместо от мудна мисъл.

— Коя е тя? — попита Пам.

За миг Мартин се огледа объркано. После я забеляза — сянка, застинала в ъгъла на параклиса, толкова неподвижна, че се сливаше с мрака. Но очите й се открояваха, сияещите й очи и тънката й снага.

Дженифър Мейзъл скочи към тях и Мартин се оказа притиснат към пода.

Ръцете й се сключиха около врата му и стиснаха. Главата му сякаш щеше да избухне. В същия миг дебел сноп светлина прониза прозорците със силата на приливна вълна, разбивайки стъклата, вратата се затръшна с такава сила, че се откъсна от пантите, блъсна се в стената и събори кръста на земята.

Мартин се вгледа право в лицето на Мейзъл, в очите й, които се издуваха, докато контактните лещи не изскочиха навън, разкривайки златните зеници на Серафим.

В светлината, която ги обгръщаше, той виждаше как децата се движат целенасочено и чуваше шепота на умовете им.

Майк издърпа главата на Мейзъл назад. Устата й се отвори и дългият й черен език се показа навън, съпроводен от крясък. Тревър натика пушката в устата й и дръпна спусъка. Тялото й отлетя назад сред фонтан от зелена кръв, а главата се пръсна.

— Но светлината…

— Недей да мислиш, Мартин — извика Пам.

Мартин се съсредоточи върху тялото си и усети как душата му се завръща и разбра, че светлината я беше откъсвала така незабележимо, че дори не бе го осъзнал.

После Пам отиде в ъгъла, където Мейзъл ги беше причаквала, и просто изчезна.

За миг Мартин реши, че тя просто е минала през скрит портал, но когато чу ехтящите стъпки, разбра. Подобни тайни врати имаше в някои египетски храмове, които беше изследвал, но се срещаха най-вече в Перу. Имаше много такива в стария Куско, врати, чиито тайни само инките познаваха. Но да открие тайна врата в църква в Канзас, си беше изненада.

Той се концентрира върху дишането си, върху начина, по който тялото му се движеше, изостави мислите и страховете си и откри, че може да минава лесно и безопасно през светлината. Децата изобщо не бяха смущавани от нея.

Прекоси параклиса заедно с другите и влезе в ъгъла, усети как вратата поддаде под натиска му, видя мрак, после стъпалата му се озоваха на черно стълбище.

Бяха победили светлината. Ако човечеството бе успяло да опознае собствената си душа, преди да стане късно, целият свят би могъл да стори същото. Но серафимите ни бяха инфилтрирали с лъжата, че ние сме само тела, че няма душа, която може да бъде разбрана и изучена, и че самата наука е странно изследване, което няма нищо общо с Божието царство, докато в действителност не съществуваше истинска наука, която да не се обръща към рая и сатори.

Когато се спуснаха, въздухът се промени, стана по-плътен и влажен, започна да мирише на застояло. Това беше въздухът на Авадон, който щеше да изпълни този свят много скоро. Беше по-тежък и щеше да запълни първо ниските места.

Мартин вървеше последен, спускаше се по железните стъпала. Отдолу се процеждаше бледа светлина. Нагоре имаше само мрак.

Светлината отдолу ставаше по-ярка и постепенно придоби синкав оттенък. Тесните шахти, в които се спускаха, се откроиха по-отчетливо.

— Това е нашият водач — каза Майк.

Мартин знаеше, че синята светлина на душите е също и цветът на добрите светове — Авадон беше кафяв, — но човешките светове бяха гълъбовосини, като цвета на водите и небесата им, като сиянието на мъртвите им.

— Сигурни ли сме? — попита Мартин. Бяха изминали две хиляди стъпала и той започваше да усеща силна клаустрофобия. Опита се да не мисли за дълбочината или за близостта на стените. Описанието на Уайли за спускането на Ал под планината Шайен му се бе сторило непоносимо. Толкова живо беше усещането за затварящите се наоколо скали, а и никога не можеше да забрави чувството, което бе изпитал по-рано.

— О, Боже! — провикна се Пам отдолу.

— Какво?

Мартин стигна дъното на стълбите. Отначало забеляза само цветовете — златно, зелено, червено и кафяво. Не можеше да разбере какво вижда. После разбра.

— Това е най-невероятната стая в света.

Беше я виждал и преди, разбира се, но не и с тялото си, не и с цялата жизненост на очите си.

— Стига, тате, опитай се да спреш да мислиш.

— Не мога. Не виждаш ли какво е това? Тук видяхме йероглифите. Но сега сме тук в телата си… И е толкова ярко и живо. Това е най-прекрасният барелеф от Старото царство на планетата. И се намира в средата на Съединените американски щати!

— Тате, чуй ме. Ако не го оставиш да поеме контрол над теб, ще загазим. Защото не сме в Съединените щати. Това е Авадон и в секундата, в която разберат, че сме тук, ще е свършено с нас.

— Минали сме през портал?

— Все още сме на земята, но във физиката на Авадон.

— Хайде — подкани Майк. — Трябва да вървим. Имаме доста неща за изясняване.

Мартин го последва през стаята, където Ал Норт беше лишен от живота и душата си. Премина през ниския вход, от който струеше светлината, която беше жива и проникваше в плътта, и самият й допир до кожата караше човек да плаче.

После разбра причината за това. Намираха се в пещера, осветена от синкаво сияние, като подводна пещера, в които едва проникваха слънчеви лъчи. Пред тях се разстилаше море от стъклени тръби, всяка по метър дълга, всички, включени в огромните черни гнезда, всички живи, точни копия на изображенията по стените в храмовете на Дендера. Само че тези тръби искряха от живот. И светлината вътре подскачаше и се бореше, а цялата стая примигваше.

Отначало Тревър, после Пам и Майк бавно паднаха на колене. Мартин ги последва, защото светлината, която ги огряваше, не беше просто жива, беше наситена с живот, и те можеха да видят милиони летни утрини, роса по тревите, знаци за борба и щастие, и да чуят също така силен гръмовен рев от милиони гласове.

Цветът на човечеството беше тук.

— Какво ще правим сега, тате?

— Нямам никаква представа.

23.
21 ДЕКЕМВРИ, ПОСЛЕДНИТЕ ЧАСОВЕ НА АВАДОН: СЪЮЗЪТ

Уайли осъзна, че го местят, след като видя, че пресичаха същото пазарче отново. Забеляза купчини прежди, земеделски сечива, кошници, четки и брадви, полирани до блясък.

Може и да беше като всички тях, но не беше на тяхна страна. Не, той беше човек на Съюза, спомняше си това. Бяха прави, че е разузнавач. Така беше, но не от най-добрите, като се има предвид, че се бе оставил да го хванат в най-лошия възможен момент.

Уайли беше разгледал внимателно всеки милиметър на каретата, но тя беше направена като сейф. Проклетият кочияш отваряше малък люк от време на време и изливаше вътре урина и лайна. Уайли се дърпаше на безопасно разстояние, но не можеше да избегне вонята. Зачуди се дали и неговите екскременти сега са жълти.

Каретата спря и измина известно време, преди Уайли да осъзнае, че няма да тръгне отново. Чу се поредица от изщраквания и вратата се отвори със съскане. Дори и на това място, с мрачното кафяво небе, излизането навън беше болезнено за очите.

Сега вече щеше да понесе последствията от провала си.

— Готов ли си за обяд? — попита мъжът, който го държеше в плен. — Чух, че ръцете ти се падат на мен.

Ръцете му. Какво място. Захвърлен в карета, където единственото, което можеше да прави, беше да мисли, неусетно си беше припомнил още от истинския си живот. Ако човек се вгледаше — наистина усилено, — нямаше да открие никаква следа от Уайли Дейл преди 26 декември 1995 година, деня, в който беше направил прехода си към човешкия живот, подготвен за него до най-малкия детайл. „Уайли Дейл“ вече беше утвърден като романист от организацията, която го бе изпратила на човешката земя, но първата книга, която самият той бе написал, носеше името „Чуждоземни дни“ — историята за неговото отвличане, която всъщност беше огледален спомен за идването му на земята с една луна.

Докато очите на Уайли привикваха към светлината, той забеляза, че стои пред гигантско копие на сграда, която му беше позната. Беше моделът за Гробницата на черепа и костите в кампуса на университета Йейл. Но Гробницата не беше голяма, а тази сграда беше седемдесет метра висока — огромен грозен монолит.

В сравнение с останалата част на града, който ехтеше от ревове, писъци, смях, звуци от изпусната пара, тракащи карети и различни неустановени шумове, тишината тук беше пълна.

Гробницата беше построена от Уилям Хънтингтън Ръсел, чийто заварен брат Сам бе търгувал с опиум в Китай с печалба за британците, като опит да си върнат златото, похарчено за китайския чай. Британските капитани не искаха да пренасят тази стока. Може и да е било през петдесетте години на деветнадесети век, но пласирането на наркотици си е било пласиране на наркотици. Ръсел не беше имал проблеми с това да пристрасти китайците.

— Щастлив ли си? — попита Уайли усмихнатия Серафим.

— Да, щастлив съм.

— Майната ти!

— Може ли да ти отрежа пръстите?

— На земята с две луни ли отиваш?

— Де да имах този късмет. Не, не мога да си го позволя.

— Колко струва?

— Каквото притежаваш. А това предполага, че имаш нещо. Не смятат, че изкуствен сиринкс с разбита челюст и тази стара каруца си струват билета. Аз дори живея в нея, когато не е заета.

— Значи си беден?

— Аха… Затова… — Внезапно млъкна. Ослуша се и Уайли направи същото. Застигна ги пронизващ повей, смразяващ, бързо набиращ мощ.

— На колене!

Уайли не понечи да спори. Падна на коравата земя и малки гъби, сиви като мозък, се разлетяха около него. Многобройни летящи мотоциклети със сребърни брони, карани от фигури в металически униформи и ярки златни шлемове с лицеви маски, се спуснаха от небето и увиснаха на около трийсетина сантиметра над земята.

Чу се плавен съскащ звук и въздушна кола, подобна на скъпоценен камък се снижи от небесата.

Знаеше на кого принадлежи, разбира се: на маршал Самсън. Спътниците му се поклониха, Уайли също. Чу се изщракване, някой слезе и се приближи.

— Здравей, Уайли — каза радостно гласът. — Знаех си от самото начало. Така и трябваше да бъде. Всъщност съм впечатлен. Никога няма да й го кажа, разбира се, но това беше блестяща операция.

— Благодаря.

— Тъкмо се връщам след изнасилването на жена ти, между другото. Водете го.

Ритнаха го и го захвърлиха през големите порти, които се бяха разтворили безшумно и сега изглеждаха като зееща пещера.

Докато Уайли прекосяваше мрака на преддверието, Самсън отвори вътрешната врата. Огромният златен под се стори странно познат на Уайли. Този под беше станал символ на алчността на автократите, които управляваха тази част от планетата.

Висока жена, окичена с бижута, с прелестна бяла коса и облечена в най-богатите одежди, които Уайли някога беше виждал, тръгна към него. Лицето й беше толкова бяло, че сияеше, люспите — красиви и малки, чертите — деликатни. Веднага разпозна в нея ужасяващия водач на този свят, Ехидна, чието семейство държеше основния дял от Корпорацията в продължение на хилядолетия.

Всички жени от тази линия се наричаха Ехидна. Когато някоя се износеше, беше подменяна с нов клонинг, без обществото да разбира. Нямаше проблеми с наследяването като в Съюза, който беше обикновена демокрация и поради това бе изпълнен с вътрешни борби през цялото време.

— Ела, шпионино — каза тя. — Искам да си побъбрим преди вечеря.

Докато прекосяваха голямата зала, видя Лий Реймънд, Робърт Мугабе и Ан Култър[1] да играят на зарове на маса от смарагди, рубини и големи късове чист диамант. Разпозна играта — беше сенет — египетски предшественик на дамата. Залагаха душѝ.

Не беше сигурен дали са хора, или просто са горди с постиженията си като хора и затова запазваха формата си.

— Нямах представа, че сте проникнали толкова дълбоко в човешкото общество.

— Но не и в двата човешки свята, не и толкова дълбоко, колкото се надявахме. Този път ще овладеем само единия, за съжаление. — Тя му хвърли странен поглед и изсъска: — Съюзен боклук!

Култър се преобрази във влечугоподобната си форма с големи, искрящи люспи. Черният й език изникна иззад пожълтелите й от тютюн зъби. Уайли осъзна, че тя го желае. Мугабе, който очевидно беше серафимският й съпруг, притича зад нея и се опита да я увие с наметалото си.

— Ан иска да легне с теб, преди да ядем — обясни Ехидна. — Едно от любимите й удоволствия е да чука храната си.

Достигнаха висок прозорец със завеси.

— Отвори го — излая Ехидна на Самсън.

Уайли видя, че тя го е довела близо до огромна черна стена, от която стърчаха големи лостове. Управлението на гигантските лещи, разположени на земята с двете луни, ставаше оттук. Но после завесите се разтвориха и той видя морава, толкова ярка и зелена, че сигурно бе нарисувана. По нея се разхождаха прекрасни хора, някои влечугоподобни, други човеци, или поне така изглеждаше. Имаше и политици, разбира се, цели орди, офицери в униформите на десетина страни, представители на различни кралски семейства, рок звезди, изпълнителни директори на големи компании, телевизионни водещи, проповедници — всъщност всякакви човешки лидери и хора с власт. Сред тях се разхождаха голи серафимски момчета и момичета с избелени люспи, носещи подноси с изпечени пръсти, уши, пръсти на крака и чаши с шампанско.

От едната страна имаше хромирани скари на газ. Разпозна ги — това бяха скари „Стратмор“, като тази, която държеше на верандата си, само че тези бяха подобрени модели с дванадесет горелки вместо с четири. Повечето от тях се въртяха и завързаните жертви все още потръпваха и се гърчеха. Зад всяка скара имаше тяло, набито на копие, с бледа кожа, свидетелстваща за младостта и следователно за крехкото месо.

Ехидна посочи към празна скара и каза:

— Тази е за теб.

Искаше му се да избяга, да направи каквото и да е, за да избегне участта, която изглеждаше неминуема. Но имаше и още нещо. Това празненство не беше организирано, за да се отпразнува пленяването

му. То отбелязваше значимото събитие, което се разиграваше в долината зад сградата.

В центъра на тази долина се намираше гигантска кръгла леща от чиста чернота, чиято повърхност отразяваше немощното обедно слънце. А около нея, докъдето поглед стигаше, се тълпяха милиони и милиони серафими, готови да се изсипят вътре след сигнала. Видя мъже, жени, деца, чу тракането и сумтенето на сиринксите и други животни, но над всичко се издигаха възбудените разговори на самите серафими, които се наместваха на позиция и се обвиняваха взаимно, че се опитват да счупят черните продълговати яйца, които всички жени носеха в кошници.

Предположи, че ще умре тук днес. Години наред бе живял при извънредно опасни условия, с промита памет, а това го правеше уязвим, толкова уязвим, че вероятно е било само въпрос на време да го заловят, дори да не беше влязъл през странната врата в гората.

Но той обичаше бедното си семейство, борещото се, прекрасно семейство. Какво щеше да стане с тях? Дали можеха да се преобразяват? Дали не го правеха, вероятно тайно, децата под завивките, Брук в уединението на ранните си утрини?

Ан се беше приближила и той реши, че може и да успее да предизвика малко объркване. В това разделено от класите общество тя трябваше да има някакво значение. Времето не беше на негова страна, но отвличането на внимание можеше да компенсира това.

Той се обърна към нея.

— Трябва ли?

Тя вдигна рамене:

— Разбира се, че трябва.

Уайли се приближи към нея, а заедно с това и към стената зад гърба й.

— Охрана — нареди злобно Ехидна, — останете с него.

Самсън се появи с тежковъоръжен ескорт.

Уайли беше все още окован, разбира се, но пристъпи към Ан Култър и се вгледа в нея. Люспите й потрепнаха и черна субстанция с миризмата на сяра започна да се стича изпод клепачите й.

— Ан — изсъска съпругът й. — Излагаш се.

Тя очевидно беше възбудена, явно обичаше оковани мъже.

Уайли видя, че ще има само една възможност. Сега. Отвори уста и прокара език по задната страна на зъбите си с най-добрата имитация на проститутка, която успя да докара.

Тя се засмя. Дъхът й имаше аромата на смърт.

— Някой ще махне ли тези деца? — извика Мугабе. Няколко се бяха събрали да гледат.

— Това е част от образованието им — възрази Ехидна. Съпругът й се присъедини към нея. Уайли беше забравил името на това огромно същество, невероятно внушително с изящния си черен костюм, със сияещата си кожа и блестящите наблюдателни очи. Още един от древните владетели, които минаваха през епохите със своите клонинги.

Наклони глава и усети как целувката на Култър прониква в устата му, като тютюн, сдъвкан от някой ДРУГ.

С цялата си мощ, с всичката сила на мускулите си, с душата, сърцето и ума, отдадени на това единствено движение, той скочи нагоре. Тези гущерови тела не бяха така закотвени за земята като човешките. Не усещаха така силно нито болка, нито любов, нито удоволствие. Но бяха неимоверно силни, и той беше силен, беше се поддържал добре. Беше стряскал хората със способността си да плува обиколка след обиколка като машина. Не знаеше защо тялото му е такова, само усещаше, че има нужда от плуването, тичането, бокса, каратето.

Пазачът беше направил фатална грешка. Беше гледал на него като на човек и го беше оковал като такъв, като същество с по-деликатна плът от тази на серафимите. Уайли освободи ръцете си с лекота.

За съжаление пистолета му го нямаше. Бяха му го оставили в началото само за да се насладят на разочарованието му, когато накрая го вземат.

— Продават се на добра цена — беше казал пазачът, докато го прибираше.

За миг между него и контролното табло нямаше никого. Той хвана една от ръчките и я дръпна. Сграбчи друга и дръпна и нея. Действаше така приятно, че изръмжа, докато дърпаше още и още ръчки.

Ехидна изрева, съпругът й — Белет, това беше името — скочи към него и се блъсна в Мугабе, който се хвърли на пътя му. Самсън се обърна и Ан Култър го разсече с кука за дране, разцепвайки кожата му и разкривайки мускулите отдолу. Генералът извика от болка — сухата кожа падаше лесно, но така съдрана бе истинска агония.

Култър от Съюза! Човешката й маскировка беше гениална — говорител за нуждите на Корпорацията, толкова радикална, че ги караше да изглеждат смешни.

Уайли скочи и разби с ритник главата на Белет. Той се завъртя и сред разлетелите се парчета мозък се стовари върху идващата стража.

— Въздушната кола на Самсън! — извика Ан. — Давай!

— Одушевена е.

— Разбира се, глупако, бягай.

Чу се тихо припукване и Ан се разлетя на хиляди кървави парчета. Един от стражите обърна оръжието си към Уайли, но той се плъзна на пода и изблъска Ехидна пред себе си.

Краката й и долната й половина направиха крачка сред фонтан от кръв и се свлякоха пред изумения страж, а торсът й се блъсна в пода с кървавата си основа, измърмори нещо шепнешком, размаха ръце и заскуба косата си, докато крещящите и смеещи се деца, които бяха решили, че това е някаква нова игра, я обграждаха.

Чу се нова стрелба и десетина ездачи се спуснаха отгоре по дебели като въжета паяжини, от които капеше лепило. Но Уайли вече беше навън и колата го очакваше, ескортът го нямаше — мотоциклетите лежаха изоставени около нея.

Уайли влезе. Очакваше колата да се съпротивлява на нахлуването на открит враг, затова дръпна вратата с все сила.

— Здравей, братко — каза колата и гласът удари Уайли със смразяваща тръпка и радостта на първото утро на света.

Не беше чувал брат си да говори от тридесет години, но разпозна гласа му мигновено.

Когато беше малко момче, любимият му по-голям брат беше убит от мародери на Корпорацията, а душата му беше отвлечена. Брат му беше велик войник. Бяха запазили медалите му за храброст и ордените му в стъклен шкаф в семейната стая като гордо възпоменание. Уайли беше отишъл до човешкия свят, за да докаже собствената си смелост и че той също може да служи добре на Съюза.

Полетяха и Уайли попита:

— Братко, откраднаха ли душата ти?

Колата не отговори и Уайли бе обзет от странно безпокойство. Авадон беше място на измами, така че може би…

Но после се вгледа надолу и забеляза, че лещата е обградена от огромна тълпа. Нещата обаче не вървяха на добре. Чернотата й се беше превърнала в гневно червено и тя вреше като поток от лава. А тълпата, в опитите си да избяга надалеч, беше блъскана обратно от всички страни. Дим и пара се издигаха от огромната клада.

— Умират ли? — попита Уайли.

— Мисля, че преминават. Но не както трябва.

— Братко, душата ти през цялото време ли е била пленена в тази кола?

— Не, разбира се. Откраднах тази кола вчера. Имам много тела. Използвам ги като водолазен костюм, за да достигна физическия свят, когато имам нужда. И… олеле!

Чу се гневно трещене и колата ускори толкова рязко нагоре, че Уайли загуби съзнание. Когато се свести, край прозорците преминаваха светлини.

— Импулсно оръдие — обясни брат му.

Тези оръжия запращаха мощни импулси от свръхвъзбудена електронна плазма, която можеше да изгори подобна кола за секунди.

— Управлявай ме, братко.

— Аз? Не знам как.

— Беше страхотен пилот като момче.

— Откъде знаеш? Та ти беше… мъртъв.

— Аз съм агент като всеки друг от семейството. Те бяха подведени да вярват, че са пленили душата ми.

Зловеща червена светлина изпълни колата и тя се завъртя лудешки из въздуха.

— Братко, трябва да си припомниш как става! Давай! Думите накараха спомените да нахлуят в съзнанието на Уайли — беше карал подобни коли, беше стрелял с оръдия по цели в небето.

Беше очаквал да стане пилот, но резултатите от тестовете го бяха изпратили в разузнаването. Както и фактът, че брат му беше агент. Спомни си всичко, живота си като дете в Съюза, тренировките… и нещо толкова мъчително, че едва можеше да понесе спомена. Имаше

момиче. Беше се оженил за нея. Имаше жена тук на Авадон, в Съюза, едно от малкото хубави места на този свят.

Колата изтрака, нещо проблесна и този път кабината се изпълни с пушек и противопожарната аларма светна.

— Управлявай ме!

Уайли сграбчи контролните лостове. Залюля колата настрани и забеляза издайническото проблясване на оръдието на земята. Обърна рязко, насочи носа надолу, натисна газта и дръпна силно двете ръчки.

Колата се изстреля като пикиращ сокол право към оръдието. Изстрелите се посипаха наоколо. Те щяха да се опитват да триангулират целта, а неговото случайно управление означаваше, че дори той не е сигурен за траекторията си.

Беше точно над тях, когато те пробваха да стрелят в различни конфигурации. Не беше добре. Можеше и да успеят.

— Невъоръжен ли си — попита той брат си.

— Разбира се, че съм невъоръжен. Аз съм спортна кола.

— Просто питам. Дръж се.

— Килът ме боли. Усещам, че се откъсва.

Ако нервната система на одушевената машина беше правилно изградена, душата, която я населяваше, щеше да я усеща така, както би усещала тялото си.

Уайли изправи машината. Ускоряваше над откритата земя, право към ловните владения на някой аристократ. Къщата сякаш беше взета от английската провинция. Брат му се обади:

— Гонят ни дванадесет машини.

Уайли влезе в гората между дърветата.

— Ще ме потрошиш!

Тогава последва съвета на сина на Мартин. Просто го остави да се случи. Ръцете му се движеха автоматично, докато се спускаха над пътека из гората, а после поеха по течението на някакъв поток. Толкова далече от града не изглеждаше замърсено, дори и от страната на Корпорацията, където споменаването на глобалното затопляне водеше до смъртна присъда. Но пък тук всичко водеше до такава присъда. Екзекуциите не бяха само начин за контрол на населението, те осигуряваха храна и зрелища на масите.

После видя стена. Стената, която Корпорацията беше построила около Съюза. Беше сива, огромна и се издигаше насреща му. Той

дръпна ръчките, колата подскочи и внезапно всичко се промени.

Полетя над поля с цветя и овощни градини с дървета, натежали от плодове. Всичко беше зелено, небето беше по-скоро прашно синьо, отколкото прашно кафяво и той знаеше, че през нощта ще има звезди. Няколко звезди. Тук пък беше незаконно да не се споменава за глобалното затопляне.

— Аз ще поема — каза брат му.

— Най-добре, защото нямам представа къде отиваме.

— Излъчвам кода ни, но може да ни проверят от военновъздушните сили, така че недей да се опитваш да бягаш. Вкъщи сме, братко.

Сърцето на Уайли се сви от болка, докато гледаше богатата зелена земя на Съюза да се разстила под тях. А и къщите бяха с красиви капаци. Повечето от серафимите тук се занимаваха със земеделие. Той също го бе правил и виждаше, че жътвата все още не е приключила.

— Жътвата е закъсняла.

— Зимата закъсня, твърде топло е. Ако само една осма от планетата се бори, не можем да победим, можем само да загубим бавно. Гълфстрийм спря за четири месеца тази година. Авалон почти замръзна, а тук в Ацтлан, повечето от царевицата изгоря.

— Ами Корпорацията? И те трябва да усещат същото.

— Земеделието е незаконно там сега. — Той замълча за дълго. — Предполагам си забелязал какво ядат.

— Забелязах.

Спуснаха се по чакълеста алея пред скромна пясъчна постройка, полуизтритите издълбани змии за късмет и радост едва се виждаха на древните стени. Но това беше домът му, място, което му бе липсвало през цялото това време.

Излезе.

— Ще ми се да можеше да влезеш вътре, братко.

— Когато тази обиколка приключи, ще се завърна в естественото си тяло завинаги. И очаквам този миг с нетърпение, Уайли.

— Не искам да се разхождам сам из тази къща.

Извитата врата се отвори. В сенките се открои фигура, красива, потропваща с нокти по рамката.

О, това беше невъзможно.

— Талия?

— Актриел?

— Да — отговорът му беше толкова автоматичен, че не изискваше никаква мисъл. Актриел беше истинското му име и той беше офицер, отговарящ за информацията към Министерството на отбраната. След пилотското му обучение работата му беше свързана с издаването на директиви и прокламации. Беше изпратен в човешкия свят именно заради тези си способности.

Когато излезе на светло, клаксонът на колата изсвири два пъти и тя отлетя към небето, обърна се и се устреми към територията на Корпорацията. Актриел я проследи с тъга. Искаше му се брат му да излезе от нея, макар и да бе наясно, че ще му е трудно да се порадва на свободата на истинското си тяло, ако трябва да се завърне към същата адска работа после.

Талия се приближи, свела очи, плачеше. Той я прегърна. Отново си беше у дома.

— Бях забравил всичко — прошепна.

Тя кимна.

— Но къде е съпругът ти, Талия? Семейството ти? Със сигурност имаш такова. Минаха години.

Хванати за ръка, те влязоха в сумрачния уют на къщата. Спомените го заляха, докато пристъпваше в широката централна стая с бели стени и небесносин таван, с виещи се цветя, нарисувани по стените. Камината на майка му беше тук, високите жътварски ботуши на баща му бяха все още в дрешника, където ги държеше. До тях, по-малки, по-къси ботуши. Обуваше ги, когато плевеше.

— Все още ли обработваш земята?

— Винаги ще го правя.

— Разбира се.

Целта на Съюза за запазване на равновесието означаваше, че смяната на предназначението на земята не се правеше без основателна причина.

Тя взе ръката му и попита:

— Желаеш ли ме?

Той я прегърна и усети как сърцето й бие до неговото. Тази любов — как бе успял да я напусне? Тя беше неговата любима, алфата

и омегата на душата му. Щом можеше да стои тук и да обработва земята с нея, защо бе тръгнал?

После си спомни за малката Кейси и гордия силен Ник — деца на два свята. Неговите деца бяха на предната линия с майка си и ако останеше, щеше да ги изостави.

Беше труден миг. Красотата на жена му бе поразителна, люспите й бяха толкова малки и толкова бледи, че приличаше на кукла, косата й беше валмо от нежен бял дим около главата й, очите й бяха по-сини от чистото земно небе и по-дълбоки и от най-дълбокия океан.

Как обичаше тази жена, негов приятел от младостта и детството, негов верен спътник.

Но имаше клетви на устните и клетви на кръвта, а клетвата му към децата на земята с една луна беше кръвна.

— Толкова се радвам, че всичко свърши — каза тя. Серафимите от Корпорацията бяха запомнени от хората като нефилими, архонти, демони. Човечеството наричаше членовете на Съюза ангели или дакини, небесни танцьори.

— Аз също се радвам.

— Но ти въздишаш, съпруже.

Той я притисна към себе си. Това бяха прости къщи с голяма централна стая с кухня, трапезария и склад в едното крило и спални в другото. Бяха живели в тези къщи вечно, почти буквално. Нямаха възраст, помисли си той. Съюзът беше с Бог, нямаше какво да се брои.

Но той беше забравил колко прекрасно може да ухае женската коса, напръскана като нейната с цветен прашец. Понякога падаше върху греещото й чело, меко почти като човешка кожа. Беше красива почти колкото Брук, но истината бе, че дори за серафимите хората бяха изключително красиви. Затова служителите на Корпорацията бяха започнали да ги изнасилват. Затова Съюзът ги пазеше и защитаваше с всички сили. Имаше нещо у хората, което бе близко до Бог, много близко, и те изпитваха желание да ги защитават и боготворят.

Келси, Ник, Брук. Приятелят му Мат. Пури и абсент. Цялото удоволствие да бъдеш като тях, да можеш да целуваш човешки устни и да вървиш по красивите им улици, да гледаш свещеното синьо на небето им, да вдигнеш лицето си към чистия дъжд и да слушаш как вятърът свири в нощта, да гледаш телевизия, да ходиш на кино и да

ядеш пуканки, да усещаш топлите човешки длани върху човешката си кожа, да потъваш по-дълбоко в нея.

— Ти си далече — каза Талия.

— Просто съм в шок. Да те видя отново. Да си спомня за теб. Да осъзная, о, моя Талия, всичко, което бях забравил.

Той я погледна отново и пак я притисна към себе си.

— Всичко, което ми липсваше.

Но тя видя истината. Познаваше го добре. Бяха израсли заедно, от една кошница. Семействата им бяха преплели съдбите им дълго преди те да се родят.

Като тя се опита да скрие сълзите си, той се извърна настрани.

— Принадлежа ти — каза, чувстваше се като разкъсан от двата свята. Прегърна я отново и отново усети липсата на Брук в ръцете си.

Очите й срещнаха неговите. Въпросът, който се четеше там, беше мрачен. Тя вдигна ръка, пръстенът от електрум просветна слабо. Неговият пръстен. Той взе ръката й и я целуна. Тя се засмя с дълбок гърлен глас и той я пожела. Желаеше я толкова силно, че започна да отделя слуз от всяка люспа на врата си. Тя измъкна кърпа и нежно я изтри. Докосващите й ръце извикаха у него толкова силно желание, че то сякаш бе отвъд треперещата му плът, отвъд въобразимото, отвъд самото тяло.

Но ако стореше това, нямаше да я напусне, не и за втори път, щеше да е твърде жестоко. А имаше деца, клетва и друга скъпа съпруга. И той знаеше, че когато се събере с Брук отново, ще се загуби в чудесата на човешкия живот и човешката любов.

— Само няколко минути — каза тя тихо и отвори дървените капаци. Той видя във вечерната светлина диамант, висящ посред въздуха. В страните му се виждаше друга къща със светлини, изплуващи едва сега на прозорците, и малък силует, който се взираше от тях.

Келси чакаше баща си да се върне.

— Имам постоянен мехлем — каза Талия. — Избирай.

Той пое ръцете й.

— Винаги сме знаели опасностите на тази мисия. Сега живея там. Имам деца, които се нуждаят от баща си.

Но му се искаше да…

— Няма да си спомниш за мен.

— Ще намериш някой друг — отвърна й.

— Не се подигравай с любовта ми.

Щеше да я остави вечно копнееща за него. Ако бе знаел, че ще е толкова трудно.

Знаеше го. Тя също.

Талия започна да размазва мехлема и той я остави да го стори. Мазилото попи дълбоко в него и този стар дом започна да изглежда все по-странен. Забеляза, че капаците се затваряха, че няма обикновени столове, а само странните високи трикраки столчета. Видя въртящия се чекрък и стан, древен и очевидно често използван, но кой използваше станове в днешно време? И решетката, както и голямото желязно гърне бяха странни и архаични, имаше и свещи вместо крушки.

Но после тя направи нещо странно. Започна да се маже с мехлема.

— Не, не бива.

— Виж, слънцето залязва и Келси ще се уплаши. А Ник може и да ни гръмне, ако се върнем по тъмно.

— Брук?

Значи Талия е била с него през цялото време. Докато се превръщаха от серафими в хора, благодарение на ДНК мехлема, той я прегърна отново.

— Ти си била, винаги си била ти! Знаеше ли?

— Не и преди да те последвам през портала на Самсън. Тогава разбрах.

— Но ти си избягала от Корпорацията, върнала си се вкъщи, дойде да ме посрещнеш, въпреки че можеше да останеш.

— За да те защитя. Не помниш ли каква съм?

— Кланът на пазителите. — Той се засмя. — Наистина си ангел-хранител.

— От какъвто имате нужда, господин пияч и пушач и забърквач на страшни каши… кой с ума си би участвал доброволно в мисия като тази?

— Трябваше да се направи.

— Затова и те обичам толкова много.

Тя му се усмихна и лицето й проблесна, люспите се изгладиха в замъглени вълни, веждите се издуха, очите станаха по-дълбоки, не така

широки, по-човешки, ноздрите се разтвориха още, устните станаха по-меки и червени, зъбите се удебелиха до човешки. И по вътрешното трептене в тялото си, той разбра, че и с него се случва същото.

Това не беше смяна на формата. Беше фундаментална ДНК трансформация. Когато брат му приключеше задачата си, това щеше да е неговата къща. Щеше да влезе в старото си тяло тук, да си намери жена, да има яйца и грижите за яйцата щяха да разведрят къщата през бъдещите години и векове.

Но Талия и Актриел щяха да умрат в човешката си форма.

Тя хвана ръката му по-здраво.

— Готов ли си?

— Как изглеждам?

— Идеално. Или не. Липсва ти една бенка под лявото ухо.

— Кой ще забележи?

— Дъщеря ти например. Наследила е твоя талант за преследване и наблюдение.

— Трябва ли да вземем от мехлема и за Келси и Ник?

— За родени на земята като тях? Те имат способността да се преобразяват, но не и умението. Ще си останат така, с малките си серафимски сърца в прекрасните човешки тела.

— Значи ще останеш с мен?

— Винаги.

После се озоваха в познатите гори и за кратък миг душата му остана и в двата свята. Поклати глава и каза:

— Струва ми се, че току-що се събудих от сън, който няма да забравя.

— Какъв беше?

— Забравих го.

Тя се притисна към него и го целуна.

— Всички преживяхме твърде много. Това трябва вече да приключи.

После се загледа в къщата.

— Време е да се върнем към нормалния си живот.

— Можем ли?

— Мисля, че можем. Забеляза ли, че е шест и все още нищо не се е случило? Няма промяна през две хиляди и дванайсета тук.

Луната жълтееше на изток в небето, беше пълна и се издигаше в царствено великолепие.

И двамата замълчаха по една и съща причина.

— Защо сме в гората, Уайли?

— Ами… — Защо бяха навън? Накрая каза: — Дойдох да те търся. Това е.

— А аз дойдох да те намеря.

— В пещерата ли бях?

— Мисля, че да.

— Имам чувството, че съм бил на Марс. На милиони километри оттук.

Внезапно тя се притисна съм него. В сгъстяващия се мрак той се усещаше много сам. Странно. Изпитваше носталгия, но за къде? Къщата му беше на половин километър разстояние.

— Децата ни чакат — каза Брук.

Тръгнаха нагоре по хълма.

Любовта, която е толкова велика, че не може да бъде видяна, която сякаш не съществува, но е в действителност тихата свръзка, която утвърждава света, ги последва, съвсем близо, за да се наслади на топлината, на онова, което бяха открили заедно.

— Къде бяхте? — попита Ник, докато те излизаха от гората. — Става все по-тъмно.

— Загубих се — отвърна Уайли.

— И аз го открих — рече Брук.

— Загуби се? Как така? Реших, че са те убили. — Ник прегърна баща си и Уайли усети младостта му и любовта, която хранеше към него, а после и Келси дойде, понесла Недодялко.

Когато влезе с децата си в меката светлина на къщата, Уайли чу призива на друг баща, чието отчаяние започна да се излива в ума му в мига, в който прекрачи прага.

Спомни си за книгата, за Мартин и Тревър и за опита им да си върнат света.

— Имам работа — каза той и Ник го последва по стълбите. После му каза:

— В ужасна беда са. Понаписах нещо.

Уайли спря и се обърна към сина си.

— Така ли?

— Мислиш ли, че не знам какво съм, тате? След всичко, което преживяхме? След това, което направих за теб?

Погледна сина си и сякаш за първи път го видя.

— Какво си?

— Част от това семейство. Не сме като другите, общуваме с други светове, владеем сили. Затова се опитаха да ни убият и затова не успяха. Аз също ви защитавах и ми дължиш нещо.

— Какво?

— Искам да ми имаш доверие и никога да не влизаш сам в портал, ако не съм там, за да ти помогна!

Проблесна спомен за къщичка сред дървета. Странен спомен, като сън. По-малко от сън, просто фантазия, част от историята, нищо повече.

— Аз…

— Слънцестоенето настъпва и Мартин и Тревър имат нужда от нас. Но ти сякаш си се изгубил в собствения си ум, а точно сега не бива да губиш нишката. — Момчето замълча. — Всъщност написах доста. Написах цялата история на живота ви с мама на Авадон и кои сте. Можеш да я прочетеш по-късно, сега нямаме време.

Уайли влезе в кабинета си.

Брук се провикна отдолу:

— Какво става?

— Ник току-що написа първия си разказ.

После седна пред лаптопа.

— Талия — прочете на глас. — Това е хубаво име. Но кой е Актриел? Трябва да намериш по-добро име.

— Тате, ще го прочетеш по-късно. Сега е време да пишеш, защото, когато пишеш, се случва нещо ново.

— Не усещам нищо. Не мога да пиша.

След миг чу шепот в ума си. Написа няколко думи.

— Тревър, тате, трябва да пишеш за Тревър.

Сякаш светкавица го бе поразила и опустошила и той видя ясно огромна зала, осветена от странно, смущаващо сияние, светлина, която беше синя и жива, и показваше много по-ясно от всеки вик, че се намира в огромна беда.

Пръстите му затракаха по клавиатурата.

— Най-сетне — въздъхна Ник. — Тревър, приятелю, чуй.

Уайли седеше на бюрото си, но в същото време се намираше на друго място под земята и там се чуваше като друг глас: „Седмият Ангел изля чашата си на въздуха; и от престола на небесния храм се раздаде висок глас, който казваше: Свърши се!“[2]

Но не се беше свършило, не и за седемте души, които се бореха за живота си и за живота на целия свят в мрачния ад.

— Там има портал, а те не го виждат, тате!

— Знам.

— Тогава го напиши! Кажи къде е, ако знаеш!

— Но те не могат да дойдат тук, не могат да го прочетат.

— Просто го направѝ.

В тишината и мрака на дълбоката пещера, в която Мартин и малката му банда се бореха да разбият капана за душите, тайният проход към Авадон бавно се настрои и започна да се отваря.

---

[1] Авторка на бестселъри с крайнодесни убеждения. — Б.ред. ↑

[2] Откр. 16:17 — Б.пр. ↑

24.
СЛЪНЦЕСТОЕНЕ 2012 И НА ДВЕТЕ ЗЕМИ
РАЗКАЗ ЗА СЕДМИНА ВОЙНИЦИ

Наближаваше полунощ, четиринадесетте големи лещи, разпръснати из земята с двете луни, проблеснаха мрачно. Нямаше кой да види това, освен сбирщина серафимски войници и орди от скиталци, наредени в очакване да въведат новите си господари в градовете, които все още се строяха, и в равнините на новите земи, където множество бараки се издигаха сред останките на мъртви морски животни и трупове на скиталци.

— Тате!

Уайли спря и се обърна към Ник, опита се да не му изкрещи, но всъщност точно това искаше да направи, да му извика да млъкне, просто да млъкне.

— Тате, трябва да се фокусираш върху Мартин и Тревър.

— Съжалявам.

— Не съжалявай, просто го направи.

Пръстите му отново затракаха по клавиатурата.

На долния етаж Келси също се вглеждаше в нощта на другия свят и търсеше малката Уини. Линди беше открита от Брук. Тя беше на камион, поел към Денвър, предвиден да стане една от основните заселнически територии за милиардите гладуващи поданици на Корпорацията. Тук нейната съдба щеше да е проста: като всички скиталци, тя щеше да работи, докато умре от изтощение.

В огряната от слънцето страна на земята гигантските равнини, заменили голяма част от средния Тихи океан, бяха покрити от непроницаема мъгла, докато трилиони тонове газ извираха от засъхващата почва. Там, където преди се намираха Индия и Китай, се разливаше нов океан, бурен и негостоприемен, осеян с острови, които всъщност бяха изградени от мебели, хладилници, дървета, килими, играчки, пластмасови врати и контейнери, и върху тези острови бяха струпани могили от трупове на добитък и кучета, маймуни, всякакви зверове, и човешки трупове с бледи оцъклени очи, накацани от чайки и

гарвани и орди от пеликани, които прелитаха от място на място с издутите си гуши.

Всички виждаха това, цялото семейство Дейл, в новите си освободени умове. Келси запя тихо на Недодялко древната песен, на която я бе научила майка й, „Денят на Дирийн“, сътворена в спокойното сърце на Съюза и вляла се в спокойното сърце на Ирландия преди много време, песен, споделена между ангелите и хората. Гласът й се извиси по стълбите, избликна от самотния извор светлина, където тя държеше не само Недодялко, но и всички мъртви в целия свят. Пееше им с тихия си глас:

„Денят на Дирийн, козодоят се провиква сред пустошта…“

Отвън нощта се спусна и вечерницата изгря над спокойния хоризонт.

Келси бе изпращала ума си из другата земя дълго време, защото тя споделяше с Уини същата връзка, каквато брат й имаше с Тревър. Тя пееше не само на своя Недодялко, но и на Уини, която беше открила в снега. Снежинките шепнеха около нея, сипеха се в малкото кътче в Небраска, където Уини беше загубила свяст от изтощение.

Сега Келси пееше на Уини, на сребърния лед, който покриваше бузите и червеното й палто, размятвано от зимния вятър, и на всички купчини сред океана, оставени от загиналите скиталци, всеки от които недостатъчно силен, за да посрещне жестокото изпитание на Корпорацията. Оцеляват най-приспособимите — пътят на Корпорацията — не беше пътят на истинското сърце, било то човешко или не.

В кабинета Ник, а сега и Брук, се мъчеха да накарат Уайли да се концентрира върху мястото, което беше особено важно, върху затвора на душите, където Мартин, Тревър и децата се бореха за живота на своя свят.

— Душите — прошепна Брук. — Можеш ли да ги видиш?

Уайли въздъхна, сякаш бе срещнал трудно препятствие. Единственият звук в къщата беше песента на Келси.

— Добре — каза той и започна да пише отново.

Но видя лещата върху платото Гиза. Сега грееше в гневно червено и от нея изскачаше огромен стълб червена светлина, отразяван от разбития град и пустинята и превръщащ ги в марсиански пейзаж.

Заедно с него се появи звук, отначало потракване като от дърпането на огромна завеса, а после друг звук — изплющяване, последвано от по-силно, и лещата сякаш засия, започна да потъва в себе си и внезапно появилите се серафими се отдръпнаха от нея. Всеки носеше малко куфарче или раница. Някои бяха с черни костюми, други приличаха на чиновници с палта и шапки, трети носеха децата си или кошници с яйца. Втурнаха се към хотел „Мена“ в Кайро и по протежението на Нил.

После се чу друг звук, като от вулкан, който бълва лава. Някои от колонистите се обърнаха, други продължиха напред, забързани към късчето земя, което бяха купили. Едни се качваха на автобусите, смачкани от експлозията на пирамидите, и се опитваха да ги запалят, а други ровеха из скелетите на загиналите туристи и се възхищаваха на деликатните им цветни дрехи.

С тътен, толкова силен, че щеше да продължи да отеква през следващите няколко часа, огромен червен стълб се изстреля от дупката. Лещата се издигна нагоре, преобръщаше се и менеше формата си. Гърчеше се и се топеше, а после стана черна, още по-черна, и се приземи в арабската пустиня, недалеч от Мека — градът на загинали с молитва, обкръжени от пустиня, осеяна със скиталци, умрели от изнемога под убийствените лъчи на слънцето.

Никой не видя удара й, освен Уайли, Брук и Ник, а също и Тревър и Мартин. Дълбоко в своя капан душите на Линди и Уини усетиха някакъв сигнал отвън и за пръв път, откакто беше отделена от тялото си, Линди осъзна, че не е погребана жива в ковчег, зловещо и необяснимо лишена от възможността да умре. Започна да зове най-силния и верен човек, когото познаваше.

— Чувам жена си — заяви Мартин. — Линди ме вика!

В същото време обаче във въздуха се появиха искрящочерни диаманти — Самсън се подготвяше да пренесе душите, които щяха да го направят богат в Авадон.

Уини — сама и измръзнала — усети голяма радост, макар да не можеше да я достигне, почувства ръцете на приятелката си Келси и чу приспивната песен, която майка й пееше всяка вечер, „Денят на Дирийн, козодоят се провиква сред пустошта…“ и се успокои, че някой най-накрая я спасява от чудовищата, приковали я тук.

В Мека нов черен камък лежеше недалеч от Алджар ал Асуад. Същият като онзи, който бе паднал тук от същото място преди тринадесет хиляди години, когато Авадон се бе провалил в опита си да открадне човешките светове. Тогава ровът, който беше оставил, бе запълнен, а пирамидите бяха построени, за да изцелят раната и да служат за предупреждение, което Авадон в продължение на хилядолетия се бе постарал да остане неразбрано.

Останалият материал, изригнал като лава от огромния портал, достигна върхната точка на траекторията си и полетя надолу. Серафимите започнаха да различават ръце и крака на същества от собствения си вид — тела, глави, обувки, падаха около тях, по тях, размазваха жълтите им мозъци. Главите сякаш бяха запратени като огромни камъни от катапулт. Колонистите се привеждаха, за да предпазят децата или имуществото си, или яйцата си, но биваха смазвани от разрушението.

Рев на ужас и мъка се изтръгна от гърлата им, но бързо бе потушен, тъй като живите серафими бяха затрупани под планини от своите мъртви.

Брук сложи ръка на рамото на Уайли и той се вгледа в нея. Споделяха радостта, а също и тъгата за страданието, но то не бе нищо в сравнение с битката, която се разразяваше в земите на Корпорацията и бе толкова бурна, че дори белите стени на Съюза се тресяха.

Служителите на Ехидна, управлявали толкова дълго, бяха разкъсвани на парчета. Уайли потърси Самсън, но не го видя. Искаше да го открие, защото Самсън, който познаваше човешките обичаи и разбираше порталите, нямаше да бъде победен, докато не загинеше.

— Те имат нужда от нас — каза Ник със затворени очи.

— Не мога да контролирам развитието на историята.

Ник избута баща си от лаптопа.

— Ей!

— Тате, това е още една от измамите им! Те те запленяват със собственото си разрушение, за да не отидеш там, където има нужда от теб.

Започна да пише и когато Уайли се опита да го спре, Брук го дръпна.

Очите на Ник се затвориха. Пръстите му полетяха.

Пред него се разкри огромна стая, осветена от бледа синя светлина, която изтъняваше до мъгла в далечината. Мъглата проблясваше едва-едва и той видя защо. Идваше от милиарди ромбоидни тръби в гнезда, свързани с дебели черни кабели, които минаваха между стотиците редове.

Мартин познаваше добре големите картуши, изобразени на стените на Храма на Хатор в Дендера. Не беше датирал този храм, но след като разбра какво бе станало с Ал Норт, реши, че общоприетото обяснение за издължените картуши като прости граници, които очертават йероглифите, не е вярно.

Във всеки от тях блестеше многоцветна светлина, идваща от медна жица. Тя се въртеше и гърчеше, летеше към стъклото на тръбите, усукваше се около самата жица и блестеше в милиони цветове.

Светлината се състоеше от души и той разбра какво ни бе причинила дългогодишната пропаганда на Авадон. Беше ни накарала да забравим науката за душата, за да останем безпомощни, когато трите земи отново прекосят галактическите равнини и серафимите получат нов шанс да се завърнат. Беше ни накарала да забравим какво представляват тези тръби — затвори за душите. Беше родила поколения учени, които вярваха, че душата е „свръхестествена“ идея, и стояха далеч от всякакви проучвания, свързани с нея. Но нямаше нищо свръхестествено, просто съществуваха феномени, които можеха да бъдат разбрани, определени количествено, измерени, но и такива, които не можеха. Никога не си бяха представяли, че структурата, индуцирана в полето от електрони от промяната на състоянието на тялото, се запазва и след смъртта и се превръща във вид плазма, съзнателна и дълбоко свързана със спомените си. Приемаше се, ако изобщо се мислеше за подобно нещо, че всяка електромагнитна дейност в нервната система просто спира след смъртта на тялото.

И така, земята на Мартин беше останала беззащитна, както нашата би била в неизбежния ден, когато в алчността си и гладното си озверение те се спуснат върху ни с поредната си хитрост.

Над океана от капани за души проблясваха и блестяха редици от портали. Оставаха само няколко мига, преди да стане твърде късно. Душите сякаш усетиха това и запримигваха диво из своите затвори.

В тясна пътека между две редици тръби се чу тракане. Младият Майк блъскаше по една тръба с камък, който бе намерил по пътя.

Звукът отекна из огромната стая и се издигна, докато не стана оглушителен като звън на камбани, после бавно заглъхна.

— Мисля, че спойката е тук — обади се Тревър.

Беше клекнал между две редици и оглеждаше местата, където тръбите бяха свързани с гнездата.

— Какво следва, тате? — попита Ник.

— Ти си писателят, сине.

— Времето им свършва.

— А ти си блокирал. Случва се.

— Тате, продължи ти.

— Не мога да продължа, сега историята е твоя.

Ник седна отново. Нищо не се случи. Уайли зачака.

— Какво стана с Ал Норт? — попита внезапно Брук.

Това свърши работа. Пръстите на Ник започнаха да пишат.

Ал Норт беше грешил и грешил, но никога не се бе отклонявал от дълга си. Знаеше къде се корени вината му и какво ще стане в крайна сметка с него, но докато все още имаше съзнание, щеше да се мъчи да поправи злините, които бе причинил.

Тези злини бяха довели до ужасна катастрофа и милиарди смърти и никакъв малък жест на геройство не можеше да поправи такава огромна грешка. Вече нямаше да достигне повърхността на земята, но това ужасно място беше дълбоко под нея, а тук все още можеше да помогне.

— Вижте! — Мартин посочи нещо в хранилището. Приличаше на звезда. В същия миг нещо сякаш се шмугна под краката му. Погледна надолу и успя да различи люспи, дъгоцветно-пурпурни под синята светлина, но после всичко изчезна.

Секунда по-късно Майк извика — извити форми се усукваха около него.

Ал Норт видя всичко това с яснотата — и спокойствието — на човек, който е приел живота си какъвто е и е готов да изпълни дълга си. Той разбираше тайната на ада — душите, отишли там, губеха правото си да съществуват повече. Вече нямаха място в тази вселена или в която и да е друга, чак до края на времето, докато нова идея не заменеше сегашните основи на сътворението.

И дори тогава не бе сигурно.

Той, който беше вършил зло, приемаше правилността на тази подредба.

И все пак му се искаше да поправи каквото може, а в случая можеше да помогне. В ужаса си всички бяха забравили да се оставят просто да бъдат, да се доверят на благоволението, което винаги присъстваше и бе готово да ги подкрепи. Той им прости. Надяваше се за тях.

Беше великолепно — да потуши гнева, разочарованието и арогантността си, за да извърши това малко нещо — да почувства надежда.

Изглеждаше незначително, но енергията, когато се ражда надежда в изгубена душа, е огромна и малките искрици доброта, които все още тлееха в него, бяха достатъчни, за да освободят десет милиона пленени души за един миг.

Рев от гласове се изля навън, бледата синя светлина стана милиони пъти по-ярка. Спомени, мисли, молби, викове на облекчение, огромен, поразителен рев на изненада и радост се понесе към Мартин и спътниците му като потоп от видения за щастливи мигове, любов под чаршафите, тичане край морето, падащите листа през есента, светлинните, танцуващи по коледни елхи, танцуващи момичета, мъже в синята вода, хамбургери, муцуните на щастливи кучета и песен в милиони разновидности — „Алилуя“.

Сред тази маса души хиляди огромни змии се надигнаха с писък от дълбините на мястото и от разбиващите се портали. Телата им изгаряха от добротата около тях, която не можеха да понесат, и те полетяха във въздуха като огромни стълбове огън, виещи се и крещящи сред морето от песен.

Бяха подобни на ездачите и козодоите, специално създадени, за да ужасяват човешките същества, но бяха пуснати твърде късно, за да спасят богатството на Самсън. Без съмнение, огромните змии бяха наети, а той не бе искал да харчи пари за тях, освен ако не се наложеше.

Песента спря. Нагорещените кости на змиите паднаха сред разбитите тръби. Порталите проблеснаха и се затвориха.

Зловещият вик на ярост, изтръгнал се от Самсън, отекна силно и постепенно заглъхна. Той падна на стола в малката си стая и тясната

му глава клюмна напред. Отвън градът шумеше. Още една революция, още една изгорена аристокрация.

Отминаването на полунощния час остана незабелязано за вилнеещите тълпи. Потиснатите бяха победили.

С бързо движение Самсън прие човешката си форма. Отвън горяха факли. Крака тичаха по стълбите, по вратата му заудряха юмруци.

Той пристъпи през бързо затварящия се портал, но не към стария си свят, не към света на Мартин. Имаше план. Ако можеше да получи възмездие, смяташе да го изпие до дъно.

— Тате, той е в нашата гора! — извика Ник.

Измъкнаха пушките си и излязоха да го търсят.

В гората обаче нямаше никого. От хребета над къщата се виждаха светлините на Хароу. Камбаната на една от църквите заби. Снегът се сипеше с шепот в гората и се трупаше по тъмните клони на дърветата. Спокойствието беше толкова дълбоко, че изглеждаше невъзможно Самсън да е прескочил тук.

Върнеха се обратно в къщата и се спряха на верандата.

— Поясът на Орион — каза Уайли, взирайки се в процепа между облаците.

— И лъкът му — добави Ник и посочи.

— Добре се справи, Ник.

— Благодаря. Тате, истинска ли е книгата?

— Не зная. Мислех, че Самсън е в гората, но явно не е.

Влязоха вътре и запалиха огън. Направиха пуканки и горещ шоколад, а Уайли дори успя да сипе малко уиски в своя.

Прекараха остатъка от вечерта спокойно, в разговори за неща от обикновения живот.

— Мина полунощ — каза Ник. — Мисля, че спечелихме.

Никой не каза и дума повече. След малко седнаха да играят карти, а Брук отвори коняка за специални случаи — стогодишно отлежало бренди, пазено за радостни събития.

Утре започваше коледната ваканция за децата и в късните часове Уайли потъна в обятията на жена си за първи път от много време.

На закуска радиото оповести:

— Светът свърши миналата нощ, но явно никой не забеляза. Нюейдж гурута от Китай до Шотландия стояха на планинските

върхове и припяваха, но познайте какво, господин Катастрофа си остана вкъщи. Сега живеем в първия ден след края на древния календар на маите, в дата, която липсва в измерванията им. Но пък те са измрели преди много години.

По-късно същата сутрин Ник откри отпечатък от ботуш в гората, където се намираше порталът на Самсън.

— Може ние да сме го оставили — каза му Уайли.

— Носех маратонки, когато излязохме. А ти беше по чорапи.

— Излязъл съм в гората без обувки? Посред зима?

Ник кимна.

— Тези следи не са от нас.

Бяха сложили черга над дупките от куршуми в капака на тайника и сега и двамата се вгледаха в нея с едно и също подозрение. Чергата липсваше, а подът беше непокътнат.

— Брук, какво стана с малката черга в кухнята?

— Оставих я в бараката, където й е мястото. Остави я там, моля те. В бъдеще, ако смяташ да пренареждаш къщата, първо ми поискай писмено разрешение.

— Татко, всичко това беше истина! Случи се. И ние… — Ник замлъкна. Намръщи се, после поклати глава. — Забравих…

Уайли се обади на Мат, но никой не беше съобщавал за нищо странно, нито в Хароу, нито в окръг Лаутнер.

— Какво стана с тялото в тайника ми? — попита го Уайли.

— Този път искаш да дойда с усмирителна риза, така ли? — отвърна Мат.

— Мислех, че ще ме арестуваш.

Последва тишина.

— Да, държиш абсент, а и имаше някаква история с кражба на пури.

Не си спомняше за Ал Норт.

После заговориха за фазани.

— Мат иска да отидем на лов утре — извика Уайли на Ник. — Идва ли ти се?

Ник се вгледа в него.

— Не си спомня нищо, нали?

— Искаш ли да дойдеш, или не?

— Разбира се, че искам.

Уайли се уговори с Мат да се видят преди зазоряване, щяха да ходят на някакво място в окръг Смит.

— Сигурен ли си, че няма нищо странно, Мат? Откраднати коли например?

— В гората? Там никога не е извършвано престъпление. Какво ти става? Някаква нова лудост ли те е обзела? Не ловувам с луди.

— Прочети ми произшествията от миналата нощ.

— Моля?

— Моля те, прочети ми ги.

— Добре! 16:32, пилетата на госпожа Уикс отново са излезли на улица „Елм“. Глобена е. 18:05, пожар в кола, изгасен от шофьора. 20:22, деца пушат и пускат високо музика зад „Уилсън Фийд енд Сийд“, изпратени са у дома.

— Това ли е всичко? За това ли сме ти платили вчера?

— Има сигнал за липсващ камион. Джим Ригс не може да намери старата си трошка. Но сигурно зад всичко стои малкият Уили, скрил го е на майтап. Това дете има странно чувство за хумор.

Значи нищо странно не се беше случило в този край на Канзас, освен ако Самсън не беше откраднал камиона, разбира се.

Или не, имаше нещо: злощастният инцидент с Уилям Нънъли.

— Какво ново има по случая „Нънъли“?

— Нищо. Докладът на патолога установи, че нараняванията са самопричинени. Явно е бил дрогиран. Много наркомани свършват така. Ужасна работа. Семейството няма да те съди, задето отиде там и ги изтормози така.

— Значи е просто обичайната гадост?

— Да, луди човече.

Нощта мина без повече вълнения; Уайли и Ник станаха в четири и половина и докато слънцето изгряваше, отидоха на лов. Верен на себе си, Уайли успя да не уцели нито един фазан.

Ник обаче донесе вечеря за Коледа.

ЕПИЛОГ
НАСЛЕДНИЦИТЕ

Новите светове се изграждат на две места: в руините на старите и в умовете на оцелелите.

Пленените души се завърнаха мълниеносно към скитащите си тела — всички освен мъртвите, които поеха на друго пътешествие.

Тези, които се върнаха към живот, се събудиха като сомнамбули на странни и невъзможни места. Линди откри, че се намира в претъпкан камион, шофиран от също толкова объркан човек.

Спряха в първия град, който им се изпречи. Всички бяха жадни и гладни, а много от тях бяха ранени, най-вече ги боляха ходилата. Спряха в Лора, Колорадо, който бе безлюден. Нямаше ток. Всички телефонни линии бяха прекъснати.

Спомените на Линди свършваха с влизането в методистката църква на Трета улица. Останалото беше мистерия. Но знаеше коя е и откъде е и освен това бе твърдо решена да се прибере. Независимо как, все щеше да стигне до Хароу при Мартин, Тревър и мъничката й Уини.

Това не беше толкова невъзможно, тъй като навсякъде имаше изоставени коли и камиони. Тя откри прилично изглеждащ автомобил. Според нея се намираше на петстотин километра от дома, така че пикапът щеше да я откара дотам, без да му свърши горивото.

Тя и още неколцина от камионната банда, както се нарекоха, влязоха с взлом в „Лора Кафе“. Млякото беше вкиснато, яйцата — развалени и нямаше газ, за да запалят печката, така че тя сипа овесени ядки и ги заля с вода. Разделиха си овесените ядки, консервите с боб и супа и всеки тръгна по пътя си, обсебена от една мисъл: да се прибере у дома.

Линди не изчака да види дали някой ще тръгне в нейната посока. Не знаеше какво може да се случи. Светът се беше сринал. По незнайна причина кошмарите, че е в ковчег, изчезнаха и сега се чувстваше свободна. Очевидно бе вървяла километри наред, но не си спомняше нищо.

Колата имаше джипиес, но той не успя да намери никакви сателити, затова тя се отправи на изток по шосе 70. Често й се налагаше да заобикаля изоставени коли, някои от тях в редици, дълги километри. Колата се оказа достатъчно здрава и Линди скоро стигна до познатия малък Хароу.

Тук-там имаше хора, които сякаш излизаха след опустошително торнадо, за да видят какво е останало.

— Мога да се върна — чу тя гласа на Уини. Беше толкова ясен, че за секунда Линди реши, че дъщеричката й седи на задната седалка. Поклати глава, беше й се счуло. Щом видя методистката църква на Трета улица, я заля толкова силен ужас, че й се прииска да спре колата по средата на пътя.

— Мамо?

Тя не отвори очи. Беше загубила децата си, съпруга си, всичко. Уини я нямаше вече, а този глас не беше на Тревър.

Вратата на пикапа се отвори.

Тя погледна към усмихнатото лице на най-красивия, най-чудесния човек на света. Не можеше да излезе от колата. Опита се, но трепереше твърде силно. Мартин я повдигна, взе я на ръце и тя усети устните му върху своите. Раят дойде и я отнесе.

Хиляди бяха прошепнати думи, но те не можеха да отразят значението на тази среща. Очите на съпруга й и на сина й бяха странно мрачни, нейните също. Казаха й, че това е хубаво, това е бъдещето на човечеството, все още мрачно, но щеше да се появи и светлина.

— Какво се случи с нас? — попита тя, докато отиваха към Смоуки Хилс и дома си.

— Имаше земетресение — каза Мартин след дълго мълчание. — То опустоши цялата планета. А и все още не сме се разминали с опасността, но се учим да живеем по нов начин. Учим се да поправяме нещата.

— Много неща не са както трябва — обади се Тревър.

Домът им беше едно от тях. Когато го видя, тя избухна в сълзи.

— Не можем да го поправим — изплака. Погледна с изумление стопените мебели и усуканите останки от кухнята й.

— Какво е причинило подобно нещо? Не е било земетресение.

— Две хиляди и дванадесета изтече и си отиде — рече успокоително Мартин. — Оказа се, че древните май са знаели доста

неща. Изчислили са завръщането на…

— Злото — каза Тревър простичко. — Злото беше тук, но се провали. — Замълча и продължи: — Борбата с него ни промени. Предполагам, затова трябва да обичаме врага си.

Той млъкна и в тишината Линди чу нещо, приличаше на глас, но не беше. Беше повече от глас. Чуваше инженери и физици като нея самата, архитекти и работници да обсъждат и планират работата и усилията, които им предстоеше да положат.

— Ще възстановим света — заяви тя.

— Ние се променихме — каза й Мартин. — Човешкото съзнание не е същото и лошите, предполагам, са си отишли. Или може би не?

Тогава разбраха, че ужасното нашествие е предизвикало и пречистване, защото усетиха, че тежестта на злите души е изчезнала.

Линди бе първата, която изрече въпроса, който тормозеше и тримата:

— Ами Уини?

Мартин поклати глава:

— Не вярваме да е оцеляла.

— Какво имаш предвид?

— Мамо, просто остави нещата да се случат. Не мисли. Просто бъди с нас. Част от нас.

— Искам си детето! Къде е Боби? Къде е полицията, ФБР? ФБР се занимава с изчезването на деца.

Мартин я прегърна и тя не го отблъсна. Беше прекарала цяла вечност в плен, опитвайки се да го намери и да почувства, че е до нея, когато всъщност не беше.

— Детето ми, трябва да намеря детето си!

Но явно трябваше да приеме ужаса. Нямаше да е лесно. Не бе честно нейното малко сладко момиченце да има същата съдба като злите, просто беше напълно нечестно!

Нощта се спусна и Тревър си легна на пода в кабинета, защото стаята му беше разрушена, а не искаха да влизат в стаята на Уини.

Беше студено и нямаше електричество, а се мръкваше рано. Мартин и Уини се сгушиха един в друг.

„Мамо?“

Линди отвори широко очи и извика. Мартин я погали по бузата и я целуна.

— Спи, любов моя.

„Мамо“.

Линди скочи от леглото и изтича към прозореца.

— Тя е!

Мартин отиде до нея и я прегърна през кръста, но тя се отдръпна.

— Скъпа…

— Млъкни!

„Здравей, мамо.“

— О, моето бебче, моето бебче, чувам те! Къде си?

Тишина.

— Тя е някъде навън. Мартин, тя е някъде навън и трябва да я открием. Мартин, козодоите…

— Тихо! Тихо! Няма козодои, изчезнаха.

— Откъде, по дяволите, знаеш? Чуй!

— Линди, скъпа…

Болеше я. Всички ги болеше. Толкова ужасно ги болеше.

После се чу гласът на Тревър: „Чуй, тате.“

Мартин се обърна и Тревър му кимна към прозореца.

И тогава го чу — ръмженето на двигател в гората. Обзе го страх. Нямаха оръжие. После видя, че към къщата идва стара раздрънкана кола само с един преден фар.

— Това е Боби — каза Мартин и Линди хукна навън.

Колата беше паркирана на алеята, двигателят й боботеше. Вратата на шофьора се отвори и в светлината отвътре Мартин различи малък силует на другата седалка.

Линди хукна към колата, отвори вратата, взе малкото си момиченце на ръце и затанцува от радост.

— Скъпа, скъпа, скъпа — плачеше Линди, прегръщаше Уили и я покриваше с целувки.

„Здравей,“ каза Уини и думата отекна като песен във всички.

— Приятелю, тя се появи преди половин час — рече Боби.

Мартин се вгледа в него и го прегърна.

— Мислех, че си загинал.

— Аз мислех същото за теб. — Погледна към Линди и Уини. — Не знам точно как да ти го кажа и какво точно да ти казвам.

— Беше мъртва — каза Мартин. — Видях тялото й.

„Тате, всичко се промени.“ Мислите на Тревър и Уини отекнаха заедно.

Имаше син, който можеше да чете мисли, и дъщеря, която бе възкръснала. Въведоха я вътре, щастливи от завръщането ѝ. Изглеждаше напълно нормално.

Боби се огледа.

— Леле, тук наистина са се постарали.

— О, да.

— Не знам какво точно стана, но съм убеден, че и ти си взел участие в него. Чувам мислите на хората. Много от тях си мислят за теб, Мартин.

„Всички можем да се чуваме,“ каза Тревър в умовете им.

„Ще са интересни времена за полицаите,“ помисли си Боби. Огледа се наоколо, сетне се засмя и дръпна Мартин настрани.

— Тя не е същата — прошепна той.

„Напълно различна съм — добави Уини. После: — Тази къща е в пълен безпорядък.“

Тя се пресегна и старият ѝ приятел Недодялко долетя в ръцете ѝ. Беше подгизнал и изцапан с кал и лед. „Загубил си се.“

Уини тръгна из къщата и всичко, което докосваше, се връщаше към предишното си състояние. Отвори хладилника.

„Ще трябва да пазаруваме.“

После рече:

— Но има ябълки. Не съм ги крала. Бяха на земята.

Тя измъкна пет малки ябълки. Бяха студени и малко спаружени. Изядоха ги в мълчание и Мартин се зачуди откъде ли дъщеричката му ги беше взела. И тогава в ума си видя ябълковото дърво на Райт. Всичките плодове бяха нападали по земята.

Уини дойде при него и прегърна коленете му. Той я повдигна и си помисли, че не е толкова тежка, колкото преди, нито толкова плътна. Знаеше, че държи велико чудо в ръцете си. Сигурно сега из цялата земя имаше милиони такива чудеса. Той целуна своето чудо, Уини се засмя и той разбра, че държи бъдещето на целия свят в ръцете си.

„Така е“ каза Тревър, докато отхапваше от ябълката си.

Малкото семейство поемаше по пътя си към нов свят и това пътуване се случваше из цялата планета. Новото човечество се издигаше от руините на старото и възкресените и живите се събраха в

общ хор, а дългите години на илюзии, разделящи живите от мъртвите, приключиха.

Неоткритата страна беше открита, а изследователите се завръщаха.

Уини се сгуши в прегръдката на баща си. Боби се пресегна, докосна я и тя усети енергията в него, която беше малко остра на места, и я изглади. От очите му рукнаха сълзи. Той се вгледа в нея, сякаш я изпиваше с поглед. Тя го остави да я докосне и се засмя, беше изминала толкова дълго пътешествие.

— Миришеш на рози — прошепна той.

Тя отхапа от ябълката и се замисли какво е животът — наистина. Замисли се за старото си тяло, което лежеше там, където бе паднала, и се превръщаше в прах и спомени.

„Животът е загадката на света“, чуха гласа й.

Умовете около нея занемяха.

Нямаше да има вече смърт, те просто още не го знаеха. Тя разбираше какво наистина бе станало и кой го бе сторил, и истинската причина само добрите да останат бе, че само добрите можеха да открият следващата тайна, истинското значение на живота без смърт.

С времето щеше да им разкаже всичко: че се е родило ново човечество и има нов начин на живот, който чака да бъде открит, но сега склони уморената си глава на рамото на баща си.

Тази нощ щеше да спи най-сладкия от всички сънища, у дома, в едно с цялата любов, в свят, който беше спасен.

> Още малко, и нечестивеца не ще го има; ще погледнеш на мястото му и — няма го. А кротките ще наследят земята и ще се насладят с много мир.
>
> Псалм 36:10-11

Издание:
Автор: Уитли Стрийбър
Заглавие: 2012: Война за душите
Преводач: Петър Василев
Година на превод: 2008
Език, от който е преведено: Английски
Издание: Първо
Издател: ИК „БАРД“ ООД
Град на издателя: София
Година на издаване: 2008
Тип: роман
Националност: американска
Редактор: Боряна Даракчиева
ISBN: 978-954-585-951-9
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/3499

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.